

כבוד בית ה'



מי יש לו חלק בבוחמ"ק?! מי קשור לבוהמ"ק?!
יש קונה עולמו בשעה אחת - ב"ה בקריאת חוברת זאת, הנך בפנים!

נערך עפ"י דרשותיו של המגיד מישרים
הרה"ג הרב מאיר מיכאל גרינוולד שליט"א
בקהילות ברחבי הארץ וחוץ לארץ,
בת"ת, ישיבות, כוללים ובתי כנסת.

לדרשות לזיכוי הרבים
ניתן לפנות לפלאפון 052-7614146

מהדורה מיוחדת

פרק יא יב (חדש!)
מסרים אחרונים וגילויים נפלאים מצדיקים
זיע"א לאנשים בדורנו.

בכל ענייני החוברת ניתן לפנות
לטל' 053-3197613 (אחה"צ)
למייל: 9741593@gmail.com



052.7134000

לרפואת הרה"צ ר' אהרן צבי בן יוכבד שליט"א בתושחור"י

נבוד בית ה'

בשבה ומעלת הימנעות משיחת חולין בבית הכנסת
ובשעת התפילה

"שמחתי באומרים לי

בית ה' נלך" = ביהמ"ק, - ביהכ"נ.

ובימינו היום בגלות, הוי ביהכ"נ כאילו

"עומדות היו רגלינו בשערייך"

= בבהמ"ק, בירושלים.

עתידה ירושלים להתפשט

על כל א"י ע"י כל הבתי כנסיות שבגולה.

(ביאור נפלא מהמרש"א מגילה דף כט ע"א)

כבוד בית ה'

המהדורה הזו מדופסת לע"נ
הרב שמשון חיים
ב"ר נחמן מיכאל נחמני זיע"א
נלב"ע ו' אלול תקל"ט

החוברת נערכה
לע"נ הרב הצדיק
הרב חיים טודרס
ב"ר שמואל זיע"א
ולאוקמי שכינתא מעפרא

ולרפואת ר' משה בן לונה

לזכות כ"ק מרן אדמו"ר
הגה"ק מקאלוב שליט"א
לרפו"ש מרן **משה בן ריזל**
הזקוק לרחמי שמים מרובים

כבוד בית ה'

מישה טאוב

סדרה מודרניזטית וסקלה

מקאלוב

סוקולני ניו יורק

MOSHE TAUB
Grand Rabbi of Kaloz

188 Heves Street - Brooklyn, NY 11211 - USA - (718) 782-4658

סדר

זאת הטבה תשנה לפיק

למען אחיו ורעייו אדברה נא, בעמדותי כממיר החרות כיומי החנוכה, הזמן גרמא להתחזק באמונה שלימה, וכו' שישנה נסים לאמונתו מימים ההם ועשה מעט נסים ונפלאות.

תען שם היום הטבה נטוריקן תוך ה' - החוכמה הוא לתוך את ה' מצאות הפה, שהכל תלוי בקול קול יעקב, שהוא קול תורה וקול תפילה, שמביא האדם לריו אמונה, והנה עיקר מצות השם הוא להאמין ולבטוח בו שהכל תלוי בהשיות, שהוא כל יכול, וכדו לשנת המבט, ולא יפלא ממנו שום דבר, וכוח שהאדם מאמין וכוחו בהשיות ככל דבר, ממשוך על נצטנו לדעות במשחזר תמיד.

וכמו שמצינו אצל יוסף הצדיק, שאמרנו עליו חז"ל ברוך הוהר אשר שם ה' מביטנו, שעל ידי גדול אמונתו בהקב"ה בכל מצב, ואפילו בעמק הרע והדעה בזהויה במצורים, המשיך המוב על ידי אמונתו, והרי רמז על לשונו שם ה' תמיד, כדרכים שאמר יוסף לפרעה שאלוקים יענה את שלום פרעה, ובקורות הדורות לא די שיהי אדם בתכלית השפלות בית, ומרעה אחד להשיג נשמה מישה למלך וכו', והכל די בגלל האמונה בהשם ובתורתו שבו השתמש יוסף הצדיק בכל הזמן, דעל ידי האמונה והעולם להמשיך השפעת נטומת שיתחזק הכל לעובדה, ולזה אמר כמצורים הוא אלם וכו' - הוא נטוריקן ה' אמונה כול ה' המצאות הפה לעיני אמונה לרוע ככס וכוח וירשתם את הארצות, ולכן נתוסף ליוסף ה' כישמו כדרכים עזות ברופא שמו, שהעיקר אצלו ה' האמונה, ולזה נקרא הטבה - תוך ה' - המורה על ענין האמונה ככל שהוא העיקר של היום להתחזק באמונה בהקב"ה.

ולעט כזאת כאשר עינינו צפיות לארון הכל בתוך שאר בני ישראל בכל מקומות מושבותיהם להפיק דבר ישועה ורחמים, את אחי אנכי ממקש להתחזק באמונת ה' באמונה שהכל מהשיות לעובדת האדם, ולהתחזק בדרכים הצריכים חיוב, כל אחד ואחד בדרכים הנוגע לו, לעשות גדרים וימינים בעבודת ה', ולהכיר שעל מפעלה אשר האדם עשה השובה מאוד לפני הקב"ה.

וכיותר צריך הכתוב לזרז להתחזק בעבודה שעלם זו תפלה להתחזק ולהתעורר לעמוד בתפילה כראוי ונבונה, ובשנית אכן כוננה המבטלות כל מרות קשות, ולהתאמין ביותר שלא לדבר כלל בשענה שהצבור מתפללים, לכה"פ מדורד עד אחר קדיש התקבל וכמ"ס בשאר תפילות, ובכפלה לכבות המעליעפאן שלא להפריע בשעת התפילה, ואין כוזני אלא כפה, לעקש אמונת אמונתו ברויני לשפוך שיהי, קרא אל ה' בחוקת, מקש ולהתיר להמורא ית' שמו בעלותא ובכשיתו כעדינו וכעד כל בית ישראל, להניצל מכל צרה וצוקה וככל נעצ ומחלה, והשיות יאין שותנינו וששנו נעקתינו לראות חסדים נמלים לאורך ימים.

האמין תוך נאמנה לישועה ככס תמיד כשורות טובות, ותוכה לביבה הצלחת בכל מעשי יודיכם, לראות כים ובני כים נוסקים בתורה ובנצות, מתוך בריות נטא ונורא נמליא, ונכח להתגלות אור שבעת הדינים מתוך אודות השלימות שנתרכבה הרעת ומלאה הארץ דעת.

הב"ה' וכו' וכו' וכו'
של
ה' 3307
של
ה' 3307



הזדמנות שיש לכל יהודי
להתחבר לבית המקדש,
או להפסיד ח"ו הכל ???

עין בעמ' קי"ח

תוכן עניינים

פרק א'

כבוד בית המדרש..... ח
ו.הירות מסכתם של דיבורי חליץ בבית הכנסת! ח // 2. מי שנותן כבוד לשכינה... ט

פרק ב'

מורא מקדש..... טו
1. שמירה 24 שעות ביממה טו // 2. איכלו פיצה לעילוי נשמתו! יט // 3. איך פותרים "בעיה בלב"? כג // 4. שני טורפים' כז
5. // שלוש ספרים נפתחים כט // 6. ברוך מחיה המתים לב // 7. חבית של חומר נפץ לד // 8. סיפורי 'פלילים' לה // 9.
סיפור בתוך סיפור לו

פרק ג'

ישועות בבריאיות הנפש ובבריאיות הגוף..... מה
1. זה... ולא ניתוח מסוכן! מה // 2. האב "סגר" פיו - והבן הצליח לפתוח את הפה! מה // 3. מכתב טו // 4. // סיוד קציצות מט // 5.
5. בדרך שאדם רוצה ל / 6. הכבד נרפא בזכות כבוד השכינה ג // 7. איך צורך בבורים (פסיכיאטריים) נה // 8. // בן ראשון
אחרי 30 שנה נה

פרק ד'

זכות ושמיירה אחרי מאה ועשרים שנה..... נח
1. עונש של לץ נח // 2. הזכות העצומה של הקדיש - בתנאי... טו // 3. הגוף עצמו הופך ל"נשמה" ס // 4. // "מזוהה" לעולם הבא
(לעולם הזה) טז

פרק ה'

פרנסה טובה בזכות קבלה טובה..... סו
1. המאזן טו // 2. חדל מן הפטפוט - וזכה להצלחות טו // 3. סוג-של-השקעה בעסק שקרס טו // 4. // דירות להשכרה טו // 5.
לא עמדת במילוחיך - היום לא עמד במילוחיו טט

פרק ו'

רווח והצלה יעמוד ליהודים, מ'עוקץ', מהפסד, ואף משודדים..... עב
1. והיות, 'עוקץ' עב // 2. // קיבל קבלה ונמצאה אברותו עד // 3. // שודדים ברוח ומחלה נעלמה עד // 4. // חובות לעולם התחתון עז
5. // סוג של "חוסת" עח

פרק ז'

"עמוד העבודה"..... פא

פרק ח'

בנים יראי שמים ות"ח..... פד
1. רק בקשה אחת - בנים צדיקים! פד // 2. // כשם שאני שומר על ביתך... פה

פרק ט'

מניעת פורענות..... פו
1. ההורבן נדחה בארבעים שנה פו // 2. // גזרת השואה הנוראה פח // 3. // "מי שברך" פח // 4. // רוח הקודש אצל הצדיק ממרקש פט

פרק י'

"רחמים ותחנונים לפני המקום"..... צב
1. מודים על הניסים ומתחננים לניסים צב // 2. // אין עוד מלבדו צד

פרק י"א

מסרים אחרונים וגילויים ברורים מצדיקים זיע"א לאנשים בדורנו..... צט
1. הגילוי המיוחד בציון בעל"המועם אלמלך" זיע"א צט // 2. // עדיין לא נגאלנו!! מדוע?? ק // 3. // מי קשור להרשב" זיע"א? קא //
4. השכר המיוחד למע"ש של "אנכי ה' אלוהיך". קב // 5. // וס פלא בקבר התורט זיע"א קד // 6. // למה מחכים מאתנו בשמים?? קה
7. // למי שמבין ביהלומים קו // 8. // שליח ב"ד, היחיד, שזכה להציל כל העיר! קח

פרק י"ב

"אם אב אני איה כבודי ואם אדונים אני איה מוראי"..... קי
1. ויתר על כל התמיכה לכבוד השכינה! קיב // 2. // השוחד יעוור... קיב // 3. // הציור הכי יפה לבית ה' קיג // 4. // הצלה משני
מצבים של דום לב. קיד

"מי שברך" שתיקן בעל"התספות יוט" בעת הגזירות הנוראות של ת"ת ט"ט..... קיז

ההזדמנות שיש לכל יהודי להתברך לבית המקדש או להפסיד ח"ו הכל??..... קיח

פרק א'
כבוד בית המדרש

1. זהירות מסכנתם של דיבורי חולין בבית הכנסת!

השקעה קטנה - תשואה גדולה

יש דבר כזה 'כסף קל'?

בדרך כלל, אם מציעים לך להשקיע מעט מאד, ולהרוויח תשואה גדולה מאד, כל נוריות-האזהרה שלך צריכות להידלק.

מן ההכרח לבדוק היטב לעומקו של עניין.

די סביר - אם להתבטא בעדינות יתירה - שמשהו פה 'מריח לא טוב'.

סביר מאד, שחבוי כאן עוקץ גדול.

למה?

כי בגשמיות, השקעה קטנה לא מביאה בד"כ לתוצאות בקנה מידה מאד גדול.

לעומת זאת,

ברוחניות, גם להשקעה קטנה יש ערך גדול ונשגב.

ברוחניות, גם מעשה קטן יכול להביא לתוצאות אדירות.

ואפילו היעדר-מעשה - יש לו השפעות שקשה לשער ולתאר.

כך, למשל, המעשה או היעדר-המעשה של זהירות מדיבור בבית הכנסת!

2. מי שנותן כבוד לשכינה...

את הסיפור הבא שמענו מפי בעל המעשה עצמו, הלוא הוא **הרב מאיר מיכאל גרינוואלד שליט"א**, שלקח על עצמו להפיץ וללמד גודל איסור דיבורים בטלים בבית המדרש.

הדברים מובאים כאן כפי שסיפרם, בלשונו הנלבבת והעסיסית, בשינויי סגנון קלים בלבד.

ומעשה שהיה כך היה:

"ביארציית של ר' לייב בעל הייסורים נסעתי לצפת ביחד עם אחי. באמצע הדרך מתקשר מנחם, שהוא ידיד וותיק של שנינו. הוא מתקשר לפלאפון של אחי, ומבקש לדבר איתי.

למנחם יש מספר הפלאפון שלי, והוא מתקשר אלי לעיתים תכופות. משום מה, עכשיו התקשר לפלאפון של אחי כדי לדבר איתי. הוא לא ידע, שמעשה תמוה זה שלו הוא חלק מסיפור ההשגחה המופלא.

לקחתי את הפלאפון של אחי, ושאלתי את מנחם: "מה פתאום אתה מחפש אותי בפלאפון שלו?"

"לא יודע", אומר מנחם. "ככה יצא."

"ומה אתה רוצה?" אני שואל.

"לידי יושב אדם, שאביו חולה מאד. יש לו בעיה בכבוד. הוא שמע עליך, שיש לך סיפורים על אנשים שסבלו מהמחלה הקשה בכבוד, וקיבלו על עצמם לא לדבר בבית המדרש, והתרפאו מן המחלה."

מנחם עוצר לרגע, ואחר כך שואל אותי, קצת בחשדנות: "תגיד לי, מה בעצם הקשר בין המחלה בכבוד לבית המדרש?"

"אומר לך, ביתניים, תמציתם של דברים, ואחר כך תן לי לדבר ישירות עם הבן של החולה, בסדר? חזו התמצית:

כבוד בית ה'

מי שנותן כבוד לשכינה, לא מדבר בבית המדרש בזמן התפילה!
"כבד" נגוד "כבוד", ולכן הכבד מתרפא."

מנחם מעביר את הפלאפון לבנו של החולה. האיש אומר לי:
"שמעתי שיש לך סיפורים על אנשים שהתרפאו מהמחלה בכבוד.
מאחר שאבי סובל מזה, ולא סתם סובל אלא סובל סבל קשה, אני
רוצה לשמוע כמה סיפורים שלך."

הנהנתי בראשי, על אף שהוא לא יכול לראות.

"אני אספר לך הרבה סיפורים", אמרתי לו, "אבל לפני שאספר לך,
אני צריך לגלות לך סוד."

"סוד? איזה סוד?" הוא שואל בפליאה, בציפייה גדולה.

"הסוד הוא, שבבית המדרש שבו אבא שלך מתפלל, כל הצינורות
סתומים."

"נו..."

חבל שלא שמעתם איזה ניגון-של-ביטול אפשר להכניס ל"נו" אחד
קטן.

הבן אדם ממש התאכזב.

"כל הצינורות סתומים", אני חוזר ואומר לו.

הוא כבר קצר רוח, ולכן הוא אומר לי בבוז: "אתה לא אינסטלאטור,
ואני לא מחפש כרגע אינסטלאטור."

"הו", אני אומר לו במאור פנים, "אני דווקא כן אינסטלאטור."

"כלומר?"

עכשיו אני מסביר בכובד ראש. "חז"ל אומרים, שתפילה היא עת
רצון. "רצון" - אותיות "צינור".

אם יש דיבורים בתפילה, כל הצינורות נסתמים. כל אחד מזיק

כבוד בית ה'

לעצמו וגם לאחרים."

"אתה אומר על אבא שלי, שהוא מזיק?!"

הוא נשמע די כועס. טוב שהוא לא גברא אלימא.

כמובן, מיד הסברתי לו את כוונתי. **"בתחילת מסכת בבא קמא** מדברת הגמרא על ארבעה אבות נזיקין. אחד מארבעה אבות נזיקין הוא **המבעה**. מהו "מבעה"? - ראשי תיבות **מדבר בזמן עת התפילה**.

ישנה מחלוקת לגבי המבעה. לפי רב מדובר באדם, ולפי שמואל מדובר בשן.

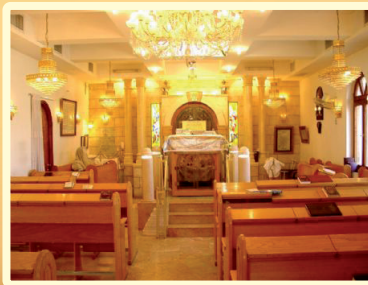
ומבואר בגמ' לפי רב דכתוב "אם תבעיון בעיו "דבעיון" לשון לבקש בתפילה.

בחדושי המהרש"א מובא, שגלות אדום היא כוח החרב. ואיך ניצלים מחרבו של עשיו? - "אם תבעיון", באים ע"י תפילה ובקשה, שהרי "הקול קול יעקב". וכאשר מתקיים "הקול קול יעקב", אין "הידיים ידי עשיו".

"שן" זהו כוחו של עשיו, וע"י התפילה מבטלים את הכוח של עשיו.

אם מדברים בשעת התפילה, הכוח של עשיו שולט, וממילא נגרמים נזקים חמורים..."

ברגע שאמרתי את המשפט הזה, צלצל הפלאפון שלי.



כבוד בית ה'

זה המכשיר, שנותר פנוי לקבל את השיחה, מאחר שמנחם התקשר - באופן תמוה - למכשיר של אחי.

הבטתי בצג. מופיע עליו מספר טלפון מחו"ל.

ביקשתי מהאדם, שאיתו שוחחתי, להמתין לרגע, ועניתי לשיחה.

האיש מעבר לים הגדול ולפלאפון שואל אותי: "אתה הרב גרינוואלד, שמדבר על האיסור לדבר בשעת התפילה?"

אישרתי באוזניו, שאכן אני הוא אני.

הוא התחיל לספר לי על התרחשות מסוימת, שהותירה אותי נדהם ונפעם.

"מה קורה?" שואל אותי הבן של החולה, שהשיחה עימו נקטעה. "הכל בסדר איתכם?"

"ידידי", אמרתי לו, "כדאי שתסגור את הפה עכשיו, ותפתח את האוזניים".

הדלקתי את הרמקולים בשני הפלאפונים, כדי שהוא יוכל לשמוע באופן ישיר את השיחה עם האדם מחו"ל.

אותו אדם ציין, שכבר שבע שנים הוא לא מדבר בתפילה, לאחר ששמע את דרשתי. והוא המשיך וסיפר: "לפני שנתיים התגלתה המחלה הנוראה בכבד אצל אחד מבני משפחתי. כאשר זה קרה, קיבלתי על עצמי לא לדבר דיבורי חול בבית המדרש כלל! אפילו שלא בשעת התפילה.

שבועיים לאחר שקיבלתי על עצמי את הקבלה הזאת, התקשר הרופא שמטפל בקרוב משפחתי. הוא אמר, שחצי מהכבד מזוהם, והמצב קריטי. חייבים לנתח מיד, כי ללא ניתוח חירום, אין שום סיכויים של חיים. הבעיה היא, שגם עם ניתוח אין הרבה סיכויים.

מאחר שהיה מדובר בסכנת חיים מיידית, הסכמתי בלב כבד לניתוח. שבועיים לאחר הניתוח הראו הבדיקות, שמחצית הכבד הנותרת

כבוד בית ה'

ונתרה נקייה לחלוטין) מהמחלה הנוראה, ואפשר להמשיך לחיות כך.
קרוב משפחתי הבריא!

הוא בא לבית המדרש, וכולם ראו אותו משתתף בתפילות ולומד, כאחד האדם. כאדם בריא.

עשרות אברכים הפסיקו בזכותו לדבר בשעת התפילה. הם ראו את האיש בחוליו הקשה, שמעו על הקבלה שלא לדבר בבית המדרש, וראו את ההחלמה המופלאה. להתרחשות הזאת היתה השפעה מאד גדולה על הציבור.

חלפו שנתיים.

לפני ראש השנה הוא הרגיש לא טוב. נערכו לו בדיקות, והתברר שהמחלה חזרה ל"ע.

המצב התדרדר. בערב ראש השנה התקשרו והודיעו לי שהוא כבר גוסס. אמרו לי לבוא בהקדם להיפרד ממנו.

במקום ללכת אליו, הלכתי לבית הכנסת, לאותו מקום שבו קיבלו רבים על עצמם שלא לדבר בתפילה. פתחתי את ארון הקודש, והתחננתי: "ריבוננו של עולם, במקום הזה עשרות יהודים הפסיקו לדבר בשעת התפילה. אם הבן אדם הזה יסגור את עיניו, מה אענה לכל הציבור? וגם אני הבטחתי במקום הזה, שלא אדבר דיבור חול בבית הכנסת, ולא דיברתי אף פעם מאז. גם כשרצייתי מאד לומר משהו, נשכתי את שפתי ויצאתי. ריבוננו של עולם, לא באתי להתפלל רק על החולה, באתי להתפלל שממקום זה לא יצא ח"ו חילול ה'!"

סגרתי את ארון הקודש, וחזרתי הביתה, להתכונן לקראת יום הדין.
לא עברו עשר דקות, ואני מקבל שיחת טלפון מהרופא. הוא מבשר לי "יש שיפור קל!"

לא יכולתי לנסוע מיד לבית החולים, שהרי לילו של ראש השנה כבר כמעט היה על המפתן, אבל אחר כך סיפרו לי, שביום הראשון של ר"ה

כבוד בית ה'

פקח החולה את עיניו, וביום השני של ר"ה כבר ביקש מים!
זמן מה אחר כך הוא יצא מבית החולים, והבריא לחלוטין!
איש שיחי, מן העבר השני של קו הפלאפון, בחו"ל, סיים את סיפורו
בהתרגשות רבה. קירבתי את הפלאפון השני, וצעקתי אל האדם
האחר: "לך תביא מהר אינסטלאטור לבית הכנסת של אבא שלך!
שיתקנו שם את הצינורות, דחוף! שישמרו על הפה בשעת התפילה!"



פרק ב' מודא מקדש

הנביא יחזקאל אומר על תקופת הגלות: "ואהי להם למקדש מעט".

ודרשו על כך חז"ל: "אלו בתי כנסיות ובתי מדרשיות".

ובמצודת דוד: "...אשרה שכינתי בבתי הכנסיות שלהם, ועם כי רחקו מן מקדשי, שהוא המקדש הגדול בירושלים, יהיה להם במקומו מקדש מעט".

בבית הכנסת שורה השכינה, ויש בו מן החיוב של "מורא מקדש", שעליו נצטוונו "ומקדשי תיראו" (ויקרא י"ט, ל').

בעל ה"שולחן ערוך" כתב: "לא ישיח שיחת חולין בשעה ששליח ציבור חוזר התפילה. ואם שח, הוא חוטא וגדול עונו מנשוא, וגוערים בו." (א"ח קכ"ד, ז').

"משנה ברורה" (כ"ז) מביא: "אוי להאנשים שמשכיחים בעת התפילה, כי ראינו כמה בתי כנסת נחרבו בשביל עוון זה, ויש למנות אנשים ידועים להשגיח על זה".

זכור לטוב הרב גרינוואלד שליט"א, שפועלו גדול בחיזוק הזהירות בקדושת בית הכנסת במדינות העולם השונות. ועל כן, גם סיפורי הישועות מגיעים אלינו ב"ה גם ממרחקים, מרחבי העולם.

כבוד בית ה'

1. שמירה 24 שעות ביממה

בפסוק **בישעיהו** (כ"ו, כ') נאמר: "לך עמי בוא בחדריך וסגור דלתך". הנביא אומר לנו, שבעת הפורענות נתחבא "בחדריך", עד יעבור זעם, וע"י כך ניצל.

לאילו "חדרים" אנחנו יכולים להימלט?

רשי אומר: "בבתי כנסיות ובבתי מדרשות".

אך לא די להימלט אל החדרים המוגנים, כדי להינצל צריך גם "וסגור דלתך".

איזו דלת צריך לסגור?

"ילקוט שמעוני" מובא, שצריך לסגור את הפה!

הרד"ק במקום מפרש פסוק זה על מלחמת גוג ומגוג, על הצרות הנוראות שיהיו בתקופה הסמוכה לביאת גואל.

אדם שיימלט לבתי כנסיות ולבתי מדרשיות, וישכיל לסגור שם את פיו מלדבר דיבורים בטלים - יינצל מהפורענויות הנוראות.

רק רגע, בואו נבין - איך בדיוק זה 'עבוד'?

האם כל אחד יקבל פקס אישי, מייד כשישוגר לאוויר נשק גרעיני, ואז הוא ירוץ לבית הכנסת?

האמת שלא, אפשר גם בלי פקס. ובלי התרעה.

איך זה? איך יידעו לרוץ לתפוס מחסה?

אין צורך להיבהל. **אם הפה סגור, ולא מדברים בתפילה, יש שמירה על האדם כל היום ובכל מקום. השמירה היא לא רק בשעת התפילה ולא רק בבית הכנסת, יש לאדם הזה שמירה תמידית של הקב"ה!**

בואו נוכיח, שהשמירה היא גם בחוץ ולא רק בבית המדרש:

כבוד בית ה'

ב"לקוט שמעוני" (תת"ק) מובא עניינה של אשה אחת, זקנה מאד, שנראה כאילו מלאך המוות שכח לקחת אותה בזמנה. היא האריכה ימים, ושמחה בחלקה, אבל המשיכה להאריך ימים עוד ועוד, עד שכבר לא היה לה כוח להמשיך.

הגיעה האשה הישישה **לרבי יוסי בן חלפתא**, ואמרה לו "קצתי בחיי".

שאל אותה רבי יוסי: "איזה דבר טוב עשית בחיך?"

רבי יוסי רצה לברר, על שום מה זכתה לאריכות ימים כל כך מופלגת.

סיפרה לו הישישה, שבכל יום ויום, על אף נטל שנותיה, היא הולכת לבית המדרש. אמר לה רבי יוסי, שאם שלושה ימים ברציפות לא תלך לבית המדרש, תסור ממנה הזכות, והיא תיאסף אל אבותיה.

שלושה ימים נמנעה הישישה מללכת לבית המדרש, ולאחר היום השלישי נפטרה.

קידוש ה' גדול היה, כאשר ראו כולם את כוחו של בית המדרש!

ואנחנו צריכים להבין:

האשה הזאת היתה כל הזמן בבית המדרש, ולא יצאה משם?

לא, היא יצאה בהחלט. היא הלכה הביתה, ואכלה, וגם הלכה לשוק לקנות מתנות לנינים ולבני הנינים. אם כן, מדוע לא התקיף אותה מלאך המוות בשוק או בפירת האוכל?

משום שלמלאך המוות לא היתה שליטה עליה, גם בהיותה מחוץ לבית המדרש. הזכות של בית המדרש הגנה עליה בכל מקום, בכל עת.

רק משהוסרה ההגנה של בית המדרש, יכול היה מלאך המוות לשלוט בה.

עכשיו שוב נעצור, ונשאל:

מלאך המוות יכול או לא יכול להיכנס לבית הכנסת?

מצד אחד, הגמרא אומרת, שכשם שמלאך המוות אינו יכול להיכנס

כבוד בית ה'

לעיר לוז (שכל אנשיה דוברי אמת, ואין בה שום דבר שקר), כך אין מלאך המוות יכול להיכנס לבית הכנסת.

וכן נאמר **בגמרא בקידושין** (דף ל'): "אם פגע בך מנוול זה, משכהו לבית המדרש".

אולם במסכת בבא קמא (הכנס דף ס') אומרת הגמרא, שאם יש מחלת דבר בעיר, השטן מחביא את כליו - לא פחות ולא יותר - בבית הכנסת.

האם הוא יכול להיכנס, או לא יכול?

מהי התשובה על סתירה-לכאורה זו?

יש לומר: בבית כנסת שלא מדברים בו בשעת התפילה, מלאך המוות לא יכול לדרוך.

אם יש דיבור בשעת התפילה, מלאך המוות שרוי ומצוי שם. "דיבור" אותיות "דבר". ר"ל.



2. יאכלו פיצה לעילוי נשמתו!?

מספר הרב גרינוואלד:

לפני כמה שנים הייתי בבורו-פארק, ובאתי לבית כנסת לדרוש שם. כאשר הגעתי, הם היו באמצע קדושה, ופתאום שמעתי בחור צעיר קורא לחברו "יעקב, שמעת ש..."

נחרדתי. באמצע קדושה מדברים!?

מיד כשהסתיימה התפילה, ניגשתי אל הרב, ואמרתי לו, "עם לצים, שמדברים בקדושה(ו), יש מה לדבר בדברי תורה ובמוסר? עם טיפוסים כאלו אני מדבר בשפה אחרת לגמרי... אתה מאשר לי לדבר בשפה המיוחדת? אם כן, טוב. אם לא, אני הולך, יש לי מספיק מקומות לדרוש בהם."

הרב חש עלי, שאני מזועזע וחרד.

הוא אמר לי, "לשם כך הזמנתי אותך, כדי שתדבר כפי שתמצא לנכון, וייכנסו הדברים ללב השומעים."

פתחתי ודרשתי כך:

מה הסיבה, שאדם מבקש שיזכה לבן?

לאחר מאה ועשרים שנה אדם זוכה שהבן יגיד עליו קדיש. הקדיש של הבן מציל את האבא מייסורי שאול, ומעלה אותו למעלות גדולות בגן עדן.

כתוב בקדמונים, שאם האב היה מדבר באמצע קדיש, כשהילד מתחיל להגיד קדיש - במקום שהקדיש יציל את האבא, מייסרים את האבא בייסורים עוד יותר קשים ונוראים.

על כן, יש לי עצה נחוצה בשבילכם - כאשר תכתבו צוואה, תדגישו בה, שאתם דורשים שלא יגידו עליכם קדיש, ובמקום זה שילכו לאכול פיצה עם תוספות והרבה רוטב...

כבוד בית ה'

בשביל מה לסבול יותר?! גם ככה מידת הדין חזקה מאד, ה' ישמור.
זו היתה הפתיחה של הדרשה.

במהלך כל הדרשה, כשדיברתי על קדושת בית הכנסת, שרר במקום שקט מוחלט. גם לאחר מכן, בתפילות, לא נשמע אפילו הגה אחד של דיבור חולין.

פני הרב של בית הכנסת האירו משמחה.

הוא הודה לי, ואחר כך אמר, ספק לי ספק לעצמו, "עכשיו אפשר לקרוא **לר' לייב** לבית הכנסת."

"סליחה?"

לא הבנתי את כוונתו, והוא התעורר משרעפיו, ואמר לי:

"סמוך לבית הכנסת מתפלל יהודי זקן, איש תם וישר וירא אלוקים. כבר זמן מה שהיהודי הזה לא מגיע לבית הכנסת. שאלתי אותו לפשר הדבר. אמרתי לו 'הן הגמרא אומרת, שמי שלא בא לבית הכנסת להתפלל, נקרא שכן רע'.

אמר לי **היהודי הזקן**, "אתה מביא לי גמרא, גם אני אביא לך גמרא, אבל לפני כן אספר לך משהו. פעם מישהו בא לעשות לי פיזיותרפיה, ואותו אחד אמר לי, שברחוב הזה אין כמעט בית שאין בו מישהו חולה ר"ל'.

אחרי שאמר לי את זה, הוא ניגש לארון, והוציא גמרא **בבא קמא**, פתח **בפרק הכונס**, והראה לי כתוב, שאם יש דבר בעיר, היכן מחביא השטן את כליו? - בבית הכנסת!

אם מדברים בבית הכנסת, נותנים למלאך המוות מקום שם!

אמר היהודי הזקן, 'אני זורק את מלאך המוות מהבית שלי, ואני אבוא אליו אל בית הכנסת?!

אמר הרב: "עכשיו, שטיהרנו את בית מקדש מעט, סילקנו ממנו את

כבוד בית ה'

השטן. גם אותו יהודי ישיש שוב יוכל לבוא לבית הכנסת."

מספרים על האדמו"ר מבעלז, ר' יששכר דב, זיע"א שהגיע פעם אחת לעיר, ומצא שם מהומה וחרדה. שאל מה אירע, ואמרו לו שיהודי דקר גוי. באותו רגע, אמר האדמו"ר "בוא נברח מכאן, איני רוצה להיות רגע בעיר הזאת."

תמהו מקורביו, ושאלוהו לפשר הדבר.

אמר להם האדמו"ר: "יודעים אתם, איך מגיעים למצב שיהודי דוקר ורוצח? מגיעים לזה משום שדוקרים, כביכול, את השכינה ר"ל! דוקרים בתפילה, עם הלשון, כשמדברים דיבורי חולין בבית הכנסת! במקום כזה איני מוכן להיות אף רגע."

מובא בספרים, שמי שמדבר בתפילה אין לו חלק באלוקי ישראל!

בספר "יסוד יוסף" מעורר על כך, ואומר: מה שווה כל חיי האדם, אם אין לו חלק באלוקי ישראל?!

כתב ספר המגן (אחד מהראשונים) כתב הרוקח אפ' לת"ח שדרכו ללמוד אבל בשעת התפילה, ובשעה שהקהל אומרים ברכו (וק"ו קדיש שקדושתו יותר חמורה) אין יכול ללמוד כי זמן תורה לחוד חמן תפילה לחוד.

ואם ביטל ת"ח תפילה בשביל לימודו אפ' למד כל היום כולו ולומד לאחרים מעלה עליו הכתוב כאילו לא למד כל אותו יום כולו.

היצר הרע אינו טיפש. הוא מצא לו דרך יעילה ואכזרית לגנוב מהאדם את כל מצוותיו ולנשל אותו מכל זכויותיו. איך עושה זאת היצר הרע? - יש לאדם שק עם אוצרות, של לימוד תורה ונתינת צדקה, והכנסת אורחים וביקור חולים, והנחת תפילין, ושבת ומועד. אוצרות נפלאים טמונים באמתחתו של האדם.

בא היצר הרע, ובחשאי, מנקב חור באמתחת. את כל האוצרות הוא מפיל דרך הנקב, וגונבם מן האדם האומלל.

ומהו הנקב הזה?

כבוד בית ה'

זה העוון של דיבורים בשעת התפילה, ה' ישמור, שבעטיו אין לאדם חלק באלוקי ישראל, הוא מאבד את כל עולמו.

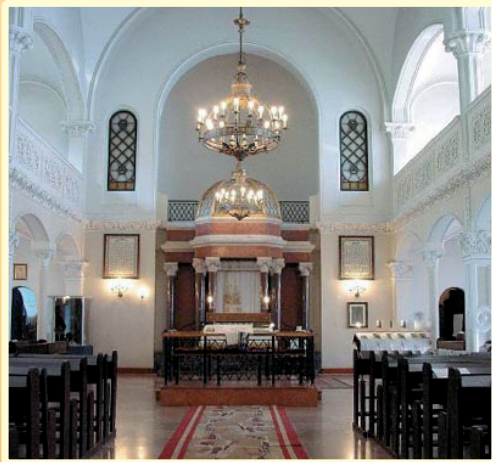
ואומר ה"ערבי נחל", שכאשר אדם רוצה לבדוק היכן הוא עומד, מבחינה רוחנית, שיבדוק את הדיבור שלו, ויבחן מה מצבו בזה.

ה"חתם סופר" אומר, שקורח עשה ליצנות, ושאל מה דינו של בית מלא ספרים, האם צריך לשים מזוזה בפתחו. המזוזה היא רמז לפה.

גם בית מלא ספרי תורה צריך מזוזה.

גם אדם שלמד הרבה מאד, ואפילו אדם שהגיע לדרגת מלאך - אם אינו שומר על פיו, לא יעזור לו שום דבר.

ומביאים בשם רבי יהונתן אייבשיץ, שלדבר בשעת התפילה הוא מן העוונות החמורים, וזה פתח לטומאה.



3. איך פותרים "בעיה בלב"?

יום אחד דרשתי בישיבה בנושא של זהירות מדיבורי חולין בבית הכנסת, ולאחר הדרשה ניגש אלי בחור אחד.

"יש לי בעיה בלב", הוא אמר. "מה אני צריך לעשות?"

אמרתי לו, "לשמור על הפה בזמן התפילה בבית הכנסת."

"כמה זמן אני אצטרך להקפיד על זה?"

"כל החיים."

הבחור קצת הזדעזע מהרעיון. "כל החיים להקפיד על זה?! מה, תמיד אני אצטרך להיזהר לא לדבר...?"

ניסה לעמוד איתי על המיקח, הבן אדם.

אמרתי לו: "אתה עושה משחקים עם הלב?! זה נראה לך משחק ילדים?! אתה יכול לעשות מה שתחליט, אבל רק תשמע לפני כן סיפור קצר."

סיפרתי לו מה שהתרחש בהזדמנות אחרת, כאשר באתי לדרוש. לאחר הדרשה ניגש אלי אברך, וסיפר שבנו התעלף ארבע פעמים בת"ת. עשו לו בדיקות, וגילו ליקוי נדיר של שני וורידים הסמוכים ללב. מאחר שסוג הבעיה הזה מאד נדיר, אין הרבה ידע בנושא, ואין כמעט ניסיון מעשי בטיפול. עסקנים מנוסים אמרו להורים המיוסרים, שיש רק רופא אחד בעולם, שיכול לטפל בבעיה ע"י סוג של צנתור.

נסע האברך עם בנו לרופא הזה, אך הטיפול לא הצליח. נסעו אליו ההורים פעם שנייה ושלישית, אך ללא כל הצלחה.

בפעם הרביעית הם חיכו ליד חדר הטיפולים, אך הרופא הודיע להם בצער, שגם בפעם הזאת לא נחל הצלחה. הרופא עוד הוסיף ואמר לאב, שעליו להתכונן נפשית לגרוע מכל, כי עלול להיות דום לב בכל רגע.

כבוד בית ה'

מיד לאחר ששמע את הבשורה הקשה, אמר האב לאשתו, שהוא מקבל על עצמו לא לדבר בשעת התפילה. עמדו שניהם ובכו, וביקשו מהבורא יתברך רחמים.

פתאום, פתח הרופא חלון קטן, וצעק "מזל טוב!! מזל טוב!!"
הם הביטו בו המומים ומבולבלים.

מזל טוב!! מה קורה כאן??

"רק רגע, עוד כמה דקות תוכלו להיכנס אל הילד", אמר הרופא.

כאשר קרא להם הרופא להיכנס, פניו האירו מרוב שמחה. "כאשר שמעתי את הבכיות שלכם", הוא אמר, "החלטתי להתקשר לרופא אחד, שהוא מומחה גדול ביותר, ואני הייתי בעבר תלמיד שלו. התייעצתי איתו, והוא אמר שיש אפשרות לעשות צנתור באופן אחר. עשיתי כפי שהציע, וב"ה זה הצליח! ומאחר שזה הצליח, יש לילד שלכם לב חדש, ואתם יכולים לחזור הביתה בלי דאגות!"

את כל זה סיפר לי האברך בשמחה גדולה.

שאלתי אותו, "אתה יודע, מה הקשר בין לב לבין זהירות מדיבור בשעת התפילה?"

והשבתי בעצמי: "מדברי האר"י הקדוש הוא, שאם אדם עובר על מצווה ח"ו, הוא פוגם באיבר שכנגד המצווה. כאשר מתקנים את האיבר הרוחני, מתרפא האיבר הגשמי.

כתוב במהרש"א, ש"אנוכי ה' אלוקיך" - זה הלב של כל המצוות.

מי שחפץ לקיים כראוי מצווה זו של "אנוכי ה' אלוקיך" - שלא ידבר בשעת התפילה.

והוספתי: "אתה תיקנת את הלב שלך. קיבלת על עצמך שלא לדבר בשעת התפילה - שזה הלב של כל המצוות - והקב"ה נתן לבנך לב חדש!"

כבוד בית ה'

עד כאן הסיפור, האמיתי עד הפרט האחרון, שסיפרתי לבחור הישיבה, ש'עמד על המיקח'.

הבחור שמע את הסיפור, שם את ידו על פיו, ואמר: **"אני לא מדבר יותר בשעת התפילה!"**

הוא ידע, שאסור לו לשחק עם הלב. הבעיה שלו היתה מאד לא פשוטה. הרופאים אמרו, שהריאות שלו מתכווצות באופן חריג, והלב גדל באופן חריג, והוא עלול לקבל דום לב בכל רגע נתון. רגע אחד אולי הוא ילך בשלווה ברחוב, וברגע הבא יהיה מוטל חסר הכרה על המדרכה...

השיחה איתו התקיימה ביום חמישי בשבוע.

ביום שלישי שלאחר מכן הלך הבחור לבדיקות.

"היי, בחור, מה קורה לנו כאן???" שאל הרופא בתמיהה. **"עברת טיפולים שלא ידועים לזי אני לא מבין, הכל תקין אצלך... איך זה???"**

איך זה? - הוא תיקן את הלב של כל המצוות, וקיבל על עצמו שלא לדבר בשעת התפילה, והקב"ה נתן לו לב חדש, תקין.



הרב גרינוואלד הגיע לדרוש בבית כנסת במונסי.

ניגש אליו בחור לא מוכר, ואמר לו, "אתה לא יכול להאמין, כמה אני חייב לך!"

"על מה ולמה?" תמה הרב גרינוואלד.

"אתה היית פעם בישיבה שלנו", אמר הבחור, "ודרשת והחתמת עשרות בחורים. הבטחת שעם החתימות האלו אתה תיסע לקברו של בעל "תוספות יו"ט", שזכותו תגן על החותמים."

"אכן, נסעתי ל"תוספות יו"ט" עם החתימות", העיר הרב, "והתפללתי שם על כל החותמים."

"אני", המשיך הבחור, "חתמתי שלא אדבר בשעת התפילה במשך

כבוד בית ה'

40 יום - מתחילת חודש אלול ועד אחרי יום הכיפורים. היה לי מאד קשה, ולכן מיד כשנגמרו ארבעים הימים, רציתי לומר 'ברוך שפטרני', אבל לפתע חשבתי לעצמי, „רגע, עבדתי כל כך קשה כדי לשלוט על עצמי, שלא לדבר בשעת התפילה. עכשיו אני אזרוק את כל העבודה החשובה הזאת?!“

ב"ה החלטתי להמשיך בקבלה שלי. כבר 3 שנים אני לא מדבר בשעת התפילה, ואני מרגיש אחרת לגמרי!

זה בזכותך, ואני מודה לך מאד-מאד, שעוררת אותי לדבר החשוב הזה.

רגע, עדיין לא סיימתי, אני מתחיל, בעצם, סיפור קצר:

בישיבה שלנו היה בחור, שהתגלתה אצלו המחלה הנוראה. הבחורים חיפשו קבלות טובות לקבל על עצמם לזכותו. אמרתי להם, שיקבלו על עצמם בקבלה חזקה, שלא לדבר בשעת התפילה. הראיתי להם בספרים את חומר העניין ואת החשיבות הגדולה שבשמירת כבוד בית הכנסת.

השתדלנות שלי נשאה פרי - 150 (ו) בחורים חתמו, שלא ידברו בזמן התפילה.

לאחר זמן מה הבחור הבריא, וחזר לישיבה.

הרופאים אמרו, שאין להם הסבר רפואי לכך, הם לא מבינים איך זה יכול להיות.

אנחנו כן מבינים...



4. שני טורפים!

בשני סיפורים מפליאים מככב 'החיידק הטורף', ה' ישמור. הסיפור הראשון התרחש בשנת תשע"ג. אשה צעירה לא חשה בטוב, וסדרת בדיקות העלתה את הממצא המדאיג-מאד, שתקף אותה החיידק הטורף.

לא זו בלבד, שהחיידק הטורף הינו מסוכן להחריד, אלא שהרופאים ביצעו טעות מסוימת באופן הטיפול, והמצב - שגם כך היה קשה מאד - החמיר, והיה קריטי.

למעשה, הרופאים הרימו ידיים.

אמרו שאין מה לעשות.

לא נוכל לתאר את גודל השבר ואת עומק הצער של המשפחה, כאשר האשה הצעירה - שימים ספורים לפני כן היתה בריאה לחלוטין - עומדת למות תוך שעות ספורות ר"ל.

כולם היו אובדי עצות. לא ידעו מה לעשות. הם קיבלו על עצמם קבלות טובות, וביקשו מכל בני המשפחה והמכרים, שיקבלו על עצמם להתחזק בכבוד בית הכנסת, ולא לדבר בשעת התפילה.

בנוסף, הם ביקשו **מהרב גרינוואלד להעתיר בתפילה על קברו של הרבי מלעלוב**, שהרי הרבי הבטיח שמי שיקבל על עצמו לא לדבר בשעת התפילה, תפילתו תתקבל.

קרובי המשפחה אכן קיבלו על עצמם להיזהר מדיבור בעת התפילה, והרב גרינוואלד התפלל על קברו של הרבי מלעלוב.

לרופאים לא היה מה לעשות, אבל המצב התחיל להשתפר. בתחילה נראה שיפור קל, ואחר כך היתה עוד הטבה במצב, ותוך זמן קצר הובס החיידק הטורף.

על אף התחזיות הקודרות של הרופאים, יצאה האשה מבית החולים

כבוד בית ה'

כשהיא בריאה ושלמה לחלוטין!

הסיפור השני על מפגש אימתני עם 'הטורף' התרחש אצל ילד בן 12. כל מערכות הגוף של הילד קרסו, ורק כפסע היה בינו לבין המוות. כבר התאספו סביב מיטתו, והתחילו לומר פסוקי יחוד ה'.

לאחר מאמצי החייאה ממושכים הצליחו להחזירו לחיים, אך הרופאים טענו שאין שום סיכוי שיתרפא ויחיה.

בת"ת שבו למד ארגונו כנס התעוררות מיוחד לרפואתו, והזמינו את הרב מאיר מיכאל גרינוואלד לשאת דברי התחזקות בעניין חומרת הדיבור בשעת התפילה.

רגע לפני שהתחיל הכנס נכנס אביו של הילד, והראה לרב, דרך המחשב, את הנתונים הקשים על מצבו הקריטי של הילד. מרוב צער, התקשה הרב לדבר. הוא אמר: "אי אפשר, כמובן, להבטיח רפואה, אבל ננסה לקבל על עצמנו לא לדבר בשעת התפילה. כבר ראינו ניסים גדולים גם במצבים קשים מאוד."

כל המלמדים קיבלו על עצמם שלא לדבר בעת התפילה, וגם תלמידים רבים קיבלו זאת עליהם. בנוסף, הם קיבלו על עצמם להשתדל לכוון בברכות, ובפרט בברכת "אשר יצר", ולענות אמן ו"אמן יהא שמיה רבא" בכוונה מרובה.

מיד אחרי שקיבלו המלמדים והתלמידים את הקבלות, הגיעה ידיעה משמחת מבית החולים - יש שיפור!

אמנם השיפור היה קל, אך הוא היווה עבור הרופאים הפתעה גדולה. לאחר שהסתמן שיפור נוסף, התמלאו הרופאים תקווה, מאחר שראו שיש סיכוי להחלמה, מה שלא היה נראה בתחילה.

בהדרגה השתפר המצב יותר ויותר, עד שהילד הבריא לחלוטין.

כבוד בית ה'

הבעיה היתה, שברגלים נוצר נזק בלתי הפיך, לכאורה. הרופאים טענו, שהילד יישאר נכה כל ימי חייו, ויצטרך לשבת בכסא גלגלים. חודשים ספורים אחר כך, כבר הלך הילד, בחסדי ה', על רגליו!



5. שלושה ספרים נפתחים

ביום בהיר אחד קיבל הרב גרינוואלד שיחת טלפון מיהודי שגר בחו"ל. "אתה לא מכיר אותי", פותח היהודי החוצניק, ואומר, "אבל אני חייב לך הכרת הטוב גדולה! בזכותך לא דיברתי במשך 7 שנים בשעת התפילה! ובזכות זה גם זכיתי לסייעתא דשמיא גדולה."

"איך בזכותי?" שואל הרב גרינוואלד, "האם שמעת אי פעם דרשה שלי?"

"לא שמעתי אותך", משיב האיש, "אבל קראתי עלון, שיצא לאור לאחר שדיברת בעניין זהירות מדיבור בבית הכנסת. ראיתי את העלון הזה בבית הכנסת, לפני התקיעות, והוא עשה עלי רושם גדול."

"מה היה כתוב שם, שכל כך עורר אותך?"

"היה כתוב כך", אומר האיש שמעבר לים:

כבוד בית ה'

"הזהר הקדוש כותב, ששלושה ספרים נפתחים בראש השנה. ספרן של צדיקים, ספרן של בינוניים וספרן של רשעים.

שואל רשב"י: מי המה האנשים הנכתבים בספר רשעים?

והוא עונה: אותן המבזין כבוד השכינה ומדברים בשעת התפילה.

רק תפילותיהן של צדיקים נכנסות להיכל, תפילותיהן של הבינוניים נשארות מחוץ להיכל, ואלו שמדברים בשעת התפילה נכתבים בספרן של רשעים, רחמנא ליצלן.

והמשיך אותו יהודי, וסיפר: "בשעה שקראתי קטע זה, החילוני לבכות. חשבתי עלי ועל אשתי וילדי, שאנו שייכים לקטגוריה של ספר רשעים, ה' ישמור!

אנחנו מתאמצים לעסוק בתורה ובמצוות כל השנה, ונדמה שאם אין צדיקים, לפחות בינוניים אנחנו... ופתאום מתברר, שבגלל שיחה בטלה בשעת התפילה אנחנו עלולים לאבד את הכל! אנחנו עלולים להיכתב בספרם של רשעים גמורים!

מיד קיבלתי על עצמי בבכיות שלא לדבר בשעת התפילה, ומאז ועד היום, שבע שנים, שאיני מדבר.

כעת, ברצוני לספר לך גם על סיפור מופלא, שאירע עימי, ואני תולה אותו בזכות הזאת שלי, שהיא גם זכות שלך...

וזה דבר הסיפור:

בחול המועד פסח נסעתי עם בני משפחתי. לפתע, התרחשה תאונה, והרכב שלי פגע במכוניתו של גוי אחד, ומחץ את הרכב שלו כליל.

בחסדי שמייים, הצליח הגוי להיחלץ מהרכב ההרוס כמעט ללא פגע. כל בני משפחתי יצאו מהתאונה הקשה בשלום, לא אירע לאיש דבר. זו היתה סייעתא דשמיא אדירה.

כבוד בית ה'

לאחר ששבו אלינו עשתונותינו, הצעתי לגוי, שאתן לו את סכום הכסף הדרוש לקניית רכב חדש, ועוד אוסיף אלפיים דולר, ונסגור כך את העניין בינינו, מבלי לערב את המשטרה בסיפור.

הגוי לא מיהר להסכים לעסקה. "הרכב לא שלי", הוא אמר, "אני צריך לדבר עם הבעלים, ולשאול אותו האם זה בסדר מצידו."

התקשר האיש לבעל הרכב, וסיפר לו את כל אשר התרחש. בעל הרכב לא הסכים להצעה, והתעקש שיזמינו משטרה, כדי שיוכל לקבל פיצויים מחברת הביטוח.

הגוי הזמין משטרה, ואני התחלתי להתפלל. "ריבוננו של עולם, כבר שבע שנים אני לא מדבר בשעת התפילה. אני מבקש ממך בקשה - אנא, שהשוטרים לא ישמעו ולא יראו את מה שקורה כאן."

מכוננית משטרה מתקרבת לעברנו. הדופק שלי נעשה מהיר יותר ויותר. הי, השוטר העיף מבט קצר לכיוון שלנו, והמשיך לנסוע!

הגוי מתעצבן. הוא מתקשר שוב למשטרה, ודורש שישלחו ניידת. שוב אני מתפלל, ומבקש מהקב"ה, שהשוטרים לא יבחינו במה שקורה כאן, ולא יתערבו.

מכוננית משטרה מתקרבת לעברנו. השוטר מציץ בנו, ו... מסתלק!

שלוש פעמים התרחש התהליך הזה - הגוי מזמין ניידת. אני מתפלל, וגם מזכיר את הזהירות מדיבור בתפילה. הניידת מגיעה סמוך אלינו, ובגלל סיבות עלומות מסתלקת.

הגוי ראה, שאין לו ברירה, והחליט שנסתדר בינינו. תוך כדי דיבור, אנחנו רואים ניידת משטרה מתקרבת. אני שוב מתפלל. הפעם נראה, שהכוונת של השוטרים רצינית, הם מתקדמים לעברנו.

ופתאום אנחנו שומעים במכשיר הקשר שלהם הודעה דחופה, שאירעה תאונה מחרידה ברחוב הסמוך, ושני אנשים נהרגו בה. השוטרים שוכחים אותנו לחלוטין, ויוצאים במהירות לכיוון האירוע.

כבוד בית ה'

סבלנותו של הגוי כבר פקעה לחלוטין. האמת היא, שגם אני לא יכולתי להבין את האירועים הללו עפ"י דרך הטבע. הבן-אדם התקשר למוקד המשטרה שוב ושוב, הסביר, התחנן, צעק ונזף, אבל כל המילים שלו כאילו התאדו... לא היתה להן שום השפעה.

אני שמרתי על מילותי, שלא תצאנה מפי בבית הכנסת, וכמין מידה כנגד מידה היתה לי שמירה מופלאה ממילותיו של אותו גוי.

6. ברוך מחיה המתים

יהודי אחד יקר אירח את הרב גרינוואלד בזמן ששהה בחו"ל, ועסק בהשגת חתימות של התחייבות.

כמובן, לא היו אלו התחייבויות כספיות, אלא התחייבויות לשמור על קדושת בית הכנסת, ולא לדבר בזמן התפילה.

יהודי זה היה אחד מרבים, שנתנו מקום אכסניה, וסייעו ועזרו, ואנחנו מזכירים דווקא אותו בשל מאורע, שהתרחש עימו.

אותו יהודי יקר - מן הראוי היה, אולי, לברך עליו "ברוך מחיה המתים..."

יום אחד הוא לקה, פתאום, בדום לב. המצב היה נראה כלאחר ייאוש. כל ילדיו עמדו ליד מיטתו, וכבר אמרו את תפילת "מעבר יבוק". אחיו של אותו אדם התקשר אל הרב גרינוואלד, וסיפר לו על המצב החמור.

"תאמר להם, שיגידו שבע פעמים עקידת יצחק, ויקבלו על עצמם לדקדק ביותר בקריאת שמע, ולהיזהר בקדושת בית הכנסת."

הרב גרינוואלד יצא מיד להר הזיתים, להתפלל ליד קברו של האדמו"ר מלעלוב, כי הבטיח, שנה לפני כן, שאת החתימות על

כבוד בית ה'

'התחייבויות' יביא אל קברו של האדמו"ר.

הרב גרינוואלד אמר ליד הקבר פרק תהילים, ואחר כך אמר פעם אחת עקידת יצחק. לאחר מכן פנה בתחנונים נרגשים אל בורא העולם, והזכיר את זכותו של אותו יהודי חולה, שאצלו ובזכותו התחייבו יהודים רבים לשמור על קדושת בית מקדש מעט.

זמן קצר לאחר מכן, דיווח אחיו של החולה, בהתרגשות גדולה, שיש הטבה!

המצב של החולה הלך והשתפר, וכיום הוא ב"ה בריא ושלם!

מספר הרב גרינוואלד:

יום אחד הזמינו אותי לדרוש בחיידר, לפני 400 ילדים. הילדים לקחו את הדברים מאד ברצינות, וקיבלו על עצמם לא לדבר בתפילה. זה היה ביום שלישי בשבוע.

בשבת בא אלי המנהל, וסיפר לי: "ביום חמישי, יומיים לאחר 'הקבלות', הגעתי לחיידר בבוקר, כהרגלי. אני משתדל מאד להגיע חצי שעה לפני שמגיעים הילדים. באותו בוקר, פתחתי את אחת הכיתות, ונשארתי עומד קפוא בפתח. אחר כך עבר בי זעזוע נורא, ומיד התמלאתי שבח לבורא עולם.

וכל זה למה?

בתקרה של הכיתה היה פעור חור ענק. שלוש קומות נפלו בבת אחת, ושברי אבן ומתכת, וגם חלקי שולחנות וכסאות, מילאו בערימות גדולות את רצפת הכיתה.

אני לא רוצה לתאר לעצמי, מה היה קורה לולא התרחש הדבר כאשר הכיתה היתה ריקה לחלוטין...

אינני יודע חשבונות שמיים, אבל אני שמח מאד על הקבלות שקיבלנו כולנו השבוע, שלא לדבר בשעת התפילה...

7. חבית של חומר נפץ

יהודי אחד בנה סוכה לבית כנסת בשכונה ירושלמית. הסוכה היתה על קצה הכביש, וכדי להגן עליה מפגיעת רכבים חולפים, הניחו לידה חבית גדולה וכבדה.

בדיעבד התברר, שזו לא היתה ההגנה הטובה ביותר בעולם... הם לא היו מודעים לעובדה שהחבית היתה מלאה חומר דליק ונפיץ.

פתאום, התרחש פיצוץ אדיר. מאוחר יותר, עדכנה המשטרה, שהפיצוץ היה שווה ערך לחמישה עשר קילו של חומרי נפץ.

גיצים בווערים וחתיכות מתכת עפו למרחקים עצומים, שריפה נוראה פרצה במקום.

באותו זמן היו מאות אנשים ברחוב, ולמרבה השמחה והתדהמה אף אחד לא נפגע, אפילו לא פגיעה קלה.

כוחות ההצלה, יחד עם כל מי שנכח במקום, עמדו המומים. זה היה למעלה מגדר הטבע!

התברר, שבאותו בית כנסת היה יהודי, שלקח אל ליבו את עניין כבוד בית הכנסת, והוא פועל בכל כוחו לחיזוק במצווה הגדולה הזאת. הוא מחתים אנשים שלא ידברו בתפילה, מחלק ממתקים לילדים כדי שיישמרו מלדבר בבית הכנסת, ומשפיע השפעה גדולה.

כאמור, אין אנו יודעים חשבונות שמייים, אך כן אנו יודעים, שזכות גדולה מאד היא לשמור על קדושת בית הכנסת, ולזכות גם אחרים בכך.

8. סיפורי 'פלוילים'

פעם אחת, זמן קצר לפני שעמדתי לדרוש, ניגש אלי בחור, וביקש לשוחח איתי. הוא סיפר לי סיפור מזעזע - אבא ואמא שלו, אם לומר בעדינות, לא היו הצדיקים הגדולים ביותר בדור. הם אפילו לא הכירו את היהדות כראוי. הם היו מעשנים סמים באופן קבע, ומה שעוד יותר גרוע - הם סחרו בסמים. המשטרה תפסה אותם, והם עומדים להיכנס לכלא לשנים ארוכות ומרות.

וודאי שלמכור סמים זה גרוע וחמור, ואני קיוויתי שאם ההורים של הבחור יינצלו מעונשו של בית האסורים, ניתן יהיה לפעול עליהם שייטיבו דרכיהם, שכן לא היו אנשים רעים, אלא שנפלו ברשת מחמת סיבות מסוימות.

אמרתי אפוא לבחור, "אני מתחיל עכשיו למסור דרשה, בוא ושב לצידי." דיברתי במשך כמחצית השעה על ברכות ועל אמן, ואז צעקתי בפתאומיות:

"אם אתם לא יודעים על הסיפור של הבחור הזה, אין לי שום טענות. אבל אם אתם כן יודעים, איך לא עשיתם כלום כדי לעזור לו ולהוריו?!"

מי שעוצם את עיניו, ומתעלם מצרתו של חברו, ואינו עוזר לו, עתיד להיתפס על כך! הוא יתן את הדין, וגדול עונו מנשוא!

בואו נתחייב פה כולנו, כל הציבור הקדוש הזה, שלא לדבר בשום פנים ואופן בעת התפילה. ואולי הזכויות האדירות האלו יעמדו להורים של הבחור היקר, ויינצלו."

כולם חתמו.

שנה אחר כך הגעתי לאותו מקום. מיד כאשר יצאתי מהרכב, ניגש אלי בחור. "אתה לא מכיר אותי, נכון? אבל אני לא שוכח... אני אותו בחור, שההורים שלו עמדו להיכנס לכלא להרבה שנים."

כבוד בית ה'

"מה קורה איתם?" שאלתי בדריכות.

"בבניין בית המשפט היתה שריפה, המסמכים נשרפו, המחשבים נשרפו. לא נשאר כלום. המשפט התבטל!"

כמובן, את הסיפור דלעיל סיפרתי, בלי פרטים מזהים, בדרשות שדרשתי.

יום אחד הלכתי ברחוב, ופתאום מישהו רץ אחרי, ונתן לי מכה על הגב. לא מכה מכאיבה, רק מעין טפיחה. הבטתי בו בתמיהה, אינני מכיר אותי, ואיני יודע מה הוא רוצה ממני.

"שמעתי ממך את הסיפור על ההורים של הבחור, שהתעסקו עם סמים. גם אני מכרתי סמים, ותפסו אותי. לאחר זמן מה, התחזקתי בקיום תורה ומצוות, וכבר לא היה לי שום קשר לסמים, כמובן, אבל עדיין היה תלוי ועומד נגדי משפט. לאחר ששמעתי את הדרשה שלך, קיבלתי על עצמי מיד שלא לדבר בשעת התפילה.

המשפט נמשך שבע שנים! בסוף היה פסק דין, שעלי לשבת בכלא, וכבר קיבלתי הודעה באיזה יום אני נכנס למאסר. לא נשברתי. התחזקתי בקבלה שקיבלתי.

שבועיים לפני התאריך שבו הייתי צריך להיכנס לכלא, התקשרו אלי, והודיעו שבשל סיבה כלשהי - שאינני יודע עד עתה מהי - נערך שוב דיון על התיק שלי. מסקנת הדיון היתה, שמשהו לא בסדר בתיק, ורוצים לערוך דיון חוזר.

עוד זמן מה התגלגל העניין ונסחב, אבל הסתיים בקול דממה דקה. לא ישבתי בכלא גם יום אחד!"

בניו-יורק היה אדם אחד, שעבר - כך נראה - על כל עבירה שרק היה מסוגל. ה' ישמור. בשלב מסוים הוא התקרב ליהדות, ואני עזרתי לו

כבוד בית ה'

להתחיל לקיים מצוות, שלב אחר שלב. מאחר שהתחיל לבוא להתפלל בבית הכנסת, אחד הדברים הראשונים שאמרתי לו, היה להיזרה בקדושת בית הכנסת. הדגשתי לפניו היטב את החשיבות של הדבר.

לפני כשנה התברר שמוגש נגדו כתב אישום על כל מיני מעשים לא-ממש-חוקיים, שהוא עשה לפני שחזר בתשובה. עיון בסעיפים של כתב האישום לא הותיר הרבה תקוות. נראה היה, שהוא ייכנס ללא ספק לכלא, ולא לזמן קצר.

הזכרתי לו להתחזק בכבוד בית הכנסת, והוא אכן הקפיד על כך מאד. לפני שבועיים היה הדיון האחרון בענייניו. רק קנס, לא מאד גדול, הושת עליו, ולא נגזר עליו שום מאסר! התיק נסגר, וצוין שאין אפשרות להגיש על כך ערעור.

האדם הזה לא מדבר עכשיו בבית הכנסת שום דיבורי חולין, בעד כל הון שבעולם...

שלושה סיפורים על אודות בית הסוהר התגלגלו לידי, זה גרם לי לעצור ולחשוב.

מה קורה?

למה הסיפורים מתמקדים דווקא בנושא הזה?

ואז תפסתי את הסוד - **כאשר אנחנו בגלות, אבא שלנו, הקב"ה, נמצא כביכול בבית האסורים, שנאמר "מלך אסור ברהטים".**

הזוהר הקדוש (פר' אחרי מות) **אומר, שאחת הסיבות לכך שהקץ מתעכב, היא שמדברים בתפילה. מספרים דברים בטלים בבית כנישתא, ומשום כך שכינה בגלותא.**

אם אנחנו מדברים בתפילה, אנחנו מאריכים את הגלות, מאריכים כביכול את הימצאותו של הבורא ב'בית הסוהר'.

כבוד בית ה'

בספר "מזמור לאסף" מביא את דברי הזוהר, ואומר על כך משל:

מלך אחד היה לו שר, וסרח השר ולא כיבד את המלך כראוי, והכעיס את מלכו. שילח המלך את השר הסורר מארמונו, והיה נע ונד. אולם המלך בדק כיצד היא הנהגתו של השר, בהיותו רחוק ממנו. כאשר ראה המלך, שהשר מפרסם את חשיבותו של המלך, ומספר בשבח, שמלך רם ונישא הוא ורחום וחנון, החזיר המלך את השר אל ארמונו, וקירבו כבראשונה.

אף אנו הושלכנו מארמונו של מלך. חרב בית מקדשנו, והוגלינו מארצנו. הקב"ה מציץ מן החרכים, לראות מה עושה יהודי - כאשר אין בית מקדש - בבית מקדש מעט.

אם אנחנו מדברים בעת התפילה, נגרם בכך חילול ה' ר"ל, ומתעכבת הגאולה.

מה הטעם לצום בי"ז בתמוז ובתשעה באב, ולבכות על החורבן, אבל באותה שעה להאריך את הגלות המרה?!

אחד הדברים שעליהם צמים בי"ז בתמוז, הוא שהכניסו צלם להיכל. רק לפני דקות בודדות ראיתי אדם מוציא מכשיר נייד באמצע התפילה. כלום אין זה צלם בהיכל, ר"ל?!

הקב"ה מציץ מן החרכים, מביט על היהודי, לראות מה מעשיו בבית מקדש מעט. אם אדם מסובב את הראש, ופונה לענייני חולין, גם הקב"ה מסובב, כביכול, את ראשו ממנו, ואינו משגיח עליו לטובה.

הפסוק אומר: "ברך את לחמך והסרותי מחלה מקרבך". הקב"ה מבטיח - תגיד את הברכה כמו שצריך, וה' ייתן לך ברכה כנגד. אדם שיקפיד לברך את הברכות כראוי, יזכה לבריאות טובה.

הרד"ק אומר, שאדם שבא אל הקב"ה, לבית מקדש מעט - הקב"ה יציל אותו מכל הצרות. אבל אם אדם מדבר דיבורי חולין בבית הכנסת, הוא מנתק את הקשר שלו עם הקב"ה, ומונע מעצמו שפע של ברכה והצלחה.

9. סיפור בתוך סיפור

אדם אחד לקח את ביתו לבדיקות, מאחר שזמן מה לא הרגישה טוב. חשבו שלא מדובר במשהו רציני, אבל לחרדתם הגדולה התגלתה אצלה המחלה בכבוד. הרופאים אבחנו שלושה גידולים, וזה דבר נדיר מאד.

ביום חמישי בשבוע הייתי עם אבא של הילדה. הרופא אמר לו, "אם הבת שלך תחזיק מעמד עד יום שני, נעשה ניתוח." כשאבא של הילדה שמע את זה, הוא נראה הרבה יותר חולה מהבת שלו. נראה כאילו נשמתו עומדת עוד רגע לפרוח.

יצאנו החוצה. ראיתי שם חבר שלי, עומד עם עוד אדם. שאלתי אותו מה הוא עושה שם, והוא התפלא - "מה, לא שמעת?"

התברר, שבשבת אחת, בבית הכנסת, הוא קיבל דום לב.

נתנו לו מכת חשמל, אבל הדופק לא חזר. נתנו לו עוד שלוש מכות חשמל, אבל גם אחרי 4 מכות, הדופק לא חזר. איש 'הצלה' שהיה שם, צעק בהתרגשות - "תפסיקו לדבר בתפילה! הוא זקוק לזכויות גדולות, לרחמי שמייים!"

הלבבות היו - מחמת הנסיבות - פתוחים מאד לשמוע ולקבל.

הדבר אירע, אגב, שבועיים לפני חתונת ביתו של אותו אדם.

מתפללים רבים קיבלו על עצמם באותו רגע להיזהר ביותר בקדושת בית הכנסת.

השוק החמישי החזיר לו את הדופק מיד, ואז העבירו אותו לאמבולנס.

באמבולנס הוא שוב איבד את הדופק, וכבר חשבו לקבוע את מותו, אך אחד הרופאים צעק "תנו עוד שוק, אין מה להפסיד!"

נתנו לו שתי מכות חשמל, והדופק חזר. הוא הגיע חי לבית החולים. בבית החולים השתפר המצב שלו, אבל הרופאים אמרו, שמאחר שלא

כבוד בית ה'

הגיע חמצן למוח במשך זמן רב מדי, הוא יישאר צמח כל החיים. אין סיכוי שיתעורר.

אחרי שבועיים הוא היה בחתונה של הבת שלו. ער בהחלט, מתפקד, שמח. ומודה לבורא יתברך.

"מאז", אמר לי היהודי הזה, "אני משתדל בכל כוחי לעורר את האנשים לזהירות מדיבור בבית הכנסת. העניין הזה 'בוער' בעצמות שלי..."

את כל זה סיפר האיש בנוכחות אביה של הילדה החולה. שמע האב, וקיבל על עצמו להיזהר ביותר מדיבורי חולין בבית הכנסת. ביום שני הכניסו את הילדה לניתוח.

פתאום יצא הרופא הבכיר מחדר הניתוח, ואמר לרופאים האחרים, שעמדו להיכנס ולעזור לו: "אתם יכולים ללכת!"

האבא פרץ בבכי נורא. הוא חשב, שהניתוח בוטל מכיוון שאין כבר מה לעשות, הכל אבוד ר"ל...

אבל אז פנה אליו הרופא, ואמר: "אתה עושה צחוק מאיתנו? החלפת ילדה?!"

האבא חשב, שמישהו פה יצא מדעתו, או הרופא או הוא, שאינו מבין מה מתרחש סביבו.

"בוא תיכנס ותראה בעצמך", אמר לו הרופא. "לפני הניתוח ביצענו בדיקה אחרונה, ומה אנחנו מגלים? - שני גידולים נעלמו לגמרי, ומהגידול השלישי נשאר רק 5%, שזה לא מצריך אפילו טיפול!"

כבוד בית ה'

הבורג הנדיר

אדם תיקן ארון בביתו, והחזיק בפיו בורג.
ראה הילד שלו, שאביו מחזיק בורג בפה, ועשה כמותו. הבעיה היתה,
שהילד בלע את הבורג!
אף אחד לא שם לב, אף אחד לא הבחין בכך.
זמן מה לאחר מכן, התחיל הילד להשתעל. השיעולים הלכו והחמירו.
לקחו אותו לקופת חולים, ומשם הפנו אותו בדחיפות למיון.
בבית החולים עשו צילום, וגילו את הבורג. ניסו להוציא את הבורג ע"י
וואקום, אבל אז קרה כשל, כשהבורג נדחף לנקודה מסוכנת מאד. הילד
היה בסכנת חיים.
הרופא הבכיר צעק, שחייבים לנתח מיד. חבריו לצוות נלחצו גם הם,
והחלו להכין את הילד לניתוח בחיפזון ובלחץ גדול.
אמרתי לאבא "תקבל על עצמך מהר, לפני שיהיה מאוחר מדי, לא לדבר
בתפילה, ולא להביא פסל (פלאפון) לבית מקדש מעטו!"
מתוך הבהלה הגדולה היה ליבו של האב פתוח כאולם, והוא קיבל על
עצמו לשמור על קדושת בית הכנסת באופן הטוב ביותר.
בניתיים יצא האדם שהסיע אותם לבית החולים, ונסע להתפלל על
קברו של האדמו"ר מלעלוב, שהבטיח שמי שיתפלל על קברו, הוא
ימליך בעדו בשמיים.
הגיעו שני מנתחים, עשו שוב צילום כדי לוודא באופן המדויק ביותר את
מיקומו של הבורג. ומה ראו? - אין בורג.
בתחילה חשבו, שמדובר באיזו בעיה טכנית, שמפריעה לראות את
הבורג המסוכן. על כן חיפשו שוב, אבל לא מצאו. הבורג נעלם.
זמן מה אחר כך יצא הבורג באופן טבעי. בלי ניתוח, בלי סכנה.

כבוד בית ה'

יום לאחר שהתרחש המאורע המופלא הזה, נסע הרב גרינוואלד לאחת מנסיעות-השליחות שלו. הפעם היתה זו נסיעה לארצות הברית. הוא הגיע לדרוש בקמפ, וסיפר את הסיפור הזה, שהיה אז ממש 'טרי'.

"רוצים לראות את התמונה של הבורג?" הוא שאל את הבחורים.

מאתיים בחורים צעקו ביחד "כן!!"

"טוב", הוא אמר, "אבל זה לא בחינם."

אחד הבחורים מיהר והושיט לו שטר של מאה דולר.

"כסף?! אמר הרב גרינוואלד, "לא, מובן שאין כוונתי לתשלום בכסף. אני רוצה חתימות!" (כהיום תמוז תשע"ח יש כבר יותר מ 130 אלף חתימות)

מיד החתימו את כולם.

כאשר שב הביתה היו בידו אלף ושבע מאות חתימות. זה היה בז' באב.

עד צום גדליה כבר נאספו כארבעת אלפים חתימות. הלך הרב גרינוואלד עם כל החתימות אל קברו של בעל "תוספות יו"ט", שחיבר את ה'מי שבירך' שלא לדבר בתפילה.

זכותו זכות כל המקבלים על עצמם לשמור קדושת בית הכנסת תעמוד להם ולכל עם ישראל.

לא באנו לקטרג, חלילה.

בעונותינו הרבים, הרבה אנשים נכשלים בקדושת בית המדרש, שהוא עניין ברומו של עולם.

אולם צריך להדגיש, שאין אנו רוצים לקטרג, חס וחלילה, על הנכשלים בעוון.

הפסוק אומר "שובה ישראל עד ה' אלוקיך כי כשלת בעוונך".

ובדברי קדשו של ה"עבודת ישראל" ז"ע לשבת שובה מובא,

כבוד בית ה'

שהאדם צריך לשוב בתשובה שלמה ולדבר לפני מלך מלכי המלכים בתפילות ותחנונים "כאשר ידבר איש אל רעהו", כאילו הוא עומד ממש לפני המלך, בלי שום מסך ומחשבה זרה, אלא "עד ה' אלוקיך".

"כי כשלת בעוונך" רומז על הצרות חמון החורבן, **שאז כלונו כשיכורים ומשוגעים מכובד החורבן והצרות ורדיפות מיום אל יום**, עד שנחשב לפני הקב"ה כל העוונות של בית ישראל כאילו אנו שוגגים.

זהו "כי כשלת בעוונך" - "כישלון" שהוא שוגג. והנביא רוצה לרמז להם האבת התשובה, דכיוון שעל ידי צרות הגלות בלאו הכי נחשבו הזדונות כשגגות, **ממילא כששב ומתחרט עליהם, ברוב רחמיו וחסדיו מהפכם לזכיות ויזכה להיות כסא ומרכבה להשי"ת**.

הרי לנו לימוד זכות לבני דורנו, שנחשבים כשיכורים ומשוגעים, וממילא אין בדברינו שום קטרוג ח"ו על כלל ישראל, רק לעורר ולחזק בדברים הטעונים חיזוק.

רגע לפני שנסיים בתפילה לביאת גואל צדק, נזכיר עוד:

בספר רב ייבי, בקונטרס מורא מקדש, מביא בשם הזוהר הקדוש, **זעל ידי שמספרים זברים בטלים בבי כנישתא, מתעכבי ישראל בגלותא**.

על ידי שיחה בבית המדרש בשעת התפילה מעכבים את הגאולה ואת בניין בית המקדש, ר"ל!

יהי רצון, שנזכה כלונו לשמור פינו ולשונונו, שלא לדבר כל דבר חולין בבית מקדש מעט.

וייבנה בית המקדש במהרה בימינו, אמן.

כבוד בית ה'



פרק ג'
**ישועות בכריאות הנפש
ובכריאות הגוף**

1. זה... ולא ניתוח מסוכן!

בנו של אברך חסידי סבל מבעיות קשות באוזן, והיה צריך לעבור ניתוח קשה. ימים ספורים לפני הניתוח, פנה האברך אל גיסו, וביקש ממנו לארח את ילדיו בימים שהוא ואשתו ישהו בביה"ח עם הילד המנותח. הגיס הסכים בחפץ לב, אך הפציר באברך, שילך לרבי לבקש ברכה להצלחה בניתוח. בתחילה סירב האברך, אך לבסוף השתכנע והלך לרבי.

להפתעתו הגדולה, אמר הרבי, "לא צריך ניתוח, לא צריך שום דבר"... האברך שתק, ויצא מחדר הרבי, אך לגיסו אמר, "איזו מין תשובה זו? באתי רק לבקש ברכה, לא שאלתי האם לעשות ניתוח או לא".

"לך שוב אל האדמו"ר", יעץ הגיס, "ותגיד לו שנקבע לך כבר תאריך לניתוח, וגם תגיד לו שלא הבנת את התשובה שענה לך בפעם הקודמת".

נכנס האברך שוב אל הרבי, והרבי אמר לו, "הבן שלך סובל מבעיות קשות באוזניים בגלל שתי סיבות. ראשית, בגלל ששומעים אותך מדבר בתפילה, ושנית - בגלל שלא שומעים ממך תורה, אתה לא לומד מספיק. בגלל זה הבן שלך סובל באוזניו. **תקבל על עצמך לא לדבר**

כבוד בית ה'

בתפילה, ותקיים מצוות תלמוד תורה, חה - ולא ניתוח מסוכן - מה שירפא את הבן שלך".

האברך הופתע, אך מיד קיבל על עצמו את שתי הקבלות, והילד הבריא. בלי ניתוח ובלי טיפולים. האב הוא כיום אברך חשוב, שמקדיש את עצמו ללימוד התורה, והוא מספר את הסיפור לאחרים. כדי לחזקם.

2. האב "סגר" פיו - והבן הצליח לפתוח את הפה

לאברך אחד היה ילד רגיל, מוכשר וחברותי. יום אחד, בלי שום סיבה נראית לעין, הילד הפסיק לחלוטין לדבר. הפך לאילם. טיפולים שונים ויעוץ מקצועי לא הועילו מאומה. זמן מה לאחר מכן, הייתה במשפחה שמחה של עלייה לתורה בשבת, אך אמו של הילד התביישה להגיע עם הילד, מחמת מצבו, ונשארה איתו בבית.

אביו של הילד הלך לבדו לבית הכנסת, ששם הייתה העלייה לתורה. לאחר התפילה הוא עיין בחוברת, שהייתה מונחת על אחד השולחנות. בין השאר, סופר בחוברת על בחור, שעזב ר"ל את דרך התורה והמצוות, והסתבך במשפט מאוד קשה, והיה צפוי לגזר דין של שנות מאסר ארוכות בבית הסוהר. כל משפחתו של הבחור קיבלה על עצמה שלא לדבר בתפילה.

באורח פלא, יצא הבחור בשלום מהמשפט, ולא ישב בכלא אפילו יום אחד. ליבו של הבחור נמלא תודה לקב"ה על הנס הגדול, שעשה לו, והוא חזר בתשובה שלמה.

האברך קרא את הסיפור, ואמר לעצמו - 'בשבילי נכתב הסיפור הזה!' הוא קיבל על עצמו לא לדבר בתפילה, מהתחלה ועד הסוף. במוצאי שבת הוא חזר הביתה, ומיד כאשר פתח את הדלת, קידמה אותו אשתו בקריאות "מזל טוב! מזל טוב!"

כבוד בית ה'

"איזה מזל טוב?" - הוא שאל, והיא סיפרה שבבוקר הילד התחיל שוב לדבר כרגיל!

עשו שניהם את חשבון השעות, והעלו שבדיוק כאשר האב סגר את הפה מדובר בתפילה, הבן פתח את הפה והצליח לדבר ככל האדם.

3. מכתב לאנגליה

סיפור הרב גרינוואלד שליט"א:

הגיעה אלי שיחת טלפון מחו"ל, ממקום רחוק מאד. יהודי יקר התחנן שאבוא לדבר בבית הכנסת שלהם, ולעורר שלא ידברו בתפילה, ושיהא הדבר לזכותו של אברך החולה במחלה הקשה. לא היה אז ביכולתי לצאת מהארץ, ולכן שלחתי מכתב:

"איני יכול ללכת לישון כאשר ליבי בוכה וכואב עם האברך שצלצל אלי היום בלילה עם הסיפור הנורא ומה שהוא עובר. ואברך הנ"ל הוא מבית הכנסת שלכם. אני מכיר סיפורים רבים, משום שאני מסתובב בכל העולם, ואם הסיפור בא אלי, יש לי את השליחות לעורר עד הסוף. הוא ביקש בקשה פרטית לעשות מה שביכולתי, אז אני שולח לכם מכתב בדמעות מליבי לליבכם, ואם יכולתי לטוס אליכם לדבר ולעורר, אבל עכשיו חזרתי מחו"ל ואין ביכולתי לצאת מהארץ שוב. ברצוני לספר ספור, ואני לא רוצה להפחיד אלא רק להגיד כמה חמור הדיבור בשעה שציבור מתפלל:

ראש ישיבה מחה בבית הכנסת, שאסור לדבר בשעת התפילה. היה אחד שדיבר דווקא באמצע התפילה, והחציף פניו וטען, "אתה לא תגיד לי מה לעשות"... ומחמת דיבורו, שדיבר בקול רם, הפסידו המתפללים כמה מילים מן התפילה. שלושה ימים אח"כ הוא נקלע לתאונת דרכים קשה, וניצל ממוות, אבל לשונו נחתכה, והוא חזר לבית הכנסת עם משהו מעין מוצץ בפה, מרוב הייסורים.

כבוד בית ה'

המטרה שלי היא לא להפחיד אף אחד אלא להדגיש ולעורר את החומרה שבדבר. דיבור בבית הכנסת זה לא משחק, אני מכיר עוד סיפורים יותר חמורים, שאני לא רוצה להוציא מהפה.

ואני רוצה לגמור בסיפור מהאדמו"ר מוויז'ניץ, ה"ישועת משה" זצוק"ל, והסיפור כך אירע: האדמו"ר מוויז'ניץ הגיע לביקור אצל הרב הצדיק רבי שמעון מלעלוב. הויז'ניצער אמר, "אין לי כבר כוח לשמוע סיפורים מהמחלה הנוראה". ענה רבי שמעון מלעלוב, "אצלנו לא יודעים מכאלה דברים".

והסביר לו הרבי מלעלוב: "אצלנו בבית הכנסת לא מרשים לדבר באמצע התפילה, ולכן לא חולים במחלה הנוראה".

את הסיפור הזה שמעתי מהגבאי של רבי שמעון מלעלוב, שעמד שם בזמן הביקור.

ומכאן אנו לומדים את האחריות שצריכה להיות על כל אברך המתפלל בבית הכנסת הזה, שיחתום שהוא לא ידבר בתפילה, ובפרט שהאברך מתפלל בבית הכנסת הזה. וכמו שכבר שמעתי וראיתי רבים שמתחזקים בעניין זה, ברצוני לבקש בדמעות ובזעקה היוצאת מליבי על האברך מהקהילה שלכם, וככל שלאדם זה יותר קשה הוא פועל בזה הרבה יותר.

בזכות ההתחזקות, ברצוני לגמור בברכה שכל אחד יתברך בכל הברכות וכל מה שרוצה שיהיה בביתו.

ר' מאיר מיכאל גרינוואלד

"כעבור שנה פגשתי את האברך במקום הנ"ל, סיפר הרב גרינוואלד, "ושמעתי ממנו על ניסים ונפלאות התרחשו איתו, בחסדי ה'. הוא הבריא לחלוטין, אף כי הרופאים אינם מבינים מה היה פה".

סיפור נוסף, שסיפר הרב גרינוואלד, על ישועה מהמחלה:

כאשר הייתי בחו"ל, ניגש אלי בחור, ואמר: "לפני שנתיים נפגשתי איתך. לא רציתי לספר לך ממה אני סובל, ורק שאלתי אותך במה

כבוד בית ה'

חשוב ונכון להתחזק. אמרת לי, שאקבל על עצמי לא לדבר בתפילה. באמת קיבלתי מיד את הקבלה על עצמי, וב"ה אני מקיים אותה מאז.

עכשיו אני יכול לספר, שלפני שנתיים, בערך בתקופה שפגשתי אותך, אבחנו אצלי את המחלה בעמוד השדרה. הרופא אמר, שגם אם אשאר בחיים, אין סיכוי שאוכל לצאת מהמיטה, אבל גם אין מדי הרבה סיכויים שאשאר בחיים... מאז, פעם בכמה חודשים אני הולך לבדיקות, וברוך ה' - הכל תקין!"

ידוע, **שפוסק הדור, הרב וואזנר זצ"ל**, אמר עשרות פעמים - בעת שבאו להזכיר בפניו על דבר המחלה הקשה - שבא הדבר לעורר אותנו על זהירות מדיבור בתפילה.

4. סידור קציצות

אברך אחד היה בעל משפחה ברוכה, ברוך ה'. יום אחד לא חש בטוב, אך בתחילה כמובן לא נתן דעתו על כך, מחמת רוב עיסוקיו. לאחר זמן, החריפה הבעיה, והוא פנה לרופא. לאחר בדיקות מקיפות, מצאו בכליות גידול ממאיר, שכבר החל להתפשט לאיברים נוספים. התחילו מיד בטיפולים קשים, אך לאחר מספר טיפולים אמר לו הרופא, שנראה שאין כבר מה לעשות, ועליו להיפרד מאשתו ומילדיו.

שמע האברך את דברי הרופא, ופחד גדול ונורא נפל עליו. הוא קיבל על עצמו שלוש קבלות. הקבלה האחת - ללמוד בשעה הראשונה בכלל בלי שום הפסק של דיבור עם שום אדם, גם לא בפלאפון. כידוע, אם ההתחלה טובה, רבים הסיכויים שגם ההמשך יהיה טוב, ויזכה ללמוד כראוי.

הקבלה השנייה - לכבד יותר את בני ביתו.

הקבלה השלישית - לבטל לאלתר "סידור קציצות". אותו אדם סיפר,

כבוד בית ה'

שהיה רגיל עד אז להתפלל לחצאין ובאופן מקוטע. הוא התחיל ב"ברוך שאמר", עבר ל"אשרי" ול"שתבח", ואחר כך אמר רק מה שחייבים - אבל ממש חייבים - לומר. במשך היום הוא השלים חלק מהתפילה, כשהסתדר לו... הוא עשה, כפי שהגדיר זאת בעצמו, "קציצות מתפילת שחרית".

לשמע הבשורה הרעה, הבלתי הפיכה לכאורה, התעורר ליבו לתשובה, והוא קיבל על עצמו להתחיל דף חדש בחיים - להתפלל במתינות ובכוונה, מההתחלה ועד סוף הקדיש האחרון, שאחרי "עלינו לשבח". אין דילוגים, אין קיצורים, ואין שום דיבורים באמצע התפילה.

את כל זה הוא, כאמור, קיבל על עצמו. שלושה שבועות לאחר שקיבל את הקבלות - שהם גם שלושה שבועות לאחר שהרופא הבהיר, שאין לו שום סיכוי - הוא עבר בדיקה מסוימת, שיצאה תקינה. הרופאים היו בטוחים, שהתרחשה טעות, והזמינו אותו לסדרה של בדיקות, שיצאו תקינות לחלוטין. שלוש פעמים חזרו הרופאים על הבדיקות, עד שהרשו לעצמם להאמין, שהאיש אכן בריא לחלוטין!

5. בדרך שאדם דוצה

יהודי אחד עמד ברחוב, סמוך לבית כנסת, וסיכם עם אינסטלאטור לגבי איזשהו תיקון שצריך לבצע בביתו. פתאום השתתק האינסטלאטור, לא ענה על שאלותיו של האיש ולא הגיב שום תגובה. רגע לאחר מכן הוא צעק, "אמן יהא שמיא רבא", בצוותא עם קולם של המתפללים שבקע מתוך בית הכנסת.

האברך הביט בו בתימהון. סך הכל הוא אינסטלאטור פשוט, אדם טוב והגון אבל לא ממש צדיק יסוד עולם, ואיך הגיע להנהגה גבוהה

כבוד בית ה'

שכזז?

"וודאי שאסור לדבר בבית הכנסת בזמן הקדיש," אמר לו האברך, "אבל אפילו ברחוב אתה מקפיד לא לדבר?"

סיפר לו האינסטלאטור, שבנו חלה במחלה קשה, ואושפז בבית חולים. לאחר שביצעו בדיקות מקיפות ביותר, אמרו לו הרופאים שאין מה לעשות, ועליו להיות מוכן לגרוע מכל, ה' ישמור. ייתכן, שתוך יומיים שלושה הילד כבר לא יהיה כאן.

כשיצא מחדר הרופא, הרגיש האב האומלל שהוא עומד להתעלף. בכוחותיו האחרונים קיבל על עצמו קבלה - בכל פעם שישמע קדיש, לא משנה היכן ומתי, הוא יפסיק לדבר, ויענה "אמן יהא שמיה רבא" בכל כוחו. לא חלפו יומיים, ולהפתעת כל צוות הרופאים - הילד הבריא.

לאברך היה בן, שסבל ממחלת עור קשה. כל העור התקלף, ואי אפשר לתאר את עוצם הייסורים. להורים היה בית מבורך בילדים, והבית הזה עמד להתפרק מחמת מחלת הילד, שכן הטיפול בו הצריך זמן רב ומשאבים רבים. על אף כל המאמצים, לא הייתה כמעט שום תועלת מהטיפול, וליבם של ההורים נשבר בראותם את ייסוריו של הילד, שבכה מכאבים בימים ובלילות.

נכנס אבי הילד אל האדמו"ר מסקולען **זצוק"ל**, ותינה בפניו את צרתו הגדולה, וביקש שיברכם.

"האם יש לך כלים טמאים?" שאל האדמו"ר.

"לי אין," ענה האיש, "אבל לאשתי יש".

הורה לו האדמו"ר מסקולען לזרוק מיד את המכשיר, ואח"כ הוסיף ושאל, "האם אתה מדבר בתפילה?"

שתק האיש, ולא ענה, אך האדמו"ר לא הרפה, וחזר על שאלתו שלוש פעמים. בסופו של דבר, סיפר האיש שהוא אינו נזהר מלדבר בתפילה,

כבוד בית ה'

והורה לו האדמו"ר מסקולען שיקבל על עצמו, מיד במקום, להיזהר ביותר מדלבר בתפילה.

תוך זמן קצר נרפא הילד ממחלתו הקשה.

בגמרא, **במסכת מכות** (י"ע"ב), נאמר: "בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו".

ומבארים על דרך הדרש, שמיד כאשר "אדם רוצה" ללכת בדרך הטובה, ומקבל עליו, קבלה ברורה, כבר עומדים לצידו המלאכים הטובים, ומסייעים לו עוד לפני שעשה את המצווה.

צער וייסורים באים על אדם כדי לעורר אותו לשוב ולשפר מעשיו. כלום לא עדיף להקדים תרופה, כדי שלא תבוא כלל מכה?

בואו נתחזק ונשפר מעשינו מראש, כאשר הכל הולך על מי מנוחות, וכולם בריאים ושלווים ב"ה, ולא נמתין ח"ו...

בואו נתחזק עכשיו, ברגע זה, לקבל על עצמנו בקבלה ברורה שלא לדבר כלל וכלל באמצע התפילה.

אם אדם עושה מעשה רע, נרשם הדבר, אך אותו אדם אינו נענש מיד. רק על חילול ה' ר"ל, אפילו בשוגג, נענשים מיד.

ה"נודע ביהודה" כותב בדרשות על חנוכה, שאין חילול ה' גדול מדיבור באמצע התפילה.

ניזהר אפוא ביותר מעוון זה של חילול ה', ובכך גם נינצל מייסורים ומעונשים קשים.

ולא זו בלבד, אלא שתהא בידינו מצוות קידוש ה', שאין ערוך לה.

בכל שנייה שאדם מצוי בבית המדרש, ומתעורר בו הצורך לדבר באמצע התפילה, בקדיש או בקריאת התורה, אך הוא מתאפק ונוצר פיו - הריהו עושה קידוש ה'.

כידוע, מידה טובה מרובה. אדם שעובר ח"ו על חילול ה', נענש מיד. אדם שגורם קידוש ה' - מושפעת עליו מיד ברכה גדולה, והוא זוכה

כבוד בית ה'

לישועות אף לפני שהתפלל עליהן.

שלמה המלך אומר בקהלת (ו', 1): "כל עמל האדם לפיהו וגם הנפש לא תמלא". ומבואר בזוהר הקדוש, שכל העונש-"העמל" שאדם מקבל בעולם הנשמות אינו אלא בשביל פיהו, שנטמא במאכלות אסורים ובנבלות הפה. "וגם הנפש לא תמלא" לא תצליח לשלם את עונו, ומובן מכאן שמי שמתאפק מקבל שכר גדול שהרי מידה טובה מרובה

הגאון מווילנה כותב בפירושו לקהלת, שהקב"ה מכין ש"י עולמות לצדיקים - 300 עולמות על "סור מרע", ו-10 עולמות על "עשה טוב".

בכל פעם שאדם מתגבר על יצרו, ונמנע מלדבר בתפילה, הוא זוכה לשכר העצום של "סור מרע" הגנוז לצדיקים.

ב"חתם סופר" (סוף פרשת קורח) מובא, שאף אם יהיו לאדם זכויות רבות כמלאך, אם לא ישמור פיו - לא יועילו לו כל הזכויות הללו להיפטר מהדין. וכשהאדם שומר פיו - קדוש ייאמר לו.

ב"מדרש שוחר טוב" כתוב: "הרוצה לקנות עוה"ב בזול - ישמור לשונו!"
וכתב החיד"א בפירושו על המילים "אלקי נצור" - "עיקר גדול לשמור לשונו!"

6. הכבד נרפא בזכות כבוד השכינה

אצל אדם אחד מצאו אבנים בכיס המרה, והוצרך לעבוד ניתוח. אמנם מדובר בניתוח פשוט, יחסית, אך גם לפני ניתוח כזה יש צורך בבדיקות מקיפות. הבדיקות הנדרשות נעשו, והתגלה שהאיש סובל ממחלה קשה בכבד, ולא זו בלבד אלא שהמחלה כבר פשטה באיברים אחרים. המצב היה חמור עד כדי כך שהרופא המליץ ללכת להיפרד מהילדים. האברך ואשתו היו המומים ומזועזעים מהבשורה הפתאומית הנוראה.

כבוד בית ה'

במשך ששתיים הם בכו בכי מר, ולא יכלו לחדול. פתאום אמר האברך לאשתו, "לפני זמן קצר הגיע לכולל שלנו דרשן, ששמו הרב גרינוואלד, והוא עורר אותנו על החשיבות הגדולה של זהירות מדיבור בזמן התפילה. באמת הייתה התעוררות גדולה בין האברכים, ורבים קיבלו על עצמם להתחזק בזה. אני רוצה לקבל על עצמי לא לדבר מעתה והלאה בבית הכנסת, אפילו שלא בשעת התפילה. בנוסף לכך, אני רוצה לתלות בבית המדרש שלט, שיזכיר לכולם להיזהר בכבוד בית הכנסת. אני יודע, שהרבה ישועות כבר היו בזכות קבלות על כבוד בית הכנסת, ואולי יעזור ה'..."

לאחר מכן התייעצו ביניהם האברך ואשתו, וטכסו עצה מה יספרו לילדים, ואיך יסבירו להם את המצב הקשה של אביהם. תוך כדי דיבור, התקשר הרופא הבכיר מבית החולים. הוא הודיע שהגיעו תשובות של בדיקת MRI, והתברר - למרבה פליאתם של הרופאים - שלא מדובר בכלל במחלה, אלא בעיוות קטן במבנה הכבד, שכך הוא מלידה, ואין בכך שום בעיה.

האברך מיהר וסיפר לרב גרינוואלד, בהתרגשות עצומה, על הישועה הגדולה שנושע. אמר לו הרב גרינוואלד: "האר"י הקדוש אומר, שאם יש לאדם חולי באיבר גשמי כלשהו, על האדם לתקן את האיבר הרוחני שנגד איבר זה. כמו שיש רמ"ח איברים גשמיים, יש רמ"ח איברים רוחניים. אתה קיבלת על עצמך להתגבר על טבעך, ולא לדבר כלל בבית הכנסת, מעתה והלאה, כל ימי חייך. את הקבלה הקשה הזו קיבלת כדי לתת כבוד לשכינה, ובזכות זה רופא כל בשר טיפל בכבד שלך".

כבוד בית ה'

7. אין צורך בכדורים (פסיכיאטרים)

סיפר הרב גרינוואלד שליט"א:

אברך חסידי יקר התקשר אלי, ואמר: "שמעתי את הדרשה שלך, אבל היה לי קשה לקבל על עצמי קבלה בנידון. ומאחר שכך, רציתי מאד להכחיש את הדברים, ולהוכיח שזה לא באמת חשוב ולא באמת נכון. למדתי את הנושא עם ראשונים ועם כל הפוסקים, שמונה עשרה פעמים, וראיתי שאתה צודק. באותה תקופה הייתי צריך לעבור ניתוח פשוט בגלל ציפון חודרנית. החלטתי לקבל על עצמי לדקדק ביותר באמירת "אמן יהא שמיא רבא", וכבר לא הייתי צריך לעשות את הניתוח.

אבל לא זה עיקר הסיפור, רק עכשיו אנחנו מגיעים לנושא המרכזי - בשלב מסוים עברתי משבר נפשי קשה, ונאלצתי לקחת הרבה תרופות. שוב נזכרתי בדרשות של הרב גרינוואלד, שמנסה לחזק את כל עם ישראל שלא לדבר בתפילה. ירדתי לקבר של ר' שמעון מלעלוב, ובכיתי שם, וקיבלתי על עצמי שלא לדבר בתפילה. ידוע, שהרבי מלעלוב הבטיח, שמי שיקבל על עצמו לא לדבר בתפילה - הוא ישתדל ביותר להיטיב עימו. שלושה ימים אח"כ כבר זרקתי את כל הכדורים. לא הייתי זקוק להם. דיברתי עם אדם בכיר במוסד לחולי נפש, והוא לא הצליח להבין את הסיפור הזה..."

אמר לו הרב גרינוואלד: "אף אני שמעתי מאדם מומחה בשטח של מחלות נפשיות ר"ל, ואני א"ל שלהצליח להיפטר מכדורים, מאותו סוג שלקחת, זה נס יותר גדול מאשר להתרפא מהמחלה."

8. בן ראשון אחרי 30 שנה

אברך אחד לא זכה לילדים במשך שנים ארוכות. החברים הסתובבו

כבוד בית ה'

עם עגלות, ואחר כך עם ילדי חיידר טהורי עיניים, והוא עדיין ערירי. בחלוף הזמן ניסה האברך לעשות השתדלויות רבות - טיפולים שונים ומשונים, רופאים מומחים יותר ומומחים פחות, וגם סגולות. שוב דבר לא עזר, השנים עוברות בזו אחר זו, והוא עדיין לא נושע.

יום אחד אמר לו חבר, ששמע על רופא מסוים, שבלי שום ספק יוכל לעזור. האברך שאל מיד, מהן שעות הקבלה, מה מספר הטלפון, ובאיזו עיר מקבל אותו רופא.

"אני אומר לך את שמו של הרופא, ואתה תדע כבר את השאר בעצמך. **הרופא הוא בעל "תוספות יו"ט"**, שחיבר "מי שברך" למי שנוצר פיו בשעת התפילה".

האברך קיבל על עצמו שלא לדבר בשום אופן בשעת התפילה, וב"ה יש לו כבר ילדים, זרע ברך ה'.

אברך אחר היה נשוי כמעט 30 שנה, ולא זכה לילדים. החברים שלו כבר לא הסתובבו עם עגלות, הם חיתנו ילדים וזכו לנכדים.

פעם אחת הזמין האברך את כל מתפללי בית הכנסת שלו לסעודת ראש חודש. במהלך הסעודה הוא סיפר על כאב הלב הגדול שלו, על הבית הריק והשומם ללא ילדים.

"אני רוצה לזכות לפחות לילד אחד", הוא אמר, "והטיפולים והתרופות עולים הרבה מאד כסף. אני מבקש, שכל אחד מהנוכחים ישתדל לעזור ככל יכולתו".

העבירו רשימה בין האנשים, וכל אחד מהם כתב כמה הוא תורם. לאחר מכן, לקח האברך את הדף, וקרע אותו לגזרים. כולם הביטו בו המומים. מה קרה לו?

"אני לא מבקש מאף אחד כסף, וכסף גם לא יעזור לי", הוא אמר בהתרגשות גדולה, "**אבל אני מתחנן לפניכם, שתקבלו על עצמכם לא לדבר בתפילה לזכותי...**"

כולם קיבלו על עצמם, וחתמו שמאותו יום לא ידברו בתפילה. בדיוק

כבוד בית ה'

שנה לאחר מכן, בראש חודש, נולדו לו תאומים, אחרי שלושים שנים של המתנה.



פרק ד'
**זכות ושמירה אחרי
מאה ועשרים שנה**

1. עונשו של לין

האדמו"ר מבלענדוב, רבי יעקב יצחק ב"ר מאיר יחיאל ממגלינצא זצ"ל, סיפר פעם לחסידיו:

אני נוהג לקום לפנות בוקר, בערך בשעה 2:00. פעם אחת, כאשר הקצתי וביקשתי להתחיל ללמוד את שיעורי הקבועים, נגלה לעיני פתאום אדם שהיה מגיע אלי מפעם לפעם, אלא שהוא נפטר כבר לפני שנה וחצי... לא דיברתי איתו כלום, עד שסיימתי ללמוד את השיעורים הקבועים שלי.

אח"כ שאלתי אותו מה רצונו, מדוע הגיע אלי. הנפטר סיפר לי, שאין לו מנוחה בעולם הבא, וגם עכשיו מחכים לו בחוץ מלאכי חבלה.

תמתי על הדבר. 'זהו השארת אחרין בנים, כלום הקדיש שהם אומרים עליך לא מציל אותך?'

וענה לי הנפטר, 'המעלה של הקדיש עוזרת רק למי שקברו אותי, ואותי לא קברו כלל!'

תמתי מאד, שהרי ידעתי שבניו של הנפטר ערכו לו הלוייה מכובדת, וקברוהו כדת ודין. אך הנפטר שהבין את תמיהתי סיפר, שמלאכי חבלה באו ומשכו אותו מהמיטה, טרם קבורה, ושמו 'דבר אחר' על

כבוד בית ה'

המיטה במקומו.

נדעזעתי, ושאלתי, 'מדוע קיבלת כזה עונש חמור?'
'בגלל שהייתי לך, ענה הנפטר, 'והייתי מקרר את האנשים עם הלצות.'
וסיים הרבי ואמר, "אני החזקתי אותו אצלי זמן מה ועשיתי לו תיקון".

ב"גן הדסים" (עמוד כ"ז) מובא חומר האיסור של דברי ליצנות. וקל וחומר,
שמי שמדבר ח"ו ליצנות באמצע התפילה ובקדיש ובקריאת התורה,
גדול עונשו מנשוא.

2. הזכות העצומה של הקדיש - בתנאי...

ילד אחד קטן חלה במחלה קשה מאד, והוצרך לעבור ניתוח מסוכן,
שעלותו גבוהה. ההורים עשו כל מאמץ להשיג את הסכום הדרוש, ובני
המשפחה סייעו בידם ככל יכולתם, אך עדיין חסרו כ-300,000 דולר,
ובית החולים סירב לקבוע תור לניתוח. אביו של הילד טס לחו"ל כדי
לנסות להשיג תרומות של נדיבי עם להצלת ילדו. יום אחד שוחח האב
עם יהודי שפגש, ותוך כדי הדברים שפך לפניו את ליבו, והראה לו את
המסמכים של בית החולים. ליבו של היהודי כאב מאד, ואמנם לא
היה לו סכום של שלוש מאות אלף דולר, אך הוא החליט לעשות כל
שביכולתו כדי לעזור לאביו של הילד החולה להשיג את הכסף. לאחר
מאמצים מרובים, עלה הדבר בידו. הילד עבר את הניתוח, בסייעתא
דשמיא גדולה, והבריא.

זמן מה לאחר מכן, אותו יהודי שסייע להשיג את הכסף עבור הניתוח,
עבר אירוע פתאומי של דום לב, ונפטר לבית עולמו. בני החלו, כמובן,
לומר עליו קדיש. כחצי שנה לאחר פטירתו של האיש, התעורר בנו
בבוקר בבכיות ובפחד גדול. לאחר שהפצירו בו לספר מה אירע, הוא
סיפר שראה את אביו בחלום, והאב אמר לו, "אני סובל בעולם האמת
הרבה מאד ייסורים, על אשר לא שמרתי את פי מדיבור בזמן התפילה.
אין לי רגע של מנוחה מאש הגיהינם הנוראה".

כבוד בית ה'

וביקש הנפטר בחלום, שיפנו אל אבי-הילד שסייע לו בעת צרתו הקשה, ויספרו לו כל זאת, ויבקשוהו שיפעל לעורר אנשים להפסיק לדבר בתפילה.

לכאורה, הסיפור הזה אינו מובן - כידוע, אם הבן אומר קדיש, יש בזה זכות גדולה ועצומה לאב, ומצננים לו את הגיהנום ומעלים אותו למעלה גבוהה. בזוהר הקדוש (פרשת נח) מובא, שהגיהנום נח ארבע שעות וחצי, כשבניו של אדם אומרים קדיש לעילוי נשמתו - שעה וחצי שחרית, שעה וחצי מנחה, ושעה וחצי מעריב.

ילדיו של אותו נפטר אמרו כבר חצי שנה קדיש, ועדיין הוא המשיך לסבול ללא הפוגה?

כתוב בשם קדמונים, שהקדיש עוזר לנפטר בעולם האמת, רק אם לא דיבר בחייו באמצע הקדיש. אך אם דיבר בחייו באמצע קדיש, אפילו אם כל הבנים אומרים קדיש אחר מותו, אינם מועילים לו. ולהיפך, במקום להעלות את אביהם הם מזכירים בזה את עוונם, ומחמירים את עונשו.

3. הגוף עצמו הופך ל"נשמה"

מעשה מוזר ויוצא-דופן אירע עם יהודי יקר אחד, שקיבל על עצמו להתאמץ ביותר במצוות "חסד של אמת", בעשיית טהרה לפני הקבורה.

אותו יהודי הוא בעלים של חנות גדולה, והוא עסוק וטרוד בניהול החנות ובפיקוח על העובדים ועל כל המתרחש, אך בעת שמזעיקים אותו לעשיית טהרה - לא משנה באיזו שעה ולא משנה במה הוא עסוק - הוא עוזב את החנות, ואשתו מגיעה למלא את מקומו.

"יום אחד התקשרו אלי, וביקשו שאבוא בהקדם האפשרי," סיפר

כבוד בית ה'

האישה. "מובן, שהזדרזתי להגיע, אך מיד כאשר נכנסתי והתחלתי לעסוק בטהרה, נפל עלי פחד גדול. הרהורי תשובה מילאו את ליבי, והתחלתי לעשות חשבון נפשי, ובכיתי כמו ילד קטן. האמת היא, ששאלתי את עצמי מה קורה לי - מה הפחד הזה, ומניין הרהורי התשובה העזים ביום חולין רגיל?"

החברים שהיו איתי הביטו בי בתימהון. באמצע הטהרה לא מדברים, בגלל כבוד הנפטר, ולכן רק לאחר שהסתיימה הטהרה פנו אלי ושאלו אותי, "דוד, מה קרה לך? מה הבכיות האלו?"

"אני לא מבין את זה", עניתי. "אני מתפלא בדיוק כמוכם. אולי לנפטר הזה יש איזושהי זכות גדולה, שבגללה הוא גרם לי הרהורי תשובה עמוקים כל כך."

ביקשתי מאחד מהחברים, שיברר עבורי היכן יושבים "שבעה" על הנפטר ההוא. רצייתי להבין את פשר התעלומה.

הגעתי למקום ה"שבעה", ומצאתי רופא שיניים יושב שבעה על אביו. הוא מיד הוציא כסף מכיסו, כי חשב שאני משולח מא"י. באותה שעה היה הבית ריק, לא היו מנחמים נוספים, מלבד הרב של בית הכנסת שבו נהג הנפטר להתפלל.

הרב חי"ך, והבהיר לבנו של הנפטר, שאינני משולח מארץ ישראל, אלא הבעלים של חנות ידועה ליד בורו פארק. התברר, שאשתי של רופא השיניים היא לקוחה של החנות שלנו.

"מדוע הגעת לפה?" שאל אותי הרב.

"זה סיפור מוזר", אמרתי. "באתי לעשות לנפטר את הטהרה, ומה שקרה אז לא קרה לי אף פעם בחיים".

מובן, שהרב ביקש לדעת מה אירע, וסיפרתי לו שמיד כאשר נכנסתי לחדר התחלתי לפחד, ובעת שעסקתי בטהרה נכנסו לליבי הרהורי תשובה, שמעולם לא חוויתי ולא הרגשתי כמותם.

כבוד בית ה'

"במשך שעה שלמה בכיתי," סיפרתי לו, "וקיבלתי על עצמי לתקן את מעשי. מעולם לא התרחש אצלי מאורע מעין זה, ובאתי לכאן לברר מה עשה הנפטר בחייו, שבגלל זה נגרם לי הפחד ועלו הרהורי התשובה".

"אני חושב, שאני יודע," אמר הרב. "יש לי בית כנסת גדול, למעלה ממאה מתפללים, ואני יושב תמיד מול הציבור, כדי להשגיח שאף אחד לא ידבר בזמן התפילה. כבר ידוע בבית הכנסת שלנו, שמי שמדבר חייב לצאת החוצה, בלי וויתורים ובלי פשרות.

בדרך כלל, ליד כל שולחן יושבים חמישה אנשים. הנפטר שבטוהרה שלו עסקת, הצטרף לבית הכנסת שלנו לפני כ-30 שנה, ומיד כאשר נכנס ארגן שולחן של עשרה אנשים, והחליט עם אותם עשרה, שמרגע שהם פותחים את הסידור לומר "אדון עולם" ועד סוף התפילה, הם לא מדברים.

ולמה דווקא עשרה אנשים? - הדבר ברור, הוא רצה מניין שלא ידברו בתפילה כלל. כך, במשך 30 שנה, זכה זכנו אחרים בזכותו להתפלל במניין שאינו מדבר אף מילה של חולין באמצע התפילה".

הרב גרינוואלד שליט"א מביא על כך הסבר:

רבי חיים פלאג'י כותב (פרשת תרומה), שאדם שאינו מדבר בתפילה שום מילת חולין, לא שולטת בו רימה לאחר מותו. ומבואר, שהכוונה היא שהגוף עצמו הופך לרוחניות, מעין נשמה.

אותו אדם, שעשה טוהרה לנפטר, נגע בנשמה, ולכן נפל עליו פחד גדול, זכה להרהורי תשובה.

ב"**ילקוט אליעזר**" (ערך שתיקה, דף קל"ח) מובא סיפור על אדם אחד, שרצה לישר תלולית בחצרו, ובעת שעדר באדמה יצא ממנה בן אדם שלם. שאלו בעל הקרקע, "מי אתה ומה אתה?"

אמר לו, "כבר לפני זמן נלקחתי לבית עולמי, אך מאחר שמימי לא דיברתי בבית הכנסת, גופי שלם ולא שולטת בי רימה".

4. "מזוזה" לעולם הבא (לעולם הזה)

כידוע, קורח דיבר דברי ליצנות, ואמר "בית מלא ספרים צריך מזוזה?!" וכותב על כך ה"חתם סופר", שאפילו יעבוד אדם על עצמו ויהיה בדרגה של מלאך, אך את פיו לא ישמור - לא תהיה לו הגנה בעולם הבא, מאחר שאין לו "מזוזה".

אדם ששומר על פיו כאילו הניח מזוזה על פתחו, ואותה מזוזה מגינה עליו הן בעולם הזה והן בעולם הבא.

"באחת הפעמים שהגעתי למסע חיזוק באנטוורפן," סיפר הרב גרינוואלד, "פגשתי יהודי יקר כבן 95 שנים. הוא הלך בלי מקל, תפקד היטב ודעתו הייתה צלולה, כאילו היה אברך צעיר ולא קשיש שגילו מתקרב למאה. שאלתי אותו, 'מה עשית שזכית לכך?'

הוא ענה לי, 'שני דברים עשיתי בחיי - אף פעם לא דיברתי בתפילה, ותמיד השתדלתי להיות מהעשרה הראשונים בבית כנסת. כתוב בזוהר הקדוש, שכל מי שמגיע מעשרה ראשונים קרוא חביב. ואהוב הוא אצל הקב"ה. דע לך, שעברתי את השואה. הסתובבתי ברחובות בין הנאצים, עם החזות היהודית, ואף אחד לא פגע בי, וגם אשתי ובני ביתי ניצלו.'

ורמז יש לנו לגבי שמירה מעין זו:

"פה" בגימטרייא - 85

"כמזוזה" בגימטרייא - 85

"לשון" - 386

שכינה - 385, ועם הכולל 386.

כאשר הפה והלשון שמורים, והאדם נותן כבוד לשכינה, יש לאדם שמירה כשמירת המזוזה, בכל מקום שבו הוא נמצא, ומלאך המוות אינו יכול לפגוע בו.

כבוד בית ה'

ב"ילקוט שמעוני" (תת"ק) מובא סיפור על אישה שהגיעה לזקנה מופלגת ביותר, עד שקצה בחייה. באה לפני רבי יוסף בן חלפתא, ואמרה לו, "רבי, זקנתי יותר מדי, ומעכשיו חיים של ניוול הם... ואני מבקשת להיפטר מן העולם". אמר לה, "במה הארכת כל כך ימים? אמרה לו, "כך דרכי, שאפילו יש לי דבר חביב, מנחת אני אותו ומשכמת לבית הכנסת בכל יום". אמר לה, "מנעי עצמך מבית הכנסת שלושה ימים, זה אחר זה". הלכה ועשתה כך, וביום השלישי חלתה ומתה.

שלמה המלך אומר במשלי (ח' לד-ה): "אשרי אדם שומע לי לשקוד על דלתותי יום יום לשמור מזוזות פתחי, כי מוצאי מצא חיים ויפך רצון מה".

במדרש **תלפיות** כתוב, שכפי שמלאך המוות אינו יכול להיכנס לעיר לז, כך אינו יכול להיכנס לבית כנסת.

בזכות בית הכנסת זוכה האדם לחיים, אך זאת רק בתנאי שנוהג הוא בכבוד הראוי בבית הכנסת.

בגמרא במסכת בבא קמא (ס' ע"ב) נאמר: "תנו רבנן, דבר בעיר - אל יכנס אדם יחיד לבית הכנסת, שמלאך המוות מפקיד שם כליו".

ולכאורה, יש כאן סתירה:

בית הכנסת הוא סגולה גדולה לברכות טובות, שנאמר "אשרי אדם שומע לי לשקוד על דלתותי"...

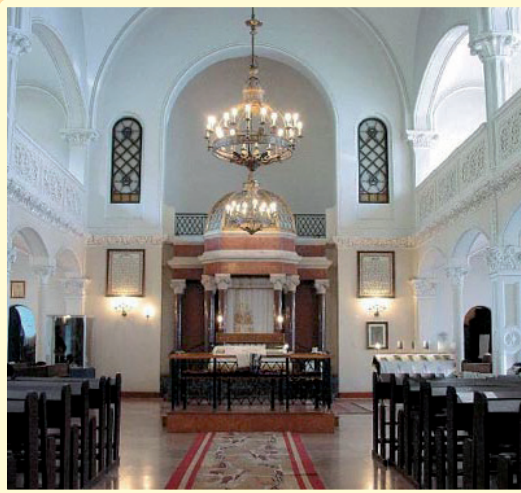
ובית הכנסת הוא סגולה לחיים, "כי מוצאי מצא חיים".

אף הורתה לנו התורה הקדושה, "אם פגע בך מנוול זה, משכהו לבית המדרש".

אם כן, איך ייתכן שמלאך המוות מניח כליו בבית הכנסת, ומשם מתחילה הפורענות?

כבוד בית ה'

קדושתו של בית הכנסת גדולה מאד, ובזכות בית הכנסת זוכה אדם לחיים ולשפע ברכות, אם נוהג הוא בהתאם לקדושת המקום. אך אם ח"ו מזלזל האדם בכבוד בית הכנסת, ומדבר בשעת התפילה, אזי "מלאך המוות מפקיד שם כליו"...



פרק ה'
**פרנסה טובה בזכות
קבלה טובה**

.....
1. המאזן
.....

ליהודי יקר, שהוא בעלים של חנות גדולה בארה"ב, היו הכנסות יפות מחנותו. יום אחד הוא הבחין, שההוצאות גדולות מן ההכנסות. כאשר ערך את מאזן החנות התברר לו, שכבר זמן מה החנות אינה רווחית כלל. למרות שהוא ניסה לייעל ולשפר, הבעיה חזרה על עצמה גם בחודשים הבאים, וכל חודש הסתיים עם הפסדים נוספים. הוא היה מודאג מאד, ושקל מהו הצעד הנכון שעליו לעשות - האם ימשיך וינהל את החנות, בתקווה שיחול השיפור הנכסף, או אולי עדיף שישגור מיד את חנותו, לפני שהנפילה תהיה קשה מדי, והוא ישקע בחובות גדולים.

רב חשוב, שאיתו התייעץ, הציע לו לקבל על עצמו שלא לדבר בתפילה שנה שלמה, ובתקופה זו לא יבדוק את ההכנסות וההוצאות של החנות. האיש קיבל על עצמו את הקבלה, ואכן נזהר ביותר מלדבר בשעת התפילה.

לקראת סוף השנה, כאשר היה עליו למסור דו"ח על ההכנסות וההוצאות, הוא בדק וגילה שנשאר לו רווח נקי של מאות אלפי דולרים, ומאותה שעה האירה לו ההצלחה פנים.

אם הפה סגור מלדבר בעת התפילה, אזי ה"צינור" פתוח ומקבלים שפע ממרומים.

2. חדל מן הפטפוט - זוכה להצלחות

בבית כנסת מסוים התפלל יהודי, שלא פסק פומיא מלדבר בתפילה. הפצירו בו המתפללים, שיחדל ממנהגו הרע, מאחר שהוא מזיק בזאת הן לעצמו והן לאחרים, אך הוא טען, שקשה עליו הדבר יתר על המידה.

אותו יהודי לא הצליח בשום עסק ובשום עבודה. כל עסקה שניסה לעשות כשלה, והותירה אותו במצב גרוע מאשר לפני כן. כל משרה שניסה לקבל - נכשל בה תוך זמן קצר, וגאלץ לעזבה במפח נפש. הפרנסה התעקשה לברוח ממנו... דומה היה למי שכיסיו עשויים חורים-חורים, ואין מטבע יכולה להיאחז ולשרוד ברשותו.

לאחר זמן, בשמעו דברי מוסר על חשיבות התפילה ומעלתה, התעורר ליבו לתשובה. הוא החליט ללכת מן הקצה אל הקצה, וקיבל על עצמו להקפיד הקפדה מוחלטת על זהירות מדיבור בתפילה. השינוי החד בהתנהגותו הורגש היטב בבית הכנסת, ונעשה קידוש השם גדול.

אותו אדם עמד מול ניסיון קשה. לא זו בלבד שבאופן טבעי נטה לפטפוטים, וגם הורגל לפטפט, אלא שאף אנשים אחרים היו ניגשים אליו לעיתים תכופות, כיוון שכולם היו רגילים שהוא מדבר בתפילה. מאחר שכך, הוא הכין מראש פתק, וכאשר ניגש אליו אדם לדבר עימו, הרים את הפתק מולו, כדי שיקרא את הכתוב - "איני מדבר בזמן התפילה".

המתפללים שהיו יראי ה' העריכו וכיבדו אותו, אך היו גם אנשים שצחקו ולעגו לו, שהפך להיות צדיק מופלג... על אף המלעיגים עמד האיש בקבלה שקיבל בנחישות, ללא כל פשרות.

זמן מה לאחר שחדל להיות ה'פטפוטן' של בית הכנסת, חדל גם להיות ה'לא-יוצ'לח'. הקב"ה שלח הצלחה רבה במעשי ידיו, והוא הפך להיות עשיר גדול.

3. סוג-של-השקעה בעסק שקרס

אדם אחד, איש עסקים ידוע ומפורסם, פשט את הרגל. זו הייתה מכה גדולה, לא רק לו עצמו אלא לאנשים רבים שהיו עימו בקשרי מסחר, והשקיעו אצלו כספים רבים. כל בעלי החוב הללו נלחצו מאד, כמובן, ובתוקף רב דרשו את כספם בחזרה, ורדפו אחר העשיר פושט-הרגל. מאחר שלא הייתה לו אפשרות להחזיר, הלך המצב והחמיר, ועמד לפני פיצוץ.

יום אחד הזמין אותו איש עסקים את כל הנושים לאסיפה. הוא הצהיר בפניהם, שתוך זמן לא רב יחזיר לכל אחד מהם את כל הכסף המגיע לו, אבל לפני כן הוא רוצה לבקש מהם להשקיע השקעה קטנה בעסק שלו. בעלי החוב לא הבינו, איך הוא מעז לבקש בקשה כזאת - לא די שהם הפסידו הון תועפות מחמת עסקיו שקרסו, הוא מצפה שישקיעו עוד?!

אך האיש הבהיר להם מהי בקשתו: "אנא, בבקשה מכם, כל מי שהשקיע כסף בעסק שלי, ושהפסיד בגלל קריסת העסק, יקבל על עצמו לא לדבר בשעת התפילה. ואני מתחייב בעז"ה להחזיר לכל אחד מכם את כספו". כולם הסכימו, וקיבלו על עצמם את הקבלה. מי אינו רוצה את כספו בחזרה?

תוך שנה מאותה אסיפה, שבה קיבלו על עצמם לא לדבר בשעת התפילה, החזיר האיש לכולם את הכסף, ועוד נותרו לו רווח של ארבעים אלף דולר.

4. דירות להשכרה

ליהודי מבני ברק היו דירות להשכרה, ומהן הייתה פרנסתו. במשך תקופה מסוימת עזבו חלק מן השוכרים, והוא לא מצא אחרים

כבוד בית ה'

במקומם. על אף הביקוש הגדול לדירות בשכירות, הדירות שלו עמדו ריקות יום אחר יום, וההפסדים היו גדולים.

מאחר שכך, הוא החליט לקבל על עצמו שלא לדבר בתפילה, ושבע לאחר מכן כבר היו הדירות שלו מושכרות תמורת סכומים הגונים. חצי שנה חלפה בשלום ובשלווה, והוא התחיל לזלזל בקבלה. פתאום התחילו השוכרים לבוא אליו בטענות, על ליקויים שונים בדירה ועל שכר הדירה שהוא מופרז, ולא רצו לשלם.

בצר לו, נזכר האיש שזלזל בקיום הקבלה שקיבל על עצמו. הוא מיהר לבית הכנסת, עמד מול ארון הקודש, והבטיח לקיים את הקבלה, ולהיזהר בכך ביותר. תוך זמן קצר, בלי שום סיבה נראית לעין, פסקו הטענות, והכל בא על מקומו בשלום.

5. לא עמדת במילותיך? – היום לא עמד במילותי

ראיתי אדם שבאמצע קריאת שמע התעסק עם מכשיר הפלאפון שלו. על אף הזעזוע שחשתי, לא יכולתי, כמובן, להעיר לו בשעת מעשה. החלטתי לגשת אליו מיד לאחר התפילה, לשוחח איתו בארבע עיניים, ולהזכיר לו את חומר העניין.

יצאנו יחד, ותמהתי באוזניו, "איך אתה עוסק באמצע קריאת שמע בדברים כאלה?! הרי כתוב בהלכה, שבקריאת שמע אסור אפילו לרמוז רמיזה קלה, ק"ו שאסור לדבר, ואיך אתה מתעסק עם המכשיר?!"

הוספתי ודיברתי גם על חומרת האיסור לדבר בכל זמן התפילה. בתחילה, היה לו קשה לקבל את הדברים, ולכן סיפרתי לו גם סיפורים שראיתי במו עיני, על אנשים שקיבלו על עצמם שלא לדבר בשעת התפילה, ונושעו בישועות גדולות.

הוא שאל אותי, "האם אתה מבטיח, שכאשר אדם מקבל על עצמו שלא

כבוד בית ה'

לדבר בתפילה, הוא נושע מיד במקום?"

"לא אני מבטיח, הקב"ה מבטיח. ואכן, במקרים רבים מאד רואים את הישועות מיד במקום. אתה רוצה לדעת מה ההסבר לזה? - כפי שמובא בחז"ל, בחילול השם אין הקפה, ונפרעים מן האדם מיד. וכבר כתב ה"נודע ביהודה", שאין חילול השם כמו דיבור באמצע התפילה. לעומת זאת, אם נזהרים מלדבר בתפילה, יש קידוש ה', ומידה טובה מרובה, ונותנים לאדם שכר טוב מיד, ומתמלאות בקשותיו."

"אוקיי, אני מבטיח שלא אדבר בתפילה," אמר האיש, "וגם לא אפתח את הפלאפון בבית הכנסת, ונראה מה יהיה בזכות זה..."

עוד המילים על דל שפתי, והפלאפון שלו מצלצל. על הקו איש עסקים ידוע מדרום אפריקה, שמציע לו איזושהי עסקה בהיקף רחב מאד, עם אחוזי רווח גבוהים.

"כמה אני צריך להשקיע?"

"מאה אלף דולר," עונה איש העסקים הדרום אפריקאי.

"מחר בבוקר הכסף בחשבון שלך, בעז"ה."

בן שיחי שב ומפנה את מבטו אלי, מחייך בשביעות רצון. "אני רואה, שזה באמת עובד על המקום..."

חלפו שלושה שבועות, והבן אדם ניגש אלי בפנים דאגות.

"זה לא בדיוק כמו שאמרת," הוא נזף בי. "הסתבכתי חזק עם העסקה ההיא, מדרום אפריקה. אני כבר לא מדבר על הרווחים הענקיים שהייתי אמור להרוויח, אבל אפילו את הסכום שהשקעתי - מאה אלף דולר - לא בטוח שאצליח לקבל בחזרה."

שאלתי אותו, "אתה רוצה שאני אגיד לך את האמת?"

"כן, תגיד."

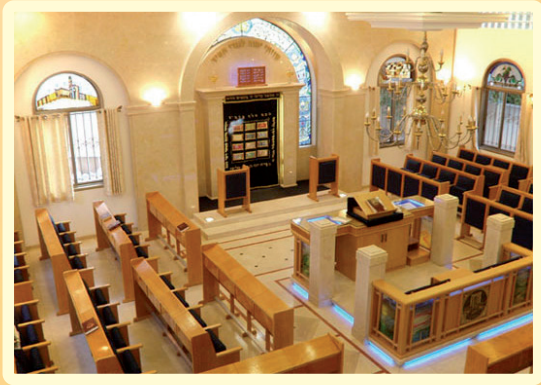
"ראיתי שבאמצע קדיש הפלאפון שלך צלצל, כי לא סגרת אותו כמו שהבטחת. ובמקום לענות אמן, יצאת מיד החוצה לדבר. אז מה

כבוד בית ה'

אתה רוצה? זלזלת בקבלה שלך, לא עמדת במילים שלך, ואותו מיליונר מדרום אפריקה לא עמד במילים שלו".

הוא תפס את ראשו בשתי ידיו, מזועזע. "אתה צודק. בלי שום ספק, אתה צודק".

מיד החליט בהחלטה חזקה להקפיד ביותר על קיום הקבלה, ולאחר זמן התקשר אלי וסיפר שהעסקה מתנהלת למישרין, לשביעות רצונו.



פרק ו'
זוזה והצלה יעמוד ליהודים...
מ'עוקץ', מהפסד, ואף משודדים

1. זהירות, 'עוקץ'!

סיפור מוזר התרחש אצל יהודי יקר, בעל צרכנייה גדולה בפלטבוש. היו לו 10 קופאים ומנהל חשבונות, שעבדו עבורו בצרכנייה, וברוך ה' הייתה לו פרנסה ברווח. יום אחד קיבל לעבודה קופאית חדשה. הקופאית עבדה רק בחודש ניסן, ולאחר מכן לא הגיעה שוב לחנות, אבל גם לא הגיעה לקבל משכורת על החודש שעבדה. בעל הצרכנייה תמה על כך, אך לא עשה דבר.

זמן מה לאחר מכן, צנחו רווחי החנות בפתאומיות. את החודש שלאחר מכן סיים בעל החנות בהפסדים, וכך גם את החודשיים הבאים. במשך שמונה חודשים היו הוצאות גדולות מההכנסות, והחנות צברה עוד ועוד גירעונות.

היהודי לא הבין מה קורה. המכירות התנהלו כסדרן, ולא היו הוצאות מיוחדות, מהי אפוא הסיבה להפסדים הבלתי פוסקים? הוא חשש, שהוא עומד בפני פשיטת רגל, ושקל לסגור את הצרכנייה.

מאחר שהיה אדם ירא שמים, פשפש במעשיו, והחליט לקבל על עצמו שלא לדבר בבית הכנסת, מתחילת התפילה ועד סופה. הוא התפלל בשברון לב, וביקש שיימצא בהקדם פתרון לבעיה הקשה

כבוד בית ה'

והמזורה, לפני שעסקיו יתמוטטו כליל.

את אשר אירע לאחר מכן הוא מספר בעצמו: באותו יום, לאחר שקיבלתי על עצמי את הקבלה, התקשרה לחנות אישה שלא הכרתי. היא ביקשה להיפגש איתי ועם אשתי, אך לא הסכימה לתת שום פרטים בטלפון. חששתי, שאולי מדובר במאפיה, בעולם תחתון. האישה הבחינה בהיסוס שלי, ונתנה לי סימן - "בחודש ניסן עבדה אצלך קופאית, ולא באה לקבל משכורת?"

הבנתי, שמדובר בעניין אמיתי, וסיכמנו שאבוא יחד עם אשתי להיפגש איתה בשעה 9:00 בבוקר, בחנות מסוימת ב-13 אבניו. הבאתי איתי שומרים, כי עדיין חששתי. בשעה 9:00 בדיוק נכנסה לחנות אישה חרדית, ופנתה אלינו.

"העסקתי מנקה בבית שלי", היא אמרה, "ושמעתי אותה אומרת בטלפון, 'למה לא שיתפתם אותי ברווחים של החודש הזה? היינו אמורים להתחלק, לא?'

זה נשמע חשוד, ולכן המשכתי להקשיב. התברר לי, שהם עשו איזשהו 'עוקץ' דרך המחשבים שבחנות שלך. הם גונבים מההכנסות שלך, בלי שתוכל לראות את הנתונים.'

התקשרתי מיד לטכנאי המחשבים שלי, והזמנו מומחה לאבטחת מחשבים, כדי לבטל מיידית את העוקץ ולמנוע גנבה נוספת. התברר, שהם גנבו יותר מ-300,000 דולר. פיטרת את כל הקופאים, ובהתחלה הבנים שלי עבדו ליד הקופות, עד שהשגתי קופאים חדשים, נאמנים וישרי דרך. מאז אני רואה ב"ה ברכה בפרנסה.



כבוד בית ה'

2. קיבל קבלה ונמצאה אבדתי

סיפר הרב גרינוואלד שליט"א:

יהודי אחד איבד אבדה, שהייתה חשובה מאד עבורו. הפסדים כבדים נגרמו לו בעטייה של אותה אבדה. במשך שבועיים חיפש בקדחתנות, גם עשה הרבה סגולות והדליק נרות, אך לא מצא את האבדה, והיה שרוי בצער ובעוגמת נפש.

בדיוק באותה עת דיברתי בישיבה על הזהירות מדיבור באמצע התפילה. סיפרתי כמה סיפורים על אנשים, שקיבלו על עצמם לא לדבר בתפילה, וראו מיד את הישועה, מאחר שאף הקבלה עוזרת במקום.

היהודי הזה חתם, שלא ידבר באמצע התפילה, וכ-10 דקות לאחר מכן, מצא את אבדתו!

אם אדם מדבר בתפילה - גם אם יעשה סגולות שונות ומשונות, ייתכן מאד שלא ייושע. ולמה?

תפילה היא עת רצון. "רצון" - אותיות "צנור". אם יש סתימה בצינור, אי אפשר להעביר דרכו את השפע. כאשר יש סתימה בצינור, צריך להביא אינסטלאטור, לא גנן ולא חייט...

אם מדברים בתפילה - יש סתימה בצינורות. לא יעזרו סגולות, מבלי לשחרר את הסתימה. כאשר הצינורות נפתחים, זורמים השפע והעזרה משמיים.

3. שודדים ברחו ומחלה נעלמה

בחמישה עשר בשבט הייתי אצל ר' שמעון, עם עשרות אלפי שמות של יהודים יקרים, שחתמו שלא ידברו בתפילה. עמדת ליד הקבר

כבוד בית ה'

עם כל השמות, ואמרתי תהילים, ובא אדם אחד ורצה לדבר איתי. רמזתי לו "נו...", שהרי אני באמצע אמירת התהילים. הוא הלך, ואחרי כמה דקות חזר, ואמר בהתרגשות, "פיקוח נפש!"

אמרתי שאני לא מדבר במערה, וביקשתי ממנו שיצא עימי החוצה, כדי שנוכל לדבר שם. הוא הצליח לומר רק שתי מילים, ולאחר מכן פרץ בבכי נורא. עבר לא מעט זמן עד שהוא הצליח לספר, "לפני רבע שעה קיבלתי טלפון מהרופא, עם תשובות חד משמעיות, שלאשתי יש את המחלה".

קשה היה לעמוד בכאב הנורא. מה יכולתי לעשות, לבכות יחד איתו? חשבתי שאנסה לעודד ולחזק אותו. אמרתי, "אני רוצה לספר לך סיפור, שהתרחש כאשר הגעתי לחזק אנשים בארגונינו. מיד כאשר הגעתי לבית הכנסת, ניגש אלי אדם ואמר, 'לפני שנתיים דרשת פה, ואשתי הייתה בדרשה שלך. אין לך מושג מה התרחש בזכות זה...'

באמת דיברתי שם לנשים. הם היו בעזרת נשים, ואני בתוך בית הכנסת, בצד של הגברים, עם רמקול. אשתו לקחה את דברי הדרשה אל ליבה, והתחילה להקפיד לברך בכוונה ולענות אמן בקול. היא גם הרגילה את הילדים לעשות כך.

אותו אדם סיפר לי, שזמן מה לאחר הדרשה היא, פרצו לביתו שני שודדים חמושים ברובים. רק אשתו והילדים היו אז בבית. השודדים דרשו מהאישה שתיתן להם את כל הכסף שבבית, אך היא ידעה שגם אם תיתן להם הכל, עלול הדבר להסתיים בכי רע...

מה עשתה?

היא התעלמה משני השודדים, מזגה כוס מים, ואמרה לילדים: "אני אברך עכשיו 'שהכל' ואשתה, ואתם תענו אמן".

הילדים שיתפו פעולה, ומול שני שודדים - חמושים אך מבולבלים - ענו בקול תרועה, "אמן!!"

ללא שום סיבה נראית לעין, כאשר הדהה ה"אמן" בחלל החדר, ברחו

כבוד בית ה'

השודדים כמו עכברים מבוהלים".

בפסוק בפרשת **בחוקתי נאמר**: "ורדפו מכם חמשה מאה, ומאה מכם רבבה ירדופו".

ועל דרך הדרש מבארים: ע"י "חמשה" חומשי תורה - כלומר, כאשר אדם לומד תורה - הוא מבטל "מאה" כוחות של הס"מ. "ומאה מכם" - מי ששומר על מאה ברכות, מבטל רבבות כוחות של הס"מ.

אתה רוצה שהצרה 'תברח' ממך, כמו שהשודדים ברחו מהבית? - שמור על הברכות, תברך בכוונה ובדקדוק ההלכה, ותחזק את בני ביתך בכך, שיאמרו ברכות ואמן כפי שצריך.

היום צריך סיעתא דשמיא מיוחדת, מול רבבות מלאכי הס"מ. כפי שאנחנו רואים, למרבה הכאב והצער, הרבה נשמות נופלות ר"ל ברשת היצר.

הגמרא אומרת במסכת ברכות (ל"ג ע"ב): "אין לו להקדוש ברוך הוא בבית גנזיו אלא אוצר של יראת שמים, שנאמר 'יראת ה' היא אוצרו".

ומהי 'יראת ה'?"

בחומש דברים (י"ב) נאמר: "ועתה ישראל מה ה' שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלקיך".

ומקשה הגמרא, "אטו יראת שמים מילתא זוטרתא היא?! - וכי יראת שמיים זה דבר קטן?!"

ומתרצת הגמרא, שלגבי משה רבנו אכן מילתא זוטרתא היא, משום מעלתו העצומה.

וכתבו המהר"ם שיק וה"ישמח משה, שמי שמכוון בכל ברכה זוכה ליראת שמים, ואף לגביו מילתא זוטרתא היא.

ודרשו חז"ל, "ועתה ישראל מה ה' שואל מעמך כי אם ליראה" - "אל תקרי מה אלא מאה", ורמז הוא למאה ברכות שבכל יום, שמביאים את האדם ליראת ה'.

כבוד בית ה'

לומר את הברכות בפה לא כל כך קשה, אבל תלוי איך אומרים...
על כל הנ"ל דיברתי עם האברך הנכאב והנפחד, סמוך למערה של רבי
שמעון בר יוחאי, והשתדלתי לחזקו.

ואכן, ננסו הדברים אל ליבו, והוא קיבל על עצמו קבלות, ואחר כך
שאלני, "האם אתה מכיר מקובל שאפשר לקבל ממנו ברכה?"

"כן", אמרתי, "יש כאן מקובל ממש גדול. הוא בתוך המערה עכשיו".

הוא נכנס בהתרגשות גדולה, אך יצא וקרא לעומתי שאינו רואה שם
שום מקובל. הסברתי לו, שהמקובל הוא רבי שמעון בר יוחאי, בכבודו
ובעצמו.

"לך תספר לו את כל הקבלות שקיבלת על עצמך - חיזוק בברכות
וזהירות מדיבור בתפילה, ור' שמעון ייקח ממך את כל חבילת הצרות,
וישליך אותה הרחק ממך..."

כל זה היה ביום ראשון בשבוע. ביום רביעי התקשר אלי האברך, וסיפר
שעשו שוב בדיקה לפני שהתחילו את הטיפול, והבדיקה העלתה שלא
צריך בכלל טיפולים כימיים! נתנו קצת אנטיביוטיקה, והמחלה חלפה.

4. חובות לעולם התחתון

פעם אחת, כאשר דרשתי בבית כנסת בחו"ל, ודיברתי על הזהירות
מדיבור בתפילה, קם אדם אחד ואמר בהתרגשות: "לצערי הגדול,
הסתבכתי בחובות ענקיים לעולם התחתון. החובות לאנשים כאלה
מתחילים, במקרים רבים, בהלוואה קטנה, אבל תוך זמן קצר סכום
החוב מכפיל את עצמו שוב ושוב, ומגיעים לחובות מפלצתיים, בלתי
נתפסים... אינשי דלא מעלי אלו מנסים ללחוץ עלי להחזיר להם את
החוב, אבל אין לי אפשרות להחזיר אפילו עשירית מהסכום הדמיוני
שהם דורשים. אין צורך שאפרט באוזניכם, מה עושים אנשי עולם

כבוד בית ה'

תחתון למי שלא מחזיר להם חובות... אני מתחנן לפניכם, שכולנו, כל המתפללים בבית הכנסת הזה - נקבל על עצמנו שלא לדבר בתפילה".

ימים ספורים לאחר מכן, סיפרו לי שאחד מראשי העולם התחתון התקשר אל אותו אדם, ואמר לו: "אני זקוק בדחיפות ל-100,000 דולר. אם אתה מצליח להביא לי את הסכום הזה היום, אני מוחק לך את שאר החוב".

הוא מיהר להוציא כל דולר שהיה לו בחשבונות הבנק, והמתפללים בבית הכנסת סייעו לו וארגנו מגבית דחופה. ברוך ה', התשלום הועבר, והחובות האדירים נמחקו.

באותה תקופה, מתפללי בית הכנסת שמו לב שרבים מהם זכו לישועות, כל אחד בשטחים שהוצרך להם - אנשים נפקדו בזרע של קיימא, מעוכבי שידוך התארסו והתחתנו, אצל אחרים חל שיפור גדול בנושא הפרנסה, ורבתה השמחה ביניהם. כל זאת, בעקבות החיזוק שקיבלו על עצמם לזכות חברים.

5. סוג של "חדוּסַת"

יום אחד, זמן קצר לפני שהתחלתי את הדרשה בישיבה בארה"ב, ניגש אלי בחור, וביקש לשוחח איתי בצד.

"אני עומד להישאר יתום מאב ומאם, הוא אמר.

נבהלתי. "אוי ואבוי! שני ההורים שלך חולים, במצב אנוש?"

"לא, שניהם בריאים".

"ברוך ה', טוב לשמוע בשורות טובות. ואם שניהם ב"ה בריאים, למה אתה עומד להיות יתום??"

כבוד בית ה'

"ההורים שלי מכרו חרוסת", הוא אמר. "תפסו אותם, ושניהם עומדים לשבת בבית הסוהר הרבה מאד שנים".

וכי מי שמוכר חרוסת או מרור או כרפס - משליכים אותו בארה"ב לבית האסורים?

לא בדיוק. בחוגים מסוימים, "חרוסת" הוא שם קוד לסמים.

הבחור פרץ בבכי. "הלוואי והייתי יכול לעשות משהו בשבילם, אבל נראה שאין להם שום סיכוי לצאת מהמשפט בשלום".

"אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, אל יתייאש מן הרחמים", הזכרתי לו. "בוא שב לידי, ונשתדל לעשות משהו לזכותם".

התחלתי לדרוש על הזהירות מדיבור בשעת התפילה, ותוך כדי הדרשה הוספתי ואמרתי: "אם אתם לא יודעים את הסיפור של הבחור הזה, ולא שמעתם על הצרה הנוראה המרחפת על הוריו ועליו, אין לי טענות עליכם. אבל אם אתם יודעים, ולא עושים שום דבר, אני חייב להביא בפניכם את דבריו של הגאון הצדיק רבי ישראל יעקב פישר, כפי שדרש בשבת תשובה.

לא כדאי להתפלל במניין של שישה אנשים, הורה הגאון, כי יכול להיות שאחד מהשישה לא כיוון כראוי, והתפילה לא תעלה. אם לאחד מהם יש ילד חולה ח"ו, ואתה לא כיוונת, גרמת שהתפילה של אותו אבא על הבן החולה לא תתקבל! לפעמים, קיים בזה אפילו חשש רציחה, כי יש פעמים שרק בכוח של ציבור אפשר לבטל גזירה.

ומאחר שאתם יודעים על צרתו הגדולה של הבחור, קבלו על עצמכם לא לדבר בתפילה במשך שנה שלמה, ותהיה הקבלה הזאת לזכות הוריו של הבחור".

לאחר הדרשה, כל הבחורים בישיבה חתמו, שבעז"ה לא ידברו במשך כל התפילה, מתחילתה ועד סופה, במשך שנה שלמה.

כעבור שנה באתי שוב לדרוש בישיבה הזאת.

כבוד בית ה'

מיד כאשר יצאתי מהרכב, בא לקראתי בחור, ואמר: "שלום עליכם הרב גרינוואלד! מתי הגעת? כמה דרשות דרשת?" והתחיל לחקור כמה דרשות והיכן ומי ומה...

שאלתי אותו, "אתה רוצה גם לדעת מה מס' הנעליים ומס' המשקפיים שלי?"

"אתה לא מכיר אותי", אמר הבחור. "בשנה שעברה קראתי לך לצד לפני הדרשה, וסיפרתי לך שהורי הואשמו במכירת סמים, והיה צפוי להם גזר דין של שנים ארוכות בכלא. בזכות הדרשה שלך, כל הישיבה קיבלה על עצמה לא לדבר שנה שלמה בתפילה. ועכשיו תשמע מה היה ההמשך - בבניין בית המשפט, שבו התנהל התיק, הייתה שרפה גדולה, וכל החומר שבמחשבים התנדף ואיננו. בית המשפט הזמין, כמובן, מומחי מחשבים מהשורה הראשונה, כדי שישחזרו את כל התיקים שהיו במחשב, אבל הם לא הצליחו על אף כל מאמציהם. מאחר שכן, בטל התיק כעפרא דארעא, ויצאו ההורים לחיים טובים ולשלום (והפעם, בלי חרוסת...)".



פרק ז' "עמוד העבודה"

כולם יודעים, שבר"ה ייכתבו וביום צום כיפור ייחתמו. בימים אלו חוזרים ישראל בתשובה, ומתפללים על כל השנה החדשה, שתהא טובה, ויהיו בה חיים ובריאות, ונחת מהילדים ופרנסה טובה. יש מיעוט של אנשים, שאפילו את תפילות יום הדין ויום הכיפורים מתפללים כמצוות אנשים מלומדה, בלי יראה ואהבה, ובלי כוונה.

בבית כנסת אחד, ביום הכיפורים, דיבר אדם בקול רם באמצע חזרת הש"ץ. ניגש אחד מן המתפללים, וגער בו ברמז כדי שיחדל. לאחר מכן ניגש אל אותו אדם שדיבר, והוכיח אותו על המעשה החמור. אותו אדם לעג לו, מה אתה רוצה ממני?

התחיל האיש לעורר את ליבו - יום הדין הוא זה, שבו נגזרים בני האדם לחיים או למוות, ואתה משחק עם זה? האם אתה כבר בטוח, שיש לך חתימה טובה?

כשבועיים לאחר מכן, נתקע איזשהו פריט של משחק בגרונה של בתו הילדה, והיא הפכה לצמח, ר"ל.

כתוב בתיקוני זוהר תיקון י"ח דף ל"ג עמוד ב, צדיקים בהיכל המלך, בנינים נותנים להם את הבקשות מי בחוק, ור' שמעון שואל? מי נחתם בספר השלישי? כל אחד מבין לבד מהי הספר השלישי ומבאר הזוהר הם האנשים שמביישים את המלך בתפילה ומדברים דיבורים בטלים.

כבוד בית ה'

ומה יהא על אדם, שלא נזהר בכך בתפילות יום הדין, אך ליבו התעורר לתשובה לאחר מכן?

כלום צריך הוא עכשיו לפחוד ולרעוד כל השנה?

לא כך הדבר, אלא יש לו תקנה. **"בשערי אורה"** מובא, שיש ליהודי היכולת לשנות את הדין שנגזר בר"ה, גם באמצע השנה, ע"י קבלה טובה.

זה לשונו: "אבל ישראל אינם כן שהם חלק שם הויה יתברך, ואע"פ שעמדו לדין בר"ה, כל יום שירצו יקרעו אותו הדין ויחדשו עליהם טובה, וזה שאמר בתורה, "מי גוי גדול אשר לו אלקים קרבים אליו כה' אלקינו בכל קראנו אליו".

יוצא מזה, שאדם יכול לעשות מפחד הדין שלו של ר"ה "כל חמירא". זמן התפילה הוא עת רצון, והתפילות עולות למעלה ופועלות ישועות גדולות. אם אדם מדבר בעת התפילה, הוא גורם רעה לעצמו וגם לכל המתפללים האחרים בבית הכנסת. הוא סותם את ה"צינור", והתפילות אינן מתקבלות לרצון. מחמת זאת, אדם שיהיה יכול לזכות באותה עת לרפואה שלמה, אינו נרפא ממחלתו. אדם שהתפלל על זרע של קיימא אינו נושע, וכן שאר אנשים נותרים במצוקה ובסבל. כל זאת, בגלל אותו אחד שדיבר בעת התפילה בבית הכנסת, ואין לשער עונשו של האדם הזה ר"ל.

כידוע, העולם עומד על שלושה עמודים - על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים.

"עבודה" זוהי תפילה. אם מדברים בשעת התפילה, פוגעים בעמוד העבודה. האדם המדבר פוגע לא רק בעצמו, ולא רק בכל היהודים שמתפללים באותו כנסת - הוא פוגע בכל כלל ישראל, משום שפגם בעמוד שעליו עומד העולם.

"השולחן ערוך" כותב, שאדם המדבר בחזרת הש"ץ "גדול עונו מנשוא".

כבוד בית ה'

בגמרא בסנהדרין (ק"א ע"ב) מובא, ששאל קין את הקב"ה, "גדול עווני מנשוא?" - כלום גדול עווני יותר מעוון שישיים ריבוא של עם ישראל, שעשו את העגל, ואעפ"כ אמר להם הקב"ה "סלחתי כדברך?"

על קין נאמר בלשון תמיהה, וכי "גדול עווני מנשוא?"

וב"שלחן ערוך" כתוב בלשון וודאי ולא בשאלה - האדם המדבר בחזרת הש"ץ "גדול עוונו מנשוא".

אם כן, זהו עוון חמור מעונו של קין, שהיה רוצח, וחמור מחטא העגל שחטאו בו שישיים ריבוא!

מאחר שמידה טובה מרובה, מי שעומד בניסיון ושומר על פיו - שכרו גדול ועצום לאין שיעור.

כאשר אדם מקבל על עצמו לא לדבר בחזרת הש"ץ ובתפילה, הוא מיטיב בזה לעצמו, ולכל המתפללים עימו, ולכל היהודים בירושלים ובאיסטנבול, בניו-יורק ובאנטוורפן... שהרי הוא מחזיק את עמוד העולם.



פרק ח'
בנים יראי שמים ות"ח

1. רק בקשה אחת - בנים צדיקים!

סיפר לי יהודי, שהוא היה בן בית אצל רבי מרדכי שוואב, תלמידו של ה"חפץ חיים", שהיה חי במונסי. רבי מרדכי שוואב וכל אחיו היו תלמידי חכמים מופלגים, עובדי ה' ובעלי מעלה.

אותו יהודי שאל את רבי מרדכי, איך זוכים לכאלה ילדים, כי גם הוא רוצה לזכות בזה. הוא שאל פעם ופעמיים, אך רבי מרדכי לא ענה, עד שפעם אחת לקח היהודי כסא, והתיישב לידו, ואמר: "אני לא אז מפה, עד שאתה עונה לי מדוע אביך זכה לזה".

"אתה עקשן גדול", חייך אליו רבי מרדכי, "קשה לעמוד מולך... אבי היה אדם פשוט. זמן קצר לאחר נישואיו, הוא ניגש אל הבימה בבית הכנסת, ודפק עליה כדי להודיע הודעה. הוא לא היה גבאי, ובגרמניה שום אדם מלבד הגבאי לא העז לדפוק על הבימה. הוא הכריז, "אני צריך אתכם לעדות", אבל הם לא הבינו בכלל מה הוא רוצה.

הוא ניגש לארון הקודש, ואמר: "ריבוננו של עולם, כל האנשים כאן בבית הכנסת עדים, שאני אף פעם לא דיברתי בתפילה, ואני מבטיח שאני לא אדבר אף פעם בתפילה. אני לא צריך כסף ולא כבוד, רק דבר אחד אני מבקש מריבוננו של עולם - אנא, זכה אותי בילדים צדיקים שעוסקים בתורה".

2. כשם שאני שומד על ביתך...

בבית כנסת של חסידות גדולה בארה"ב התפללו כמה אחים, שכולם אברכים בעלי מעלה, תלמידי חכמים גדולים ויראי שמיים. יום אחד הזדמן לי לפגוש את אביהם של האחים הגדולים הללו, והופתעתי - הוא נראה אדם מודרני, די רחוק מרוחניות... התפלאתי, איך זכה אותו אדם לבנים גדולים כל כך.

האיש ניגש אלי, הוא היה אחד מהחותמים על התחייבות שלא לדבר בתפילה. התפתחה בינינו שיחה, והוא סיפר לי, שקיבל על עצמו להקפיד הקפדה יתירה על ניקיון בית הכנסת. בכל יום, כשהוא מגיע לבית הכנסת, הוא בודק האם הרצפה נקייה למשעי. אם נמצא לכלוך כלשהו, הוא אוסף ומרים, ואומר: "ריבונו של עולם, אני מבקש ממך, שכמו שאני דואג שביתך יהיה נקי, כך אתה תשמור על ביתי וילדי, שיהיו קדושים וטהורים, מלאים יראת שמיים ועמלים בתורה".



פרק ט'
מניעת פורענות

1. החזרכן נדחה בארבעים שנה

רבי ישעיהו חשין, שהיה ר"מ בשיבת "עץ חיים", היה מספר סיפור זה לכל בחור, בעת הגיעו ליום הבר מצווה:

רבי שלמה זלמן אורבך מפחנא הגיע לפחנא כשהיה ילד קטן, והיה יתום משני הוריו. בשנות בחרותו היה יושב ולומד כל הזמן בבית המדרש, והיה בקי וחרף. רבי נפתלי גץ, שכיהן כדיין בפחנא, לקח את העילוי המופלג לחתנו, ונתן לו מקום מיוחד שבו יוכל לשבת וללמוד ללא הפרעה.

לאחר זמן מה פרצה בפחנא מגיפה קשה. בית הדין גזרו יום תפילה, והודיעו שאם אחד מאנשי העיר יודע על אדם שהינו חשוד במעשים מקולקלים, חייב הוא לבוא ולספר לבית הדין, כדי שימצאו על מה ולמה באה הרעה הגדולה הזאת.

שמועה הגיעה לבית הדין על רבי שלמה זלמן, שהוא עוזב את ביתו כל לילה בשעת חצות, ויוצא לבדו מחוץ לעיר, ורק אחרי השעה שלוש בלילה הוא שב לביתו.

רבי נפתלי כץ, בעל "סמיכת חכמים", שהיה גאב"ד פחנא, החליט ללכת אחרי רבי שלמה זלמן - עם עוד כמה אנשים כשרים - מבלי

כבוד בית ה'

שרבי שלמה זלמן יחוש בכך. הם ביקשו לבדוק, מה עושה האברך הצעיר ביער בשעות מאוחרות כאלו.

הלכו אחריו, וראו שהוא יוצא מן העיר כשבידו מנורה קטנה. כשהגיע למקום מסוים ביער, כיבה את המנורה וישב על הארץ, ובכה ואמר תיקון חצות. בעל "סמיכת חכמים" שמע קול לא מוכר מצטרף לבכייה של רבי שלמה זלמן על חורבן בית המקדש.

הבינו כולם, שרבי שלמה זלמן אינו איש פשוט, אלא איש קדוש ומורם מעם הוא, ואין לתהות אחריו. למחרת קרא בעל "סמיכת חכמים" לרבי שלמה זלמן, ואמר לו, "בלילה הלכנו אחרך, וראינו תיקון חצות שעשית ביער, ושמענו שיש איתך עוד מישהו המקונן ובוכה על החורבן. אני מבקש ממך, שתגלה לי מיהו זה שהיה איתך".

בתחילה סירב רבי שלמה זלמן, אך רבי נפתלי כץ גזר עליו בגזירת מרא דאתרא, וסיפר לו רבי שלמה זלמן שירמיהו הנביא בא לבכות איתו על חורבן בית המקדש. ה"סמיכת חכמים" נבהל ונסער לשמע הסיפור, וביקש מרבי שלמה זלמן שכאשר יפגוש את ירמיהו הנביא, למחרת בלילה, ישאל אותו איך אפשר לעצור את המגיפה בעיר, ולהציל נפשות רבות מישראל.

למחרת חזר רבי שלמה זלמן, ומסר למרא דאתרא את **תשובתו של ירמיהו הנביא: חורבן בית המקדש היה צריך להיות ארבעים שנה קודם שהתרחש, אך מכיון שלא דיברו בבתי הכנסת ובבתי מדרשות נדחה החורבן במשך ארבעים שנה.**

על אף שהיו רשעים גדולים, הזכות הגדולה ששמרו את פיהם בבית הכנסת, עמדה להם בעת צרה, ולא אירע החורבן. רק כשהתחילו לדבר בבית הכנסת, חרב בית המקדש, ובאו כל צרות הגלות הקשות.

(סיפור זה מופיע בקונטרס "זיכרון אבות", בסוף ספר "דברי משפט").

2. גזרת השואה הנוראה

הרב שאול ברוס, בעל "מנחת שאול", למד בצעירותו בישיבה בליטא. חודשים ספורים לפני שפרצה מלחמת העולם השנייה, נכנס הבחור הצעיר שאול ברוס לישיבה, דפק דפיקה על הבימה, חעק: גזרה נוראה מרחפת על עם ישראל! הגויים רוצים להשמיד ולהרוג ולאבד את כל עם ישראל, וכדי לבטל את הגזרה צריכים כולם לקבל על עצמם לא לדבר בתפילה!

הבחורים ששמעו את דבריו כעסו, ושילחוהו החוצה. חודשים ספורים לאחר מכן, פרצה המלחמה והתרחשה השואה הנוראה.

"שלושה ימים אחרי ששמעתי את הסיפור הזה," מספר הרב גרינוואלד, "התקשר אלי יהודי חשוב ממונסי. הוא סיפר שבעיר שדליץ בפולין התגורר יהודי צדיק, שהאדמו"ר רבי יואל מסאטמר העיד עליו שזכה לרוח הקודש. אנשי ביתו של הצדיק משדליץ שמעו ממנו, שארבעה חודשים לפני שפרצה המלחמה הופיעה אצלו אישה עם בגדים שחורים, ובכתה בכיות גדולות, והזהירה שנגזרה גזרת כליה ר"ל, ואמרה שרק בדרך אחת ניתן לבטל את הגזרה - שיקבל כל אחד על עצמו לא לדבר בתפילה."

כיום, כאשר כל כך הרבה גויים עומדים עלינו לכלותינו, ראוי שכל אחד יבין את המסר וינצור את פיו.

3. "מי שברך"

כידוע, ה"תוספת יו"ט" תיקן "מי שברך" לכל השומרים על לשונם מלדבר בתפילה.

בעל ה"תוספות יו"ט" סבר, שהסיבה לגזרות הנוראות של ת"ח ות"ט

כבוד בית ה'

הייתה הזלזול בכבוד בית הכנסת, בדיבורים בשעת התפילה!

פעם אחת דרשתי דרשה בישיבה מסוימת, ואחרי הדרשה ביקשתי שיחתמו שלא ידברו בתפילה, ובזכות זה יזכו לברכתו של ה"תוספות יו"ט". אמרתי להם, שחשבתי לנסוע לקברו שבעיר קרקוב, עם כל החתימות של השנה האחרונה - ויש לי כבר יותר מ7,000 חתימות - אך כרגע אין לי אפשרות לעשות זאת. והאמת היא, שלא צריך לנסוע לקבר, שהרי בשנייה שיהודי חותם, התוספת יו"ט מברך אותו.

הם התחילו לחתום, ותוך כדי כך צלצל הפלאפון שלי. ראיתי על הצג שהשיחה מחו"ל. עניתי, ואז המתקשר - שזהותו אינה ידועה לי - שואל "מה השם שלך?"

עניתי לו בשאלה המתבקשת, "לשם מה אתה צריך לדעת את שמי?" להפתעתי, הוא ענה שהוא עומד ליד הקבר של ה"תוספת יו"ט", והוא רוצה לעשות לי "מי שברך". אמרתי לו, שהעובדה שהוא התקשר עכשיו היא סימן שהתוספות יו"ט נמצא איתנו עכשיו בארץ ישראל, ורואה את הקבלות שלנו, והוא מבקש לברך אותנו...

סיפרתי לחותמים, שהאדם שעימו אני משוחח נמצא ליד קבר ה"תוספות יו"ט", וכל מי שמקבל על עצמו לא לדבר בתפילה - ה"תוספת יו"ט" מברכו בכל הברכות.

4. רוח הקודש אצל הצדיק ממרקש

הרב הקדוש, המלומד בניסים, רבי פינחס הכהן בן ברוך אז"ג זיע"א, היה גר בעיר מרקש, והיה מבאי ביתו של מלך הדרום, הנקרא "אל גלוי". המלך היה מכבדו מאד, והיה מחשיב את דעתו ביותר. בכל עת שריחפה צרה מעל ראשי הקהל היהודי, היה רבי פינחס פועל אצל המלך לביטול הגזרות.

כבוד בית ה'

באותה תקופה נחלקה המדינה לשתי רשויות - בדרום שלט, כאמור, "אל גלווי", שבירתו מרקש, ובצפון שלט "מולאי אלחסן", שבירתו בעיר פאס.

פעם אחת החליטו חיילים של מלך הצפון לשלוח יד במלך הדרום. הם תכננו תוכנית, שביום פלוני ובשעה פלונית, ברגע שבו תעבור שיירת מלך הדרום, יתנפלו עליו חיילי הצפון ויהרגוהו.

מזימתם זו נודעה **ברוח הקודש לרבי פינחס הכהן בן ברוך**. הוא מיהר בעוד לילה, והתדפק על דלתי הארמון, ומאחר שהיה מרואי פני המלך הרשוהו להיכנס ולבוא אל חדריו של המלך.

רבי פינחס סיפר למלך הדרום על המזימה שנתגלתה לו. מאחר שידע המלך, שאיש אלוקים קדוש הוא רבי פינחס, לא פקפק בדבריו, והכין עצמו לבטל את המזימה. מה עשה? - הורה לשיירה לצאת לדרכה, אך הוא לא היה בתוך השיירה. הוא ציווה על אנשי חייל רבים וחסונים להמתין לחיילי האויב במקום מעבר השיירה. כאשר קמו האויבים לתקוף את השיירה ולהרוג את המלך, תפסום אנשי המלך, ונתבטלה מזימתם כליל.

שמעו של הרב היהודי, ושמע הצלה הגדולה אשר הציל את המלך, התפרסמו בכל רחבי הממלכה. הכל ידעו, שרוח הקודש שורה על הרב של היהודים.

שאל המלך את רבי פינחס הכהן בן ברוך במה זכה לכוח הראייה המופלא, שהוא למעלה מגדר הטבע, **והשיב לו רבי פינחס שמאז היותו נער קיבל על עצמו שלא לדבר בשעת התפילה, ואפילו בן הפרקים, חכות זו היא שעמדה לו.**

אף העידו כל רואיו של רבי פינחס הכהן בן ברוך, שהיה דומה בתפילתו כאחד השרפים קדושי עליון.

אחר שהציל רבי פינחס את המלך ממוות, רצה המלך לתת לו מתנה גדולה, אך הרב הקדוש סירב לקחת. לאחר שהפציר בו המלך מאד,

כבוד בית ה'

ביקש ממנו רבי פינחס בקשה אחת - שאם יבוא אדם כלשהו, ויבקש לעשות רעה ליהודים, חס ושלום, יעשה המלך כל שביכולתו להציל את היהודים.

בחלוף הזמן עלה היטלר, יימח שמו, לשלטון בארץ גרמניה, ושלא אל המלך שליחים לבקשו שיסגיר בידו את כל יהודי ארצו. ענה לו המלך בתחבולות: "מתפלא אני עליך, שאתה בא לחפש יהודים במדינת, והלא ידוע לכל שאני השונא הגדול של היהודים, ואת כל היהודים שהיו במדינת גירשתי כבר לפני זמן רב..."

כך ניצלו כל היהודים, שהיו דרים באותה מדינה.

הרב הקדוש אמר אז לאנשי בית מדרשו, שהצורך ימ"ש לא היה יכול לשבותם ולהרגם, בזכות שלא היו מדברים בשעת התפילה.



פרק י'
"רחמים ותחנונים לפני המקום"

1. מודים על הניסים ומתחננים לניסים

בפסוק **בתהילים** (ג', ט') נאמר: "לה' הישועה על עמך ברכתך סלה".
וביארנו עפ"י הדרש: "לה' הישועה" - עברונו.
"על עמך" - עלינו התפקיד, והוא:
"ברכתך סלה" - לברך ולהודות על כל דבר, שהרי כל המתרחש עימנו
הוא נס ופלא.

יש אנשים שנמצאים בבית הכנסת, ועדיין לא פתחו סידור, וגם אם
פתחו - כאילו לא פתחו.
יום אחד, כאשר הגעתי למסור דרשה בבית כנסת בארה"ב, ניגש אלי
אדם שלא הכרתי.
הוא הסתכל עלי בכעס, כאילו באתי להטריד את מנוחתו, ושאל בטון
מזלזל, "למה הגעת לדרוש פה?"
עניתי לו, "באתי בשביל תחיית המתים".
"כבר גמרת עם החיים, שהתחלת עם המתים?" - הוא שאל בלעג.

כבוד בית ה'

עניתי, "כן".

הבן אדם מסתכל עלי, ולא מבין אותי. אמרתי לו, "מה אתה מסתכל עלי כאילו נפלתי מהסמבטיון?"

הוא המשיך להסתכל, קצת המום, ולא ענה.

שאלתי אותו, אם אני יכול לשאול אותך שאלה, והוא הסכים.

"תגיד לי, למה אתה בא לבית כנסת כל יום?"

"איזה שאלה... כי אני חייב לבוא להתפלל".

שאלתי אותו שוב, "למה אתה בא להתפלל שלוש פעמים ביום?"

"כי צריך לבוא להתפלל".

לאחר ששמעתי את תשובתו בפעם השנייה, שמתי יד על האוזן, ועשיתי סימן כאילו לא שמעתי.

"מה, אתה לא שומע טוב?" הוא גיחך. "אתה צריך מכשיר לאוזניים?"
"כן".

הוא התחיל לצעוק, "אני חייב, אני מוכרח!"

הוא כבר לא ידע איך מתעסקים עם מישהו כמוני.

לקחתי "משנה ברורה" חלק א', ופתחתי בסימן צ"ח סעיף ג', והראיתי לו את הכתוב: "תפלל דרך תחנונים כרש המבקש בפתח ובנחת, ושלא תיראה עליו כמשא ומבקש ליפטר ממנה".

ובביאור הלכה שם: "יתפלל דרך תחנונים. מה מאוד צריך האדם ליזהר בזה, כי יש כמה פוסקים המצריכין לחזור ולהתפלל מחמת זה הלא המה הב"ח והא"ר, וכן מוכח מהב"י, והמאמר מרדכי ומגן גיבורים הוכיחו מהרמב"ם..."

הבן אדם הזה קרא את ההלכה, ושוב קרא, ואמר שהוא לא זוכר שלמד את ההלכה הזאת אי פעם.

כבוד בית ה'

הוא היה מזועזע. "אם כך", הוא אמר, "כאילו לא פתחתי סידור כל ימי חיי... מה, שישים וחמש שנים שהתפללתי, כאילו לא התפללתי?!"

"תשאל את ה"משנה ברורה", מה אתה רוצה ממני?"

אמרתי לו, שיש לו אפשרות לתקן את כל שישים וחמש השנים, כשיתפלל מנחה באותו יום עם כל הלב, בתחנונים.

"ומה זה בכלל "תחנונים" - אתה יודע?"

בכל רגע ורגע הקב"ה עושה איתנו חסדים, וכל יום הוא עושה לנו ניסים רבים. אנחנו באים לבית הכנסת, ומודים לקב"ה על הניסים ועל החסדים, כמו שנאמר "נודה לך ונספר תהילתך על חיינו המסורים בידך... ועל ניסוך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת". ואנחנו לא רק מודים על הניסים ועל החסדים, אלא שאנו מבקשים ומתחננים אל הקב"ה שימשיך ויעשה לנו ניסים ונפלאות וטובות תמיד.

יהודי שמתפלל באופן כזה - כשהוא מסיים את תפילתו, הוא כבר מחכה לתפילה הבאה.

"ושלא תיראה עליו כמשא ומבקש ליפטר ממנה" - לא להתפלל בחטף, כדי להיפטר מהחיוב כמה שיותר מהר... לא להתפלל כמצוות אנשים מלומדה, כאותם שקצרה רוחם בעת שהחזן מאריך בתפילה, ומתחילים לדפוק המן באמצע השנה.

2. אין עוד מלבדו

מסרתי דרשה בישיבה, והיו שם קרוב ל-400 בחורים.

שאלתי בחור אחד, "תגיד, יש מישהו שחושב עליך 24 שעות ביממה, שבעה ימים בשבוע?"

כבוד בית ה'

הוא שתק.

אמרתי לו, " שום בן אדם לא חושב עליך עשרים וארבע שעות ביממה. רק הקב"ה 'חושב' עליך כל הזמן, בכל רגע. ולכן אנחנו אמורים לרוץ אל הקב"ה, לא לברוח ממנו".

הוא הנהן בהסכמה.

"תגיז, "הוספתי ושאלתי אותו, "קרה לך נס היום?"

"לא, מה פתאום?"

"דווקא ידוע לי, שהתרחש לך היום נס!"

"שקר וכזב. שום נס לא קרה לי".

"רגע, אמרת היום את הברכה שלא עשני גוי?"

"כן, בטח".

"למה ברכת את הברכה הזאת?"

כי אתה נכד של אדמו"ר חשוב, וקיבלת במסורת לברך?

ומדוע ברכת ברכת "שעשה לי כל צורכי" - אולי אתה נכד של הגולם מפראג. וקיבלת ממנו במסורת לברך?

אנחנו צריכים לשים לב למה שאנחנו מתפללים - ב"מודים" אנחנו מודים לקב"ה שעושה אתנו ניסים כל יום, ועושה לנו נפלאות וחסדים בכל רגע ורגע.

רופא אחד, שראה לא מעט בחייו, אמר זאת בדרכו שלו: "אנשים חושבים, שאם אדם כמעט נפל מקומה 10, ורק ברגע האחרון הצליח להיתפס במעקה וניצל - זה נס. אכן, זה נס, אבל נס גדול עוד יותר הוא שאנחנו הולכים על שתי רגליים! אתם מתפללים איך אדם מת? - אני מתפעל איך בן אדם חי!"

אנחנו רוצים להודות לקב"ה, כי הלב שלנו מלא תודה על כל הטובות שהוא מרעיף עלינו. ואנחנו רוצים להיות קרובים אל הקב"ה, בין

כבוד בית ה'

השאר מאחר שאנחנו זקוקים לו, לא רוצים ולא מסוגלים להיות רחוקים ממנו.

ב"תולדות יוסף" דורש על הפסוק בתהילים "אם תשכבון בין שפתים" (ס"ח, י"ד), שהקב"ה מנשק כל מילה שיהודי מוציא משפתיו בתורה ותפילה, כאשר התפילה בדרך של "רחמים ותחנונים לפני המקום".

בפרשת עקב (דברים ח', י"ח) נאמר: "זכרת את ה' אלקיך כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל"...

ומבאר ה"אור החיים" **הקדוש**: "פרוש, שצריך לתת ליבו על טובתו כי מה' היתה לו, **ודבר זה יעירוהו תמיד להכיר בוראו והשגחתו עליו**, ותחילת תחבולות יצר האדם היא להשכיחו דבר זה, ודרך זה ייכנס לאבדו. ואולי כי לזה סמך מאמר שאחרי זה, "והיה אם שכח תשכח", פירוש אם שכוח דבר זה שה' הוא המטיב לך וגו', סופך שתשכח את ה', וסופך ללכת אחרי אלהים אחרים... הא למדת שהזכירה זו גדר גדול לעבודת ה', ומחסרונה ידיחנו השטן ממדרגה למדרגה למטה הימנה".

הרי לנו, שעיקר גדול וחשוב בעבודת ה' הוא לתת את הדעת ולהודות תמיד לבורא יתברך על חסדיו ונפלאותיו, שבכל עת עמנו.

לאחר שדרשתי בישיבה בעניין חשוב זה, והוספתי סיפורים ששמעתי מכלי ראשון, סיימתי ועמדתי לצאת.

"חכה רגע, בבקשה", עצר אותי ראש הישיבה. "אני חייב לספר לך סיפור שקרה פה, בישיבה שלנו, בדיוק במילים שלך".

הוא פנה אל אחד הבחורים, וביקש ממנו להביא מעטפה מסוימת מהמגירה שבמשרד.

לאחר מכן הוא סיפר לי:

כבוד בית ה'

בישיבה שלנו יש חיזוק גדול לשמירת סדרים, ללימוד ללא הפסקה וללא דיבורים בטלים. פתחתי לצורך זה קרן מיוחדת, שממנה מקבלים הבחורים תמריצים כספיים על שמירת הסדרים, ויש בכך כדי לסייע בסתימת פיו של היצר הרע... מאידך גיסא, יש קנסות קבועים המוטלים על בחורים שהפריעו ללימוד בשעות הסדר.

בחור אחד הפריע הפרעה גדולה באמצע הסדר, וגרם לכל הסובבים אותו ביטול תורה. כפי שסוכם, היה עליו לשלם קנס מסוים עד למחרת בשעה 9.00 בבוקר. הבחור ביקש שאוותר לו, אך לא הסכמתי. הוא ביקש לחכות עם הקנס עד 3:00 בצהריים, ולכך הסכמתי.

למחרת, בשעה 11:00, הוא הכניס לי למשרד צ'ק בסכום הקנס. מיד לאחר שיצא הבחור מהחדר, צלצל הטלפון, ומעברו השני של הקו שאל אותי מישהו, "האם אני מדבר עם ראש הישיבה?"

לאחר שהשבתי בחיוב, הוא הוסיף ושאל, "האם בחור נתן לך עכשיו צ'ק?"

תמתי על שאלתו, אך שוב השבתי בחיוב.

"אני נתתי לו את הצ'ק, הוא אמר. "בבקשה, אל תפקיד אותו. אני אעביר אליך כסף מזומן".

לאחר מכן הוא סיפר לי: "אני לא מכיר, בכלל, את הבחור הזה. ולמה אפוא נתתי לו צ'ק שלי, שייתן לך? ראיתי אותו יושב בבית הכנסת, ומתפלל בהשתפכות הנפש, ממש כבן המתחטא על אביו. חששתי, שמא אירעה צרה קשה לו או למשפחתו, וביקשתי לעזור לו.

נגשתי אליו, ושאלתי, 'מה קרה לך? אתה מרגיש לא טוב? אולי אפשר לעזור לך במשהו?'

הבחור הסתכל על הנודניק שניגש אליו, ולא ענה. הוא חשב, שאם יתעלם ממני, אסתלק ואעזוב אותו לנפשו, אבל הוא לא ידע, שנתקל בנודניק אמיתי, שקשה ואולי בלתי אפשרי להיפטר ממנו. התיישבתי

כבוד בית ה'

לידו, ושאלתי אולי הוא רוצה שתייה חמה, ואולי סכום כסף יוכל לעזור לו.

אחרי כמה דקות הוא נכנע, והתחיל לשפוך את ליבו. הוא סיפר, שהפריע הפרעה רצינית באמצע סדר בישיבה, ולפי החוקים הנהוגים בישיבה עליו להעביר לראש הישיבה סכום כסף כקנס, לא יאוחר מהשעה אחת עשרה. אבל אין לו. הוא לא רוצה לספר להורים שלו - שאין להם שום בעיה לשלם את הסכום הסמלי הזה - אבל הוא לא רוצה לצער אותם.

לא היה לי באותה שעה כסף מזומן, ולכן הוצאתי את פנקס הצ'קים, ורשמתי את הצ'ק, שעכשיו שוכב אצלך במגירה. אני עדיין נפעם מתפילתו של אותו בחור, וממנו למדתי מהי תפילה אמיתית."

ראש הישיבה קרא לבחור לחדר שלו, והשמיע באוזניו את דברי השבח ששמע עליו. הבחור סיפר לו, "הייתי זקוק לכסף באופן נואש, וידעתי שאף אחד בעולם לא יכול לעזור לי מלבד הקב"ה. היה ברור לי, בלי שום ספק כלל, שאין עוד מלבדו, ועם המחשבה הזאת התפללתי".

והאמת היא, שכך כל אחד מאתנו צריך להתפלל כל תפילה, בכל יום, ולא רק בעת צרה ח"ו.



פרק י"א

**מסדרים אחרונים וגילויים ברורים
מצדיקים זיע"א לאנשים בדורנו.**

1. הגילוי המיוחד בציון בעל "הנועם אלימלך" זיע"א

כל יהודי מאמין בהשגחה פרטית ה' עושה הכל והכל ממנו יש לי אלפי שמות של אנשים שחתמו וקיבלו על עצמם לא לדבר בתפילה ועם כל הדפים והשמות של אלפי אלפי האנשים הייתי בקברי צדקים בפולניה, אצל הרה"צ ר' אלימלך מליזענסק זיע"א שמתי את התיק באיזה מקום ואז ניגש אלי רב של העיר פתח תקוה ושאל אותי מה יש לי בתיק הזה, הוצאתי דף של חתימות והראתי לו את זה, מיד נבהל וצעק וי, שאלתי אותו מה קרה, סיפר שדוד שלו נפטר לפני כחודש, ולפני שבועיים ראיתי את דודי בחלום אמרתי לו אתה עלית לשמים ושכחת את כל הצרות שיש לאנשים בעירנו פתח תקוה, אז הוא ענה שהוא לא יכול לעשות שום דבר בשמים כל זמן שיש דיבורים בתפילה ולמעלה בשמים לא מותרים על דבר דיבור באמצע התפילה וכל הצרות יש בגלל זה, הסיפור הזה היה ביום ההילולא של הרה"צ הרב ישעיה'ל קאסטירר זיע"א, בג' אייר תשע"ח.

פוסק הדור הרה"ג הרב וואזנר זצ"ל היה אומר כל הצרות באים בגלל שמדברים בתפילה, גם בארה"ב היה רב ששמו הרה"ג ר' אביגדור מילר זצ"ל ואמר שכל הצרות בגלל דיבור בתפילה כשהיו באים להזכיר לפניו צרות היה אומר אני לא יכול לעשות שום דבר כי כל זמן שמתפללים במקום שמדברים בתפילה זה לא יעזור שום

כבוד בית ה'

דבר.

הצדיק אהבת ישראל מויזנין כשמו כן הוא שאהב כל יהודי, פעם אחת ראה שיהודי מדבר בתפילה תפס את אותו יהודי והוציא אותו החוצה ואמר לו פה מדברים ולא בביהכ"נ - אפילו שבביהכ"ס היה מלא אנשים, כי במקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב. והנודע ביהודה פוסק שאין חילול השם כמו לדבר בתפילה ואנחנו יודעים שבחילול השם אפילו בשוגג אין הקפה.

2. עדיין לא ננאלנו !! מדוע???

ביום ראשון ז' אייר תשע"ח סיפר לי יהודי משכונת רמת שלמה בירושלים, בשבת היתה אצלי בבית אשה אלמנה שבעלה נפטר לא מזמן שהיה לו את המחלה הקשה וקראו לו **ר' יצחק**, וסיפרה לנו שראתה את בעלה בחלום כחודש אחרי שנפטר ואני אמרתי לבעלי יצחק אתה צוחק למעלה וכל הצרות נשארו פה למטה, **ענה לה** שאי אפשר לעשות שום דבר בשמים בגלל שמדברים בתפילה, ואי אפשר לפעול שום דבר **"כי לא מוותרים על הדבר הזה של דיבור בתפילה וכל הצרות שיש בעולם זה רק בגלל ענין דיבור בתפילה"**.

בפחות משבוע שמענו שני סיפורים מזעזעים על אותו ענין וע"י שני עדים יקום דבר.

באותו יום ששמעתי את הסיפור הזה בערב קיבלתי טלפון מארה"ב מהרב יוסף דוד ל. וסיפר לי שהיה באמריקה רב שנקרא **רב דצאלים הבן של "ערוגות הבושם"** והיה רב גדול מאד והוא פתח את כל הדברים הכשרים אחרי המלחמה (למשל לא היה חלב ישראל רק חלב עכו"ם והרב צאלים עשה שיהיה חלב כשר וכו'), **ר' יוסף דוד** שימש את הרב הזה 14 ש' והוא מספר שבליילה השני של ליל הסדר השנה כשנרדם ראה את הרב מצאלים בחלום.

כבוד בית ה'

(ומקובלני שהרהר צ'ר' דוד לעלובער תלמיד של ה"נועם אלימלך" אמר שאם רואים צדיק בחלום החלום הוא אמיתי.)

הרב מצאליים אמר לי בחלום **שהגואל צדק כבר מוכן והגאולה כבר מוכנה שאלתי אותו אז למה הוא לא מגיע ענה בגלל שמדברים בתפילה, שאלתי אותו האם יש עוד דבר, לא ענה ונעלם מכאן אני מבין שרק בגלל הדיבור בתפילה משיח אינו מגיע.**

כתוב בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל, זה הרי היה בחודש ניסן בליל הסדר, והמבין יבין

וכן כתב **בזה"ק** {סוף פ' אחרי מות} מה הטעם לעיכוב הגלות כי שי אנשים שמדברים בתפילה ומביישים את המלך {מבזין המלך בצלחתון ופסקי לה על שיחה בטילה!}. וכידוע המבזה לחברו ברבים אין לו חלק לעוה"ב והמבייש רח"ל לבורא יתיש ברבים לא כ"ש!

3. מי קשוד להרשב"י זיע"א?

היה במקום מסוים ביהמ"ד שהאנשים שהתפללו בו דיברו ולא ידעו את חומרת הדבר וכמה שהסבירו להם זה לא עזר כי לא חשבו שזה כ"כ חמור, כתוב **במסכת עירובין ר' שמעון בר יוחאי אומר** כולנו שיכורים ולא מיין אלא מהצרות וכתוב **בספר עבודת ישראל של המגיד מקוזניץ בפר' האזינו** כולנו שיכורים ומשוגעים מהצרות של עם ישראל אז כולנו שוגגים ואין מזיד, אך המגיד מקוזניץ כתב את זה לפני אלפים שנה אז מה אנחנו בדורנו? כמו מת מצוה כמעט.

בכל זאת שיכור בפורים אסור לו לחלל שבת או לעבור על המצוות אפילו שהוא שיכור.

בביהמ"ד הזה לא יכלו להשתיקם, וגם כשהרב רצה לדבר היה מאוד קשה וכל הזמן דיברו באמצע קריאת התורה, קדיש, חזרת הש"ץ. פעם אחת שבועיים לפני ל"ג בעומר הגיע דרשן לביהמ"ד זה ודיבר

כבוד בית ה'

דרשה על יום ל"ג בעומר כמה גבוה היום הזה ואז כל האנשים בביהמ"ד זה אמרו שהם הולכים לנסוע ליום הזה לר' שמעון בר יוחאי לחתונה שלו, אז הדרשן אמר שלפני שנוסעים זה כדאי ללמוד קצת בזוהר הקדוש אולי אתם רוצים ללמוד, וכולם הסכימו, והדרשן **פתח את הזוהר הקדוש בפר' תרומה שהזוהר הקדוש כתב שם שזה שמדבר בביהמ"ד בפרט בתפילה אין לו חלק באלוקי ישראל והדרשן שאל מה הפשט של הזוהר הקדוש והסביר שבעצרת (שבועות) דנים האילנות (משנה ר"ה) יש אילן, והגזע הוא הקב"ה, וכל אחד מהיהודים הוא ענף בענף של הקב"ה, אז אם אחד מדבר בתפילה אין לו חלק באלוקי ישראל - כורתים את הענף שלו.**

למה? מסבירים בספרים שהקב"ה לא רוצה שהענף הזה יפגע בענפים אחרים ולא בגזע אז הקב"ה לא רוצה שהבן אדם הזה יפגע בענף שלו.

כתוב **בשולחן ערוך** (אוה"ח קכד, ז') שמי שמדבר בתפילה גדול עוונות מנשוא, **בספר נחמד ונעים** נאמר שכתוב **בילקוט** שהיכן שכתוב גדול עוונות מנשוא זה חייב כרת.

הדרשן צעק אם כך אם אתם לא מקושרים להקב"ה שהרי מדברים בתפילה, אני חושב שחבל על הכסף שתיסעו לר' שמעון כי ר' שמעון אומר על אנשים כאלו שאין להם חלק באלוקי ישראל אז הוא אינו מחפש כאלה אנשים לחתונה שלו.

מידה טובה מרובה ואנחנו יודעים שמידה טובה מרובה זה פי 500 אז הרב צעק שם אך בשניה כזו אנחנו מקבלים על עצמינו כאיש אחד בלב אחד לא מדברים יותר בתפילה אז השכר הוא פי 500, ואין לי ספק שהקב"ה מנשק כל יהודי שמקבל על עצמו לסגור את פיו מלדבר בתפילה ואם הנכם מתגברים ושותקים בתפילה אתם תשבו אצל התנא הקדוש רשב"י זיע"א לידו בין הראשונים.

כתוב בתהילים ס"ח אם תשכבון בין שפתיים - הבעש"ט הקדוש אומר שהקב"ה מנשק כל מילה שיוצאת משפתי היהודי אבל כל זאת

כבוד בית ה'

רק כשהפה סגור ולא מדבר בזמן התפילה.

כתוב בחתם סופר בדרשה לז' אב דל ש"ט אפילו שאין לנו ביהמ"ק הקב"ה השאיר לנו בימ"ד - בית מקדש מעט, זה בתנאי שלא מדברים בו ומתנהגים בו בקדושה ואז כל התפילות מגיעות לשמים ואז בית המדרש הזה יהיה חלק של ביהמ"ק השלישי זה כתוב **במהרש"א מסכת מגילה** (דף כט).

אם ח"ו הפוך מתנהגים בבזיון ומדברים דברים בטלים בביהמ"ד אז כל התפילות לא מגיעות לשער השמים וזה הולך לצד של החיצוניים והשכינה עוזבת ו**החתם סופר** אומר כ"כ חזק שכאילו עובד ע"ז, ואם כך אדם שמדבר בתפילה גורם שלא יעלו התפילות ואז הוא מזיק לעצמו ולא רק לו אלא לכל המתפללים כי התפילות כל כל הציבור לא עולים ואם יש לאדם צרות הרי זה בגלל שדיברו בתפילה אפילו שהוא לא מדבר ואז זה שמדבר סובל את הצרות של עצמו וגם יסבל את הצרות של זה ששתק.

וראים שדיבור בתפילה הוא גם בן אדם למקום וגם בין אדם לחברו !!!

בביהמ"ד הזה כולם קיבלו על עצמם שאין יותר דיבור בתפילה, והרב הדרשן אמר שאני מקנא בכם למה כי לי אין ניסיון לדבר בתפילה, ואתם שקשה לכם ואתם מתאפקים זה הרבה יותר וזה הפשט של במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד.

4. השבר המידי למ"ע של "אנכי ה' אלוקיך".

בחור בישיבה גדולה באמריקה לא הרגיש טוב ולקחו אותו לבית חולים ועשו לו בדיקות ומצאו שיש לו חור בלב ובריאות, ע"פ הלכה זה טריפה שלא יכולה לחיות יותר משניים עשר חדשים, והיה צריך לעשות ניתוח מסובך מאוד, והרופא אמר לאבא שלו שאם יוכלו לעשות את הניתוח זה יערוך לפחות שמונה שעות.

כבוד בית ה'

הבחור אומר שהבין מהדברים של הרופא להוריו שהמצב לא פשוט, וכבר הכניסו אותו לחדר ניתוח ואמר למרדים שהוא רוצה להגיד דבר מה להוריו, והוציאו אותו להוריו וכך אמר שאם הקב"ה יעזור לי ואצא בריא במהירות, אני אשלם לה' שני דברים, אחד להגיד אשר יצר בכוונה, והשני לסגור את הפה בתפילה, ועם הקבלה הזו נכנס לחדר ניתוח, וכמו שכבר דיברנו שהקבלה עוזרת על המקום עוד לפני שמקיימים את המצווה ויש מלאכים שעוזרים לבן אדם לפני שמקיים את המצווה - מהרש"א.

אחרי שעה יצא הבחור מחדר ניתוח, והרופא רץ לאבא שלו ואמר לו כך פתחנו וראינו שזה לא מה שראינו באם אר איי, ובסי טי, זה משהו אחר, ואחרי היום השלישי חסר לישיבה בצהרים, בבוקר חזרו על כל הבדיקות ואין זכר לחור ואין שום דבר, אני אסביר לכם בדיוק מה היה פה שהבחור קיבל על עצמו שני קבלות שסתם את הפה אז הקב"ה בתם את החור ושקיבל על עצמו להגיד אשר יצר בכוונה עשה תור אצל הרופא כל בשר והקב"ה טיפל בו במפליא לעשות.

5. נס פלא בקבר התו"ט זיע"א

אחד היה חולה ומצאו בדם את המחלה הקשה - אז הוא **נסע לקבר של התוספות יום טוב** והתפלל שם ואמר שהוא אף פעם לא מדבר בתפילה ואני בורח מביהכ"נ שמדברים בתפילה ואני בא לבקש ממך שאתה זה שחברת את ה"מי שברך" שתחליף את הצרה שלי עם אחד הגויים שגרים כאן בקראקא שהרי הגויים אף פעם לא יודו להשם והם רק אוכלים ושותים וחוטאים ואני יודה להשם ואפרסם את הסיפור בכל העולם שיצא מזה קידוש השם, האיש פרץ בבכי חצי שעה, ואף אחד לא היה שם אני התוספות יו"ט לבד, ואני הרגשתי קרבת אלקים, חזר האיש לביתו והיה צריך לעבור עוד פעם בדיוק כדי לדעת לאיזה טיפול כימי צריך להפנותו, האיש כתב

כבוד בית ה'

פתק כשבא לרופא ונתן לו את זה ושם היה כתוב שכל מה שיוצא בבדיקות לא יהיה שום דבר, הרופא לא מאמין ולא מבין שואל אותו האם לקחת את התרופות שלך על הראש, והאיש שאל את הרופא גם את אותה השאלה והרופא אמר אני אראה לך, האיש אמר לרופא שלא יקרע את הפתק עד שיגיעו כל הבדיקות אפילו עוד שבועיים, וכך היה אחרי כל הבדיקות היה כמו שכתוב בפתק, הוא עבר שלוש פעמים את הבדיקות והכל היה בסדר **והרופא הרים ידים ואמר יש מנהיג לעולם.**

אפילו בן אדם שכבר היה גוסס וחמש מאות אנשים יקבלו על עצמם לא לדבר, והאיש פתח את עיניו!

6. למה מחכים מאתנו בשמים ???

היה מפורסם בעלון תורני סיפור מאד מיוחד.

הרבנית **גרינפלד** החשובה והמסורה הייתה מאוד חולה, וכשראו שזה ימיה הספורים ביקשו ממנה שתגיע לאחר 120 ש' לבית דין של מעלה שהיא תשאל את הממונים מדוע יש כאלו צרות בעולם הזה הרי מתחזקים כל הזמן אם זה בצניעות ונגד פגעי הטכנולוגיה ואם זה בשמירת הלשון וכו', ושתבוא להגיד לאחת מבנות הקהילה.

אחרי בערך חצי שנה היא באה בחלום לאשה שבכלל לא ידעה שביקשו זאת ממנה, האשה שראתה אותה בחלום ראתה אותה מאירה ויפה,

והיא אמרה לה שבשמים מחכים לשני דברים:

אחד, שיכוונו בקדיש לכבוד שמים כבוד השכינה.

שנים, שלא ידברו בתפילה בביהכ"נ שעל זה מאוד מאוד מקפידים בשמים.

כבוד בית ה'

מכאן צריך ללמוד כמה צריך להיזהר בדיבור בתפילה.

לכאורה למה צריך להזהיר דווקא על דברים אלו הרי יש עוד דברים שצריכים חיזוק. **החפץ חיים נותן תשובה לדבר שבשמים דנים את האדם ועל עבירה שנעשתה ברבים ואפילו שזה רק עוון קטן אבל זה לזול ברבים אז מקפידים עליו כאילו עבר עוון גדול.**

ק"ו בן של ק"ו אתה בא לבית של המלך בביהמ"ד זה הבית של הקב"ה ועושה מה שליבך חפץ כגון מדבר באמצע וכו', מובן שהקב"ה כועס שעושים בביתו ככל העולה על רוחך כמו שבביתך הפרטי יכנס אדם זר ויעשה בו ככל שברצונו ומה שיעלה בדעתו מובן שהיית כועס עליו ומוציאו מביתך.

ק"ו הקב"ה שנותן לנו את כל הטוב וכל מה שיש לנו ממנו הוא אנחנו באים לביתו וכאילו יורקים בפניו - זה פשוט כפוי טובה והמבין יבין - **והפוך מידה טובה מרובה שמי ששומר את הפה מקבל שכר כמו שכתוב שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו.**

7. למי שמבין ביהלומים

בזמן שנסעתי באוטובוס להוציא לאור את החוברת הזאת פגשתי אברך והוא סיפר לי שכשהיה ילד היה להם שכן שעסק ביהלומים ומכרם, והבחור מתוך סקרנות רצה לדעת מה זה יהלומים והשכן אף פעם לא הסביר לו, הבחור גדל עוד ועוד ותמיד המשיך לבקש מהשכן לדעת מה זה יהלומים,

כשעמד להתחתן השכן אמר לו עכשיו אני אראה לך מה זה יהלומים, לקחו למקום היהלומים והתחיל להסביר לו היהלום הזה שווה חמשת אלפים דולר והיהלום האחר שווה חמש עשרה אלף דולר ואמר לו שיש פה יהלום שאם ילטשו אותו טוב טוב יהיה שווה מאתים חמישים אלף דולר החתן הזה ענה לשכן העוסק ביהלומים

כבוד בית ה'

אצלי זה כמו כל אבן אחרת ברחוב וזה לא שווה אצלי כלום. החתן אמר שביהלומים לא מרגיש שום דבר יותר טוב שיביא לו חתיכה קוגל חתיכה קראפלך וכי' וזה שווה לי יותר, אחרי שהחתן יצא מהשכן נפל לו האסימון שיש אנשים שיש להם מצוות ויש להם הזדמנויות לקיים מצוות אבל אצלם זה לא שווה כלום יותר שווה להם מאכלים טובים כגון קוגל וממתקים וכי'. אבל בעצם כל מצוה שווה מיליארדים ובגלל שטויות לא שמים לב חורקים את המצוות שהם כמו אבנים טובים ויהלומים ומפסידים את המצוות.

כתוב בכחזרי מאמר ג' אות ה' במעלת וחיובות עת התפילה זו"ל: העת הזאת, העת היותר נכבד שבכל זמני חייו וכל זמני חייו טפל אל הזמן שצורך להתפלל לפני בוראו וכל היום תתאוה לעת התפילה עכ"ל, אם ככה שזמן התפילה הוא הזמן הכי חשוב בחיים וזה כמו היהלום הכי יקר בעולם וכשאדם מדבר בתפילה הוא מאבד את הזמן ואת היהלום החשוב, המשל הזה כתוב בהרבה ספרים אבל אני שמעתי אותו בפירוש בצורה חיה ושהאברך מספר שהגיע למסקנה הזו לבד.

קיבלנו שני לוחות הברית במתן תורה ומה כתוב בדיברה הראשונה "אנוכי ה' אלוקיך" כתוב בספר מקדש מעט מי שרוצה לקיים את המצוה הזאת שלא ידבר בתפילה. ובלוחות הברית כתוב את המצוה הזאת ובצד שכנגד בדיוק כתוב לא תרצח, מה הפשט מי שלא שומר את המצוה הראשונה נמצא "בלא תרצח" ואיפה זה מובא בהלכה? והבאור אפ"ל הדנה כתוב בהלכה שמי שמדבר בתפילה גדול עווננו מנשוא זה נאמר גם על קין שרצח את אח שלו ואצל קין כתוב בל" תמיהה האם גדול עווננו מנשוא! ומי שמדבר בתפילה כתוב עליו ללא

כבוד בית ה'

תמיהה אלא גדול עוונו מנשוא, וזה יותר גרוע מאשר אצל קין, ויכול להיות עד כדי כך שנחשב ח"ו שהוא השר של הרוצחים.

כתוב **בטור הערוך** על התורה בסוף הספר שהרא"ש שלח לבניו מכתב ושם נאמר בן אדם שמגיע בזמן התפילה שלא תחשוב בשום דבר לענין אפילו בדבר מצוה אלא לענין תפילה בלבד,

ואומר כל טורח שאתה טורח באדמה בחרישה וזריעה כדי להוציא ממנו פירות כן כל מה שאדם טורח בגופו נותן אוכל כדי לקיים את הנשמה. פרי מעשה כל היום עת בתפילה - בעת התפילה זה זמן קצירה. ופרי מעשה של כל השבוע יום השבת (עד כאן לשונו).

עכשיו נסביר המטרה והעיקר של הזריעה זה הקצירה עיקר של כל היום זה התפילה שאז קוצרים וזה המעשים הטובים של האדם שעשה כל היום ובשבת קוצרים את כל השבוע וכל מעשיו הטובים שעשה כל השבוע.

כאן רואים שהמרגליות הכי טובות זה בזמן התפילה - זמן קצירה, ואם אדם מדבר בתפילת שבת הוא פושט רגל על כל השבוע.

8. שליח ב"ד, היחיד, שזכה להציל כל העיר!

(מובא בספר מקדשי תיראו)

אחרי דברי החת"ס אולי נאמר אם כן עדיף להתפלל ביחידות בבית. וענה לו הרב לכן כתיב "גוערין בו" כי ע"י שהאדם דופק ומוחה ע"כ מציל את כל הציבור (כי אם יש דין למטה אין דין למעלה).

ה"ח הסיפור **עם רב שלמה לניאדו** שהי' רב בארם צובה והי' מגיפה גדולה וכל מה שהתפללו ועשו חיזוקים לא נעצרה המגיפה.

הי' שם יהודי בביהכ"נ שהי' גבאי ולא נתן לאף אחד לדבר בתפילה וכתוב חז"ל שאפי' אדם מתפלל יחידי לא ישאר לבד (כי בזמנם הי')

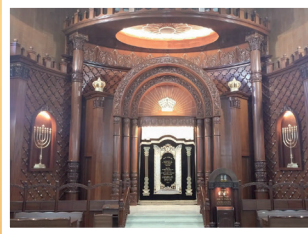
כבוד בית ה'

הביהכ"נ חוץ לעיר) וכדברי הגמ' מרובה דף ס' שאם יש ח"ו דבר בעיר, השטן מחביא הכלים בבהמ"ד, דהיינו כשיש מגיפה האסיפה של המזיקים בלילה הוא בביהכ"נ.

והרב קרא לגבאי וא"ל אתה תהא שליח שלי היום, בלילה לא תלך הביתה אלא תישן בביהכ"נ ואתן לך מכתב של הבית דין ובאמצע הלילה כשיבואו המזיקים לביהכ"נ אתה תגרש אותם ותאמר להם אני שליח מהמרא דאתרא והבי"ד,

והוא לא רצה, וא"ל הבי"ד מחייב אותך ללכת דווקא אתה, ואז הוא נכנס תחת הבימה של הס"ת החביא עצמו ובלילה לפתע שמע את המזיקים מדברים, כ"א מספר כמה הוא הי' הרג ופצע, ופתאום הגיע הראש שלהם לתת תוכנית חדש ליום הבא, והוא התפלל לה' לקיים השליחות שלו, קפצתי מהבימה וצעקתי תסתלק מהעיר הזה ושאלו איך ילוד אשה בינינו וא"ל אני שליח מהבי"ד של הרב ש. לניאדו והוציא המכתב והראה להם ואז ראש המזיקים אמר בוא נברח מהעיר הזה מחר כי אם הרב שליט"א ישים אותנו בחרם הפסדנו הכל!!!

וואים שרק האיש שמיחה בביהכ"נ שלא לדבר בתפילה רק הוא יש לו הכח הציל, והיום אין בית שאין בו צרה, ולמה אנו כמו עוורים וכי יש מישהו ביטוח שאצלו לא יקרה צער בגשמי או ברוחני וזשה"כ "שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו".



פרק יב
**"אם אנכי אני איה כבודי
ואם אדונים אני איה מוראי"**
[מלאכי א' / ו']

כתוב ב"קב הישר" פרק ח' בא וראה מה שהובא בספר הולך תמים (מר' אברהם חיות, נדפס שנת שצ"ד) ר' ישעיהו החסיד סיפר לי בשם ר' יהודה החסיד ז"ל: **בימי הרמב"ן ז"ל** היה לו תלמיד אחד שהייתה נפשו חשקה בתורה בחשק נפלא וממש לא ראה שינה בעיניו, ואם היה אוכל להחיות נפשו אז היה הספר פתוח לפניו ותמיד נתן עיניו בספר, והיה הרמב"ן מזהיר אותו תמיד ואומר לו: **אכול בשעת אכילה ותישן בשעת השינה ועשה תפילתך בשעת התפילה חכות התורה יהיה אצלך ותשמרך ותחייך, כי אם לאו התפילה תתבע עלבונה לפני הקב"ה ותיענש חס ושלום על זה**, ולא השגיח התלמיד על דבריו ולא היו ימים מועטים ונענש קשות ואמר לו הרמב"ן הלא אמרתי לך שתהיה זהיר בתפילה.

מובא **בגמרא ברכות**: באור הפס' בתהילים "כרום זולת לבני אדם" - אלו דברים שעומדים ברומם של עולם ואנשים מזלזלים בהם - ובגלל שהאנשים מזלזלים בתפילה - התפילה תובעת את שלה, רואים שבני תורה באים לתפילה ומזלזלים בה ומשתמשים בסידור של קציצות וכד'

כתוב **בחומש ויקרא** (פרק כו', כא) אם תלכו עמי בקרי ומפרש"י רבותינו אמרו ארעי במקרה שאינו אלא לפרקים כן תלכו ארעי במצות אומר מבאר קרי זה לשון מקרה, ומקרה זה לשון ארעי, עושים את המצוות ארעי.

כבוד בית ה'

כתוב בשו"ע סעיף ג' הל' ברכת המזון סימן קצ"א אסור לעשות מלאכה בעוד שהאדם מברך ומביא המשנה ברורה ס"ק ה' בט"ז "שגם אסור לעסוק בתורה באותה שעה", ומסביר המשנ"ב כי זה גורם שברכת המזון יהיה מצוה דרך ארעי ומקרה שמראה שהעיקר זה הלימוד וגם עושה מצות ברכת המזון, וכשעוסק בלימוד בזמן ברכת המזון זה הנהגה של ארעי ומקרה.

וכן בתפילה, יש אנשים שבחזרת הש"ץ מסתכלים בספר הם מראים שהתפילה היא בעצם מצות ארעי והרי רואים להיפך שבהלכה כתוב שאדם שלא מכוון בתפילה בברכה ראשונה מעיקר הדין צריך לחזור על התפילה, ורק בימינו בדיעבד לא צריך לחזור כי לא יודעים אם בתפילה בפעם נוספת כן יוכלו לכוון כראוי.

יוצא מזה שהתיקון לזה - הוא החזרת הש"ץ לאנשים שלא יודעים לכוון היטב וכולנו צריכים להקפיד להקשיב לחזרת הש"ץ, מכאן אנחנו רואים שאסור אפילו ללמוד בחזרת הש"ץ.

בשלחן ערוך הרב סימן קכ"ד סעיף ו' כתוב שאם רואים אדם לומד או מתפלל בחזרת הש"ץ צריך לגעור בו כמו שאנשים מדברים (בשם המגן אברהם סק"ח)

כתוב בתשובת הרדב"ז אחד שאל שאלה לרדב"ז הוא היה במצרים וראה דבר מעניין ראיתי אנשים מתפללים רק חזרת הש"ץ ולא תפילה בלחש מה הפשט האם יש מקור לזה? והאם מותר להתחיל להתפלל כך? הרדב"ז ענה באמת אין שום מקור לדבר כזה רק חכמי מצרים ראו שאנשים לא מקשיבים לחזן אז הם ביטלו את תפילת הלחש שזה העיקר כדי שאנשים יהיו חייבים להקשיב לחזרת הש"ץ, פה רואים שעקרו את העיקר ולקחו את הטפל העיקר שלא יזלזלו בחזרת הש"ץ.

כבוד בית ה'

1. ויתר על כל התמיכה לכבוד השכינה!

היה רב בארה"ב שהיה לו בהיכנס והחזקת ביהכנס"ס זה הוצאה גדולה יש שם יהודי שהוא נותן את הכסף להחזיק את ביהכנס"ס הוא עשיר גדול מאד ואצל הרב הזה מי שדיבר בתפילה זה היה כמו סכין ללב שהיה מאד אכפת לו. הרב ראה שהתורם לביהכנס"ס מדבר בתפילה ומקשקש, כשביהכנס"ס התרוקן והעשיר נשאר שם לבד הרב ניגש אליו ואמר לו ככה, אתה חשוב אצלי מאד אתה מחזיק לי את כל הביהכנס"ס בכסף אבל אני רואה שאתה מדבר באמצע תפילה אז הוא אמר לו אצלי לדבר בתפילה כמו סכין בגב השכינה.

אז אני מוחל לך את כל הכסף ואם אתה לא יוכל להתאפק לא לדבר בתפילה תיקח את הכסף שלך שנתת לי ותלך למקום אחר, בעת הדיבור הרב ממש בכה על צער השכינה שמדברים באמצע התפילה, האישה העשיר ראה שאכפת לרב כ"כ וקיבל על עצמו שיפסיק לדבר בזמן התפילה.

2. השוחד יעוור...

ומאיך אנחנו רואים שאנשים מפחדים מהעשירים והחשובים: ראיתי בארה"ב שיהודי הוציא מכשיר טלפון לא כשר רציתי לדבר אליו ולהגיד לו ומהסידור שלי יצא דף של קלף של שויתי ה' לנגדי תמיד וגם למנצח שאל אותי מה פירוש הדף הזה אמרתי לו זה הפלאפון שלי ודיברתי אתו איך אתה מוציא את הטלפון הלא כשר והרב פה לא מרשה להוציא את הטלפון ענה לי הרב לא יגיד לי שום דבר כי אני תורם לו כסף.

כבוד בית ה'

3. הציור הכי יפה לבית ה'

חסיד בשם אורנשטיין היה תלמיד של ה"פחד יצחק" מביאן והוא בא לשאול אותו איך לבנות ואיך לצייר את הביכנ"ס ענה לו הצדיק הציור הכי יפה שלא מדברים בשעת התפילה ובקריאת התורה וזה קלי ואנוהו האמיתי.

4. הצלה משני מצבים של דום לב.

לפני כמה שנים היה בירושלים אברך שלפתע קיבל דום לב ומצבו היה קריטי וכבר קראו לכל המשפחה ואחד מהם התעורר וצעק חז"ל אומרים אפ' חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל יתייאש מן הרחמים ואמרו כולם אנו מקבלים עלינו שלא לדבר בתפילה לכל החיים ממש [לא רק לשבוע או 30 יום] והוסיפו שאם האבא יפתח את עיניו אז יאמרו לו שגם הוא חייב לשנות ההרגל שלו כל הזמן לדבר ומכאן והלאה יתחיל לשמור על כבוד בית ה' ולפתע כל הלחץ דם עלה והמצב התייצב עד שבחודש כבר יצא לביתו והיום הרב גרינוואלד שליט"א רואהו כשהוא רץ והולך בבריאיות איתנה.

כתוב בספר **תנא דבי אליהו** [זוטא פרק ו אות ג'] משה רבינו שאל את הקב"ה "הודיענו נא את דרכיך" מיד ירד הקב"ה לסוף דעתו עיי"ש באריכות וא"ל למשה הרי אתה אומר מפני מה יש צדיק וטוב לו וצדיק ורע לו ויש רשע וטוב לו ויש רשע ורע לו אלא אין אתה יכול לעמוד על כל מדותי ורק הודיע לך מקצת ממידותי, כאשר אני רואה בני אדם אף אל פי שאין בהם תהלה ושבח של תורה ומעשים טובים, לא במעשי ידיהם ולא במעשי אבותיהם אלא רק בשביל שהן עומדין ומודין ומברכין ומשבחין ומרבין תחנונים לפני אני נזקק להם וכופל להם מזונותיהן שנאמר "פנה אל תפילת הערער ולא בזה את

כבוד בית ה'

תפילתם"תהילים קב].

מדובר על כן אדם שהוא לכאורה כמו כלום של כלום-ערער - אבל הוא מכבד ומבין את המשמעות שהוא עומד לפני הקב"ה וזה הלשון " שהן **"עומדים"** ומברכים ומשבחים לפני ואם נותנים כבוד לתפילה השי"ת לא בודק את תוכנו כמה הוא עובד ד' אלא כופל להם מזונותיהם.

והנביא אומר לנו כלל ישראל לכבד ולירא מהשי"ת כמו שכתוב [מלאכי א' ו] "אם אב אני ה' כבודי ואם אדונים אני איה מוראי"

"מכבדי-אכבדני" מי שמכבד את הקב"ה אכבדנו אני אכבד אותו

ואם בן תורה לא מכבד את השי"ת ולומד או קורא דברי חול בשעת התפילה מי יכבדנו !!!? ולהפך כאשר שומר שזמן תפילה לחוד וזמן תורה לחוד הרי מידה טובה מרובה כפול 500 לטובה בכל הברכות .

כתוב עוד בתנא דבי אליהו רבא [פרק י"ג אות ט'], הסיפור ארע בבבל היה אדם שלא שנה ולא קרא, פעם אחת היה עומד בבית המדרש והשליח ציבור הגיע לקדושה והיה שם אדם שלא קרא ושנה והרים את קולו וצעק קדוש קדוש שאלו אליהו הנביא מה ראית שהרמת את קולך ענה האדם לא די שלא למדתי אז הדבר היחיד שאני יודע אז שאני לא ירים את קולי, לא עבר שנה ושנתיים והיהודי עלה לא"י ונהיה שר אצל הקיסר בכל הבתים ובנה לעצמו בית והשאיר לבניו ממון הרבה עד סוף כל הדורות.

צריך להתבונן בסיפור מה האדם הזה עשה רק צעק קדוש קדוש חכה לדורות וגם לעשירות לכל הדורות, כאן לא כתוב שעשה זאת כל יום **אלא פעם אחת** ראה אליהו הנביא אותו לצעוק, "מכבדי אכבדנו" הוא רצה לעשות משהוא להקב"ה עם רצון אמיתי מה שביכולתו כדי לכבד את הקב"ה אז הקב"ה אומר, "אכבדנו" עד סוף כל הדורות, קל וחומר שכן אדם כל יום ויום שלוש פעמים בא לבית מדרש מכבד את הקב"ה נותן כבוד לשכינה וקל וחומר בן תורה שמכבד ושיש רצון טוב לבד אין גבול לשכר שיקבל על כך ולהפך בן תורה שלא מכבד הוא לא יודע מה שהוא מפסיד, איזה עבודה שבלב זוהי תפילה, לב זה רגש, בן אדם

כבוד בית ה'

צריך להרגיש כמה טוב הקב"ה נותן לאדם.

כתוב מהאר"י הקדוש אין שום תפילה שדומה לחברתה לכל תפילה יש את התיקון שלה

ואפילו שאין לנו היום את הרגש כמו שהיה פעם זה חשוב מאד **וכן כתוב בספר יושר לקט [תלמיד של תרומת הדשן אחד מהראשונים]** שבן אדם שהולך לבית הכנסת צריך ללכת עם הרהור תשובה ואם הוא הולך עם קלות ראש נראה כאפיקורס וזה רק בהליכה אז קל וחומר שבבתי כנסת

והנה יש לנו כף זכות שעלינו כתוב שכולנו שכורים משוגעים מצרות הגלות אז כולנו שוגגים [כן כתוב בספר עבודת ישראל שהיום אין בכלל "מזיזים"] אם כך הרגש מת מנם בכל אופן בא ונחשוב ונתבונן שיכור בפורים שפתאום מתחיל לדבר דברי תורה מה אומרים נכנס יין יוצא סוד- יוצא הפנימיות של האדם, אותו דבר אנחנו שאנחנו שיכורים ואין רגש, בכל זאת בא ונראה לפחות את הפנימיות שלנו שאנו כן לפחות מכבדים לתת זמן לתפילה לחוד וזמן ללימוד לחוד.

גמרא שבת: אם הראשונים כבני אדם אנו כחמורים ולא כחמורו של פנחס בן יאיר **כתוב בספר אור לשמים בשם ספר ברית מנוחה** זה מה שהגמרא אומרת במסכת שבת זה בדורות של אז, ולכאורה ק"ו היום והאמת שלא אלא בדיוק הפוך זה נאמר לדורם **אבל לדורות בתרא לדור אחרון הם יהיו יותר גדולים מדורות ראשונים כי אם הם ממשיכים לעשות את הדבר הנכון לכבד את הקב"ה עם כל הקשיים עם חוסר הרגש זה מאוד חשוב להקב"ה ובודאי שהקב"ה ישלם בכפל כפליים "מכבדי אכבדנו".**

כבוד בית ה'

אחד מהצדיקים בדור אמר שמקובל
לו בשם **המגיד מקוזניץ** שאמר:
המדבר בתפילה יצטרך לחכות שנים
עד שיזכה להיכנס לבית המקדש, (כי
בינתיים ייכנס למקום אחר והמבין
(יבין...)

והביאור: שהמדבר לא עזר בבנית בית
המקדש אלא להפך...

ומידה טובה מרובה פי חמש מאות למי
ששומר פיו בביהמ"ד כמבואר בחז"ל.



"מי שבדרך" שתיקן בעל
"תוספות יו"ט" בעת הגזירות
הנוראות של ת"ח ות"ט

"מי שבדרך" אבותינו, אברהם יצחק ויעקב, משה ואהרן, דוד ושלמה, הוא יברך את כל מי ששומר פיו ולשונו שלא לדבר בעת התפילה. הקב"ה ישמרהו מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה, ויחולו עליו כל הברכות הכתובות בספר תורת משה רבנו ובכל ספרי הנביאים והכתובים. ויזכה לראות בנים חיים וקיימים, ויגדלם לתורה לחופה ולמעשים טובים, ויעבוד את ה' אלוקינו תמיד באמת ובתמים, ונאמר אמך".

ההזדמנות שיש לכל יהודי להתחבר
לבית המקדש או להפסיד ח"ו הכל ??

ביצד יהא לך ביטוח שהנך
בתוך ביהמ"ק השלישי!!!

הגמרא בברכות ג אומרת:

מה הקב"ה עושה בלילה ועונה הגמ' אמר ר' יצחק ב"ש בכל משמר הקב"ה יושב ושואג כארי "אוי להם לבנים שבעוונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתים בין האומות".

ממשיכה הגמ' שר' יוסי הלך בדרך ונכנס לחורבה להתפלל, ושמר עליו אליהו הנביא כשיצא שאלו מה שמעת שם א"ל שמעתי בת קול שמנהמת כיונה "אוי לבנים שבעוונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתים בין האומות" ועוד בגמ' שלא רק בלילה אלא כל זמן שישראל נכנסים לביהמ"נ וביהמ"ד ואומרים "אמן יהא שמיה רבא" אז הקב"ה שואג ואומר אותם מילים עיי"ש עוד.

רואים שיש שני זמנים של "עת רצון" א. בחצות ב. בשעה שאומרים קדיש.

כתוב המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה ולא כתוב

כבוד בית ה'

זיכה ומפרש החת"ס שהכוונה שכבר כעת זוכה, והטעם שקדושת ביהמ"ק קיימת כעת, והיכן זה? בבתי כנסיות של היום! {וכביאור המהרש"א מגילה דף כט עמוד א'- לעיל בעמוד השער}

ומי שמכבד את בית הכנסת ואת עניית הקדיש ולא מדבר בתפילה הוא זוכה כעת להיות קשור לבהמ"ק!!

יהא שמיא רבא כנגד מה שהיו אומרים הכהנים בבהמ"ק כאשר שמעו את השם הנכבד והנורא יוצא מפי כה"ג, כמבואר בתרגום יהונתן בן עוזיאל פ' ויחי, שכאשר יעקב אבינו ע"ה ברח בניו ואמר שמע ישראל וענו ברוך שם כמל"ו, ומפרש התרגום = יהא שמיא רבא מברך וכו')

כאשר האדם אנוס ולא אומר תיקון חצות אפשר להבינו, אבל אדם שמגיע לבית הכנסת או ביהמ"ד לשלושת התפילות וח"ו לא מעניין אותו הקדיש הרי אז הקב"ה שואג כארי כמו בתיקון חצות, כעת יכול ח"ו להפסיד הכל !!!

יש אפ' ת"ח המנצלים כל רגע ומסתכלים בספר באמצע הקדיש ויש כאלה שקוראים עלון/ועיתון ולא מעניין אותם הקדיש שניהם יכולים כעת להפסיד הכל! וח"ו יכולים לבא כל הצרות. כמו האלפים שמתו במגפה בזמן דוד המלך, הטעם כי הם לא ביקשו ולא דרשו שיבנה בית המקדש!

אז יש כף זכות שתיקון חצות זה דבר קשה, אבל בקדיש בביהכ"נ שאנו מתפללים ומכוונים ומבקשים רחמים בתפילה, אם לא מתעניינים בקדיש ומתעניינים בדברים אחרים אפשר להפסיד ח"ו הכל ומידה טובה מרובה פי חמש מאות למכוון בקדיש ונזהר בכבוד התפילה שזוכה ורואה בבניינה !!!

”וכאשר לא ישוח בשעת התפילה
עולה התפילה לפני ה' כקרבן
המתרצה על גבי המזבח לכפר על בני
ישראל שלימה תמימה וללא מום”
(פרי חיים)